

INSTITVTIONES
GRAMMATICAE
LINGVAE GRAE
CAE, AVCTORE PETRO
IOHANNENNESIO
VALENTINO.

MVM

MVM

AD ILL. AC REV. D. D.
Gasparem Punter I. V. D. Clarissimum
Episcopum Dertusanum.

BARCINONE

Cum Licentia ex Typographia viduae
Huberti Gotardi, Anno. 1590.

1230000127
GRAMMATA
CAELINGVAB GRAS
CAELAVCTORE PETRO
IOHANNIS VANNESIO
VALLENTINO

AD ILL. M. R. N. D. D. D. D.
GASPARI PUNTER I. V. D. CLARISSIMO

INstitutiones Grammaticas linguae Graecae, auctore Petro Iohanne Nunneseo Valentino, quanta licuit diligentia, ex commissione admodum Ill. & Reuer. domini Episcopi percurrimus, & in illis nihil quod fidei orthodoxae sit aduersum, aut bonis moribus non conueniens, reperimus. Quam obrem cum sint non modica eruditione refertae, dignas iudicamus, quae Barcinone in gratiam studiosorum iuuenum typis mandentur impressorum.

Franciscus Calça.

V. Franciscus Robuster & Sala Offi.
& Vica. Generalis.

BARCINONE

Cum Licentia ex Typographia viduae
Habeti Gordini, Anno 1726.

ILL. MO AC RE. MO
D. D. GASPARI PUN-
TER I. V. D. CLARISSIMO,
Episcopo Dertusano Petr. Ioh. Nun-
nesius Valentinus S.

QUAE late pateat vis & facultas non eius Grammaticae, quae sola legendi scribendiq. ratione contenta, Grammatisticae nomē apud posteros inuenit, sed politioris illius, quae ab iisdē initijs profecta omnium paene verborū diligentē quandā & accuratam interpretationē proficitur, Illustrissime Episcope, cū multae & variae eius artis partitiones a praeis scriptoribus propositae declarant, tū in primis illa Sexti Empirici Philosophi omni liberali doctrina politissimi, quae omnium partium multitudinē & varietatem, quantacūq. ab illis magno studio animaduersa fuerat, breui & circumscripte complectitur. is igitur cum multas, easq. inter se discrepantes veterum Grammaticorum de ea re sententias attentius legisset, ut Taurisci, Dionysij Thracis, Asclepiadis & aliorū, disputatione tota bene diligenterq. considerata, tres tantum illi partes easq. amplissimas tribuit: vnam expertem artis, quā more & instituto maiorum Historiam nominauit, alteram artificiosam, tertiam

quae superiorum lumē desiderat, poetarum in pri-
mis, tum ceterorum scriptorum explanatricē. ac
Historicæ quidem Asclepiades auditor Apollo-
nij sex magnas partes subiecerat: tres primum for-
mas Historiæ veram scilicet, falsam & verisimi-
lem, ita vt vera deorum Historiæ, vt ethnici lo-
quebantur, heroum & hominum traderentur, jo-
corum item, quo τὴ ἱστορία Hermolai, seu Stephani
pertinent, & temporum, quales illæ, Phlegontis
& aliorum Olympiades, atque quod omnium la-
tilissime funditur, rerum gestarum. Ad Historiam
falsam poetarum fabulæ, cuiusmodi illæ Higini
referbantur, in quibus principem locum obtine-
re existimabat Genealogias, de quibus multa He-
siodus in Theogonia, Aristoteles in Peplo, & A-
pollodorus Grammaticus in bibliotheca narra-
uerat. Verisimili autem Mimorum, & Comoedia-
rum & alia eiusmodi argumenta erant attributa.
Quibus adiungebatur quarta illa pars de linguis,
quas ἠλώσας, id est obscuriorum verborum inter-
pretationes Graeci vocāt, siue peregrina, siue eius-
dem prouinciæ, diuersarum tamen gentium, aut
temporum, siue a diuersis generibus scriptorum,
siue quod angustius est, ab vno & eodem singula-
ria essent polita, qualia Erotianus aliquot in Glos-
sis Hippocratis, in Cicerone autem multa Stati-
lius Maximus notauerat. Multi olim glossographi
censebantur: in quibus etiam nobilissimi reliqua-
rum artium doctores se numerari, vt Galenus &
alii, voluerunt. Quinta superioribus pars accede-
bat

bat de paroemiis cuiusmodi Zenobius, Diogenia-
nus, & alij eruditi Grammatici, atque etiam prae-
stantes Philosophi, vt Aristoteles & Theophra-
stus collegerant. Ultima pars Historicæ nomine
Ἰστορία ab Asclepiade consignata: qui non alij pro-
fus fuisse videntur, quam λόγοι illi ὑποματώδεις Ari-
stotelis & Galeni, hoc est explanationes breues
earum notionum, quae cuique verbo ex commu-
ni omnium consensu essent subiectæ, quibus adi-
tum facilem ad intimas rerum naturas peruelli-
gandas aperiri omnium fere philosophorum fami-
liae censuerunt. multis huius generis definitioni-
bus referti libri illi praeclari Pandectarum vestri
iuris, quod tu omnium optime nosti. I. V. Doctor
consultissime, in hac parte Historica Grammati-
cae excelluit praeter ceteros mirabiliter Alexan-
der Cornelius, propter quam etiam causam co-
gnomine Polyhistoris, atq. etiam Historiae a ma-
ioribus est cohonestatus. sed ne te diutius teneā,
ac ne tua singulari benignitate abuti videar, reli-
quas huius artificij partes strictim percurram. in
parte itaque artificiosa Grammaticae loci illi tra-
debantur de litteris, de syllabis, de prosodijs, de
orthographia, de partitione orationis siue pedū
dimensione, siue singularum partium censu illa
fieret, de analogia, de anomalia, de syntaxi, de bar-
barismo, de soecismo, & de etymologia, quam
philosophorum princeps Plato sapientissime in
Cratylo est persecutus. restat extrema illa pars,
quam ἑρμηνεύματα id est explanatricem nominant.

haec & si in poëtarum interpretatione potissimū
cernitur, ad omne tamen genus scriptorum plane
perinet. in hac de tropis, de schematis & praeser-
tim poëtarum differitur. haec ut quaestiones po-
nendae ab interpretibus in primis poëtarum, ut
soluendae explicat: quam rationem non solum di-
ligentissime docuit Aristoteles in Poëticis, sed &
eandem cumulate in Homeri commentariis exer-
cuerat, & Porphyrius illum imitatus, quaestiones
Grammaticas ad Homeri intelligentiam, quae
nostra aetate adhuc circumferuntur, ediderat. ea-
dem characteris & styli formas varias, genera itē
poematum qualia sint, & esse debeant diligenter
observat: quae videmus Proclum Philosophum
Platonicum eruditissimum in illis selectis aureo-
lis Grammaticae minutatim persecutam. his con-
iuncta videtur pars illa metrica, quam a Musicis
acceptam Grammatici sibi vindicarunt. eiusdem
munus est scripta veterum distinguere, interpū-
gere, emendare, quae pars a Philopono *Διορθωτικὴς*
nomine in principib. Grammaticae partibus est
numerata: cui soli parti deditum fuisse Valerium
Probum nobilem in primis Grammaticum Suet-
onius discrete commemorat. nā aliam partem de
pronunciatione, quam *ὑποκρίσις* Philoponus ap-
pellat, cuiusq. apud Aristotelem aliquot locis fit
mentio, idem Lēctioni hoc est *τῆ ἀναγνωστικῆ* subiū-
git. Ac, ut ad illam partem exegeticen redeam, ea-
de omni genere scriptorum iudicium fit gravissi-
mum, sint ne integra, an cōtaminata, & quod per
magni

magni interest sint ne partus legitimi, an adulte-
rini. quam ob causam nomen criticae videtur to-
ti arti olim impositum: quamvis Crates Mallotes
Grammaticus praestantissimus, qui primus Romā
ex Graecia Grammaticam inuexit, criticam huius
studii atq. professionis architectonicam esse exi-
stimavit, omniumq. verborum, quae artibus po-
litionibus continentur, peritam, Grammaticam ve-
ro tantum illius comitem & ministram. Dio tamē
Chrylostomus philosophus & orator egregius eor-
dem arbitratur primum Criticos, post Grammati-
cos fuisse appellatos, ab Aristoteleq. eorum artem
sive quis Criticam, sive Grammaticam vocet, ini-
tium duxisse. Quare cum tot, tamq. multiplices
sint partes Grammaticae, mitari desinant, studiosi
quid sit quod Attici Philologus Grammaticorum
longe doctissimus opus, quod hylen inscripserat,
ad octingētos libros perduxisset, & Didymus Ale-
xandrinus, qui a laborum in studijs assiduitate co-
gnomine *καλκωνίδου* est cohonestatus, ad tria mil-
lia & ijs amplius volumina divulgasse dicatur.
Quorsum tam alte repetita disputatio: quorsum?
ut, quae tua est benignitas, Antistes sapientissime,
si quid in tanta partium multitudine & varietate
praetermiserō, mihi, ut soles, cōdones, & ut isti qui
passim studiū grāmaticae viri eruditissimi probri loco
obiciunt, perspiciant quā personam, quā gravē,
quam plenam dignitatis & multiplicis eruditio-
nis veri & germani Grammatici sustineāt. nos e-
quidem e tribus praecipuis Grammaticae parti-

bus. de Historica nihil fere differuimus, quod aut
nihil, aut si quid habet artis, iudicio veterum ex Rhe-
toricis sit repetendum, neque exegeticen attigimus,
quod usum & exercitationem tantum reliquarum
partium praestare videretur, sed tertiam, quae so-
la ratione & via atque serie praeceptionum perpe-
tua a Grammaticis vulgo explicatur. quanquam
disputationem illam Historicae, quae de dialectis
traditur, in sua genera eorumque formas, & vno
verbo in artem reuocare conati sumus, quod eius
ignoratione plerique linguae Graecae studiosi nec
Hierodotum historiae, nec Hippocratem medici-
nae, neque Pythagoricos veteres, ut Timaeum, Archi-
tam, & alios Philosophiae antistites attingere au-
deant, poetas vero omnium minime, quod ut M.
Antonio summo oratori, sic illis non Graeca, sed
alia lingua propter obscurissimum dialectorum
usum locuti esse videantur. de litterarum autem
& syllabarum natura, pronuntiatione, usu, de or-
thographia, & distincta lectione atque prosodia sa-
tis, opinor, quantum illius argumenti ratio postula-
bat, a nobis in Grammatica linguae Graecae dis-
putatum. nam etymologiae ratio, quae ceteris par-
tibus huius artificij obscurior plerisque videri solet,
si qua via & arte praeter assiduam poetarum lectio-
nem, & variarum linguarum intelligentiam, doceri
potest, ea exquisita elementorum cognitione, de
qua in Grammaticis, & accurata speciei & figu-
rae dictionum expositione, quem locum hoc li-
bro copiose tractauimus, tota fere continetur, ut
in

in scholijs eruditissimis Cratyli Platonis Proclus
Philosophus obseruauit. Hoc igitur licet exili &
paruo libello, Episcopo sapientissime, meae erga
te perpetuae obseruantiae testimonium publice
consignatum, & restatum esse uolui, ut si minus
tuis meritis, quae sunt certe amplissima, dignum,
nostri tamen grati animi monumentum tuis cla-
rissimis & maximis in nos beneficijs iam pridem
debitum omnes facile agnoscant. Quod si, ut spe-
ro, acceperis, me ad maiorum vigiliarum lucubra-
tiones edendas vehementius excitabis. Vale

Episcopo Ill^o. totius Hispaniae decus &
ornamentum. Barcin. E biblio-

theca nostra M. D. Lxxx.

A. D. XIII. K.

Oct.

(?)

Tertia editio multo au-
ctior, & accuratior
superiorib.

TESTIMONIA VETERUM
scriptorum de laudibus &
usu linguae Graecae.

Ex Lucretio lib. 1.

Nec me animus fallit Graecorum obscura re-
perta
Difficile illustrare Latinis versibus esse,
Multa novis verbis, praesertim cum sit agendum,
Propter egestatem linguae, & rerum novitatem.
Eod. lib.

Nunc & Anaxagorae scrutemur, homoeome-
riam,

Quam Graeci perhibent, nec nostra dicere lingua
Concedit nobis patrii sermonis egestas.

Idem lib. 3.

—— Rationem reddere audentem
Abstrahit inuitum patrii sermonis egestas.

Ex Horat. de arte Poet.

Et nova, fictaque nuper habebunt verba fidem: si
Graeco fonte cadant.

Ibidem.

Graeci ingenium, Graeci dedit ore rotundo
Musa loqui.

Ibidem.

—— Vos exemplaria Graeca
Nocturna veritate manu, versate diurna.

Ex Sat. 10.

—— At sermo lingua concinus utraq.

Sua-

Suauior, ut Chio nota si commista Falerni est,
Idem epist. lib. 2. ad Aug.

Graecia capta, ferum victorem cepit, & artes
Intulit agresti Latio.

Idem episto. ad Flor.

Verna ministerijs ad nutus aptus heriles,
Litterulis Graecis imbutus, idoneus arti
Cui libet.

Manil. lib. 3.

Etsi qua externa referuntur nomina lingua,
Hoc operis, non vatis erit, non omnia facti
Possunt, & propria melius sub voce notantur.

Quidius.

Nec levis ingenuas pectus coluisse per artes
Cura sit, aut linguas edidicisse duas.

M. Tullius. 1. de Off.

Ut ipse ad meam utilitatem semper cum
Graecis Latina coniunxi, neque id in Philoso-
phia solum, sed etiam in dicendi exercitatione
feci, idem tibi censeo faciendum, ut par sis in
utriusque orationis facultate.

Ac. Quaest. lib. 1.

Nam cum Philosophiam viderem diligen-
tissime litteris Graecis explicatam, existima-
ui, si qui de nostris eius studio tenerentur, si
essent Graecis doctrinis eruditi Graeca po-
tius, quam nostra lecturos: sin a Graecorum ar-
tibus & disciplinis abhorrent, ne haec qui-
dem curaturos, quae sine eruditione Graeca
intelligi non possunt.

Mox

Mox de eodem.

Sed meos amicos, in quibus est studium, ad Graeciam mitto, id est, ad Graecos ire iubeo, ut ea a fontibus potius hauriant, quam riuulos confectentur.

Ex lib. 2. de fin. bon. & mal.

Sint ista Graecorum: quamquam ab ijs Philosophiam, & omnes ingenuas disciplinas habemus.

Ex lib. 3. de fin. bon. & mal.

Puto concedi nobis oportere, ut Graeco verbo utamur, si quando minus occurret Latinum.

Ex Tus. lib. 1.

Doctrina Graecia nos, & omni litterarum genere superat.

Ex Tus. lib. 2.

Haec duo Graeci illi, quorum copiosior est lingua, quam nostra, vno nomine appellant.

Ex lib. 1. epist. ad Q. F.

Non enim me hoc iam dicere pudebit, nos ea quae consecuti sumus, ijs studijs & artibus esse adeptos, quae sint nobis Graeciae monumentis disciplinisque traditae.

Ex ea pro Arch.

Nam si quis minorem gloriae fructum putat ex Graecis verbis percipi, quam ex Latinis, vehementer errat: propterea quod Graecae leguntur in omnibus fere gentibus, Latina suis finibus exiguis sane continentur.

De Orat. lib. 1.

Atque

Atque ut omittam Graeciam, quae semper eloquentiae princeps esse voluit, atque illas omnium doctrinarum inuentrices Athenas, in quibus summa dicendi vis & inuenta est, & perfecta.

Ibidem.

Postea mihi placuit, eoque sum usus adolescens, ut summorum oratorum Graecas orationes explicarem, quibus lectis hoc assequerbar, ut cum ea, quae legerem Graece, Latine redderem, non solum optimis verbis uter, & tamen usitatis, sed & exprimerem quaedam verba imitando, quae noua nostris essent, dummodo essent idonea.

Plin. consentit his l. 7. ad Fusc.

Vtile mihi primum ex multis praecipue erit, vel ex Graeco in Latinum, vel ex Latino vertere in Graecum. Quo genere exercitationis proprietas, splendorque verborum, copia figurarum, vis explicandi, praeterea imitatione optimorum similia inueniendi facultas paratur, simul quae legentem fefellissent, transferentem fugere non possunt, intelligentia ex hoc & iudicium acquiritur.

Lib. 2. de Orat.

Atque ego idem existimaui pecudis, non hominis, cum tantas res Graeci suscipere, profiterentur, agerent, seseque & videndi res obscurissimas, & bene viuendi, & copiose dicendi rationem hominibus duros pollicerentur,

tur, non admouere aurem.

Ex lib. 9. Epist. Fam.

Habeo inquit (Aristippus Socraticus) non habeo a Laide. Graece hoc melius, tu si uoles, interpretabere.

Var. lib. 1. de rer. rust.

Qui Graece scripserunt dispersim alius de alia re, sunt plus quinquaginta. Hi sunt quos tu habere in consilio poteris, cum quid consulere uoles.

Ex Quint. lib. 1.

A sermone Graeco puerum incipere malo: quia Latinus, qui pluribus in usu est, uel nobis nolentibus se perhibet: simul quia disciplinis quoque Graecis prius instituendus est, unde & nostrae fluxerunt.

Ibidem.

Primus in eo qui legendi scribendique adeptus erit facultatem, Grammaticis est locus. Nec refert, de Graeco an de Latino loquar: quanquam Graecum esse priorem placet.

Ibidem.

Sed haec mea diuisio ad Graecum sermonem praecipue pertinet. Nam & maxima ex parte Romanus inde conuersus, & confessis utimur Graecis, ubi nostra desunt.

Ibidem.

Feliciores fingendis nominibus Graecia.

Idem lib. 12.

Latina mihi facundia, ut in uentione, dispositio

sitione, consilio, ceterisque huius generis artibus similis Graecae, ac prorsus discipulacius uidetur, ita circa rationem loquendi uix habere imitationis locum.

Ex Suet. de Ill. Gram.

Antiquissimi doctorum quidem & Poetae & oratores semigraeci erant. Liuium & Ennium dico, quos utraque lingua domi, forisq. docuisse notum est. nihil amplius quam Graece interpretabantur.

Ex Agel. lib. 2. cap. 23.

At enim si conferas & componas Graeca ipsa, unde illa uenerunt, ac singula considerate, atque apte iunctis, & alternis lectionibus committas, oppido quam iacere, atque sordere incipiunt, quae Latina sunt, ita Graecorum, quas aemulari nequuerunt, facetijs atque luminibus obsolescunt.

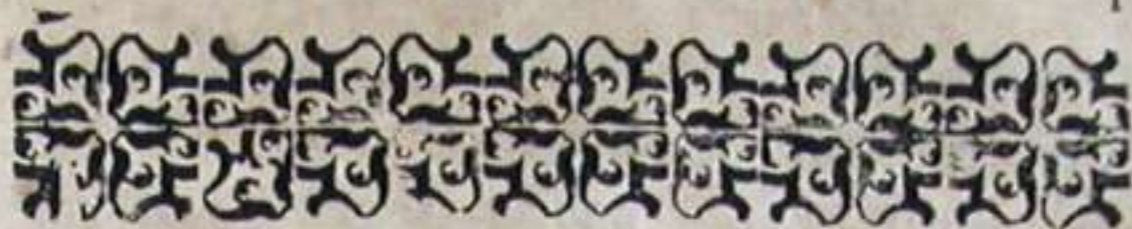
Ex lib. 15. cap. 14.

Adieci mihi saepe animum ad uocabula rerum non paucissima, quae neque singulis uerbis, ut a Graecis, neque si maxime pluribus eas res uerbis dicamus, tam dilucide, tamque apte demonstrari Latina oratione possunt, quam Graeci ea dicunt prius uocibus.

Auctores qui citantur in hoc libro.

Aeschines.	Herodotus.
Aeschylus.	Hesichius.
Alcman.	Hesiodus.
Appollodor Gram.	Hippocrates.
Apollonius Dyscolus.	Homerus.
Apollon. Gram.	Horatius.
Aristarchus Gram.	Iohan Glycys.
Aristophan. Gram.	Lecapenus.
Aristophan. Poët.	T. Liuius.
Aristoteles.	Lycophron.
Asclepiades Gram.	Moschopulus.
Boethius.	Nican der.
Carisius.	Pindarus.
Corinna.	Planudes.
Crates Gram.	Plato.
Democritus.	Plutarchus.
Didymus Alexan.	Priscianus.
Diomedes.	Sextus Empiricus.
Dionysius Thrax.	Sophocles.
Dionys. Halicarn.	Stephan. de urbibus.
Epicharmus.	Strabo.
Erotianus.	Synesius.
Etymolog.	Tauriscus Gram.
Euphronius.	Terentius Afer.
Eupolis.	Terentius Varro.
Eustathius.	Theophrastus.
Fabius Quintil.	Thucydides.
Galenus.	Trypho.
Harmenopulus.	Valerius probus.
Hecataeus.	Virgilius.
Hermogenes.	Zenobius Gram.
Hermolaus de urbibus.	Xenophon.

1
INSTITVTIONES

GRAMMATICAE LIN-

GVAE GRAECAE, AV-

ctore Petro Iohãne Nun-

nesio Valentino.

Grammatica circa partes orationis potissimum versatur. haec sunt octo, ut uoluit Aristarchus: articulus, nomen, pronomen, uerbum, participium, praepositio, aduerbium, & coniunctio. e quibus quinque priores vario declinatu ultimae syllabae flexuntur, reliquae non sunt declinabiles. sub aduerbio autem complectuntur Graeci interiectionem Latinorum: in his partibus obseruatae sunt a Grammaticis quaedam illarum consecutiones. quae aut sunt omnium communes, ut species & figura,

A aut

aut partium quae declinantur tantum sunt communes, ut numeri, aut omnium declinabilium praeter uerba, ut genera, & casus, aut communia uerborum, & pronominum, ut personae, aut uerborum, & participiorum, ut significatio, & tempora, aut uerborum propria, ut modi. species igitur aut primitiua (quae sola reperitur in participiis) aut deriuatiua, & figura aut simplex, aut composita ut apud Latinos. de quibus ad extremum disputabitur. numeri tres singularis, qui in uno tantum dicitur, dualis qui in duobus, pluralis qui in tribus, aut pluribus. genera ut apud Latinos masculinum, femininum, neutrum, commune duum, aut trium, & epicoenum. casus quinque tantum. nam ablatiuo Graeci carent, pro quo adhibet aliquem ceterorum obliquorum. neutra habent semper similes nominatiuum, accusatiuum, & uocatiuum, & rectum pluralem in, z, fere desinentem, sicuti Latina. in duali articulorum, nominum, & pronominum tres tantum casus exprimuntur, re ipsa tamen sunt quinque. nam

prima

prima uox pro nominatiuo, & accusatiuo usurpatur, secunda pro genitiuo, & datiuo. numeri Graece nominantur ἐνικός singularis, δυικός dualis, πληθυντικός pluralis.

De Articulis.

Duo sunt genera articulorum: unum eorum, qui praeponuntur, alterum eorum qui postponuntur. Qui praeponuntur, sunt quasi notae quaedam indices generis, casus, & numeri nominum: ut τὸν λόγον quonia τὸν est generis masculini, numeri singularis, casus accusandi, nomen λόγον erit continuo eiusdem generis, numeri, & casus. Hi aut sunt masculini, aut feminini, aut neutri. Inflectuntur autem hoc modo.

Masculini.

Ενι.	ὁ.	ῥ.	τῷ.	τόν.	ῶ.
Δυ.	τῶ.	τοῖν.	ῶ.		
Πλη.	οἱ.	τοῖν.	τοῖς.	τέσ.	ῶ.

Feminini.

Ενι.	ἡ.	τῆς.	τῇ.	τήν.	ῶ.
Δυ.	ταῖ.	ταῖν.	ῶ.		
Πλη.	αἱ.	ταῖν.	ταῖς.	τάς.	ῶ.

A 2 Neu

Neutri.

Ενι.	τὸ.	τοῦ.	τῷ.	τό. τῷ
Δυ.	τῶ.	τοῖρ.	τῷ	
Πλη.	τὰ.	τῶρ.	τοῖς.	τά. τῶ

Articuli qui postponuntur.

Hi dicuntur postponi, quia sequuntur suum antecedens tanquam relata nomina. idem enim valent quòd, quis, quae, quod. Horum item tria sunt genera. Fiunt autem a prioribus articulis sublato τ. & posita aspiratione eius loco: primae uoci additur ad extremum σ.

Masculini.

Ενι.	ὁς.	δου.	ῶς.	ὄρ. τῷ
Δυ.	ῶ.	οῖρ.	τῷ	
Πλη.	οἱ.	ῶρ.	οῖς.	ῆς. τῷ

Feminini.

Ενι.	ἡ.	ἡς.	ῆ.	ῶ. τῷ
Δυ.	ἄ.	ἄρ.	τῷ	
Πλη.	αἱ.	ῶρ.	αῖς.	ἄς. τῷ

Neutri.

Ενι.	ὁ.	ῆ.	ῶ.	ὁ. τῷ
Δυ.	ῶ.	οῖρ.	τῷ	
Πλη.	ἄ.	ῶρ.	οῖς.	ἄ. τῷ

De nominum Declinationibus.

Ex

Ex his consecutionibus grammaticis oriuntur declinationes nominum: quorum duo sunt genera: simplicia & contracta. simplicia ea appello, in quibus nulla fit contractio, id est arctatio ex duabus uocibus in unam uocalem, aut diphthogum. at in quibus fit contractio, ea contracta nominantur. cetera nomina quae ab his declinationibus discedunt, anomala appellantur.

Quinq. sunt declinationes simplicium: harum quattuor continent tantum nomina parisyllaba, id est, ea nomina, quorum obliqui aequales sunt recto numero syllabarum: ut ὁ ἀνείας, rectus est trisyllabus, sic casus gignēdi τῆ ἀνείας, & dandi τῶ ἀνείας, & qui sequuntur: nomina quintae declinationis & contracta sunt imparisyllaba.

De prima declinatione simplici.

Nomina huius declinationis desinunt in ας, aut in ης, omnia sunt masculina: quaedam tamen finita in ης, sunt communia: ut, ὁ κῆ ἢ ληστῆς, latro: flectuntur hoc modo. Ενι. ὁ ἀνείας, τῆ ἀνείας, τῶ ἀνείας, τῷ ἀνείαν, ῶ ἀνείας, & ἰνείας Atticè.

A 3 Δυ

- Δυ. τὰ ἀνεία, τοῖμ ἀνείαιμ, ᾧ ἀνεία.
 Πλη. οἱ ἀνείαι, τῶμ ἀνείωμ, τοῖς ἀνείαις, τῆς ἀνείας, ᾧ ἀνείαι.
 Ἐνι. ὁ χεύσης, τῆ χεύσου, τῷ χεύση, τοῖμ χεύσησιν, ᾧ χεύση & χεύσης.
 Δυ. τὰ χεύσα, τοῖμ χεύσαιμ, ᾧ χεύσα.
 Πλη. οἱ χεύσαι, τῶμ χεύσωμ, τοῖς χεύσαις, τῆς χεύσαις, ᾧ χεύσαι.

In duali & plurali similiter desinūt atque articuli feminini.

Nomina finita in *ης*, & gentilia, & cōposita a uerbis *πῶλῶ*, *μέτρῶ*, *τρίβῶ*, in casu uocandi singulari in *α*, desinunt: ut ὁ *δέσποτις*, ᾧ *δέσποτα* ὁ here. ὁ *οἰνοπώλης* caupo, ᾧ *οἰνοπῶλα*: ὁ *γεωμέτρης* mensor terrae, ᾧ *γεωμέτρα*. *παιδοτρίβης* ludimagister, ᾧ *παιδοτρίβα*. *Σκύθης*, ᾧ *Σκύθα*. hāc formam imitantur Latini, quum dicunt Aenean, o Aenea, & in plurali Aeneae, Aencas, o Aeneae. Sic Anchisen, o Anchise.

De secunda declinatione.

Omnia nomina huius declinationis desinunt in *α*, aut *η*, sunt feminina: desinunt fere similiter, atque articuli feminini.

- Ε. ἡ μέσα, τῆς μέσης, τῇ μέση, τῆμ μέσαιμ, ᾧ μέσα.
 Δ. τὰ μέσα, τῶν μέταιμ, ᾧ μέσα.
 Π. αἱ μέσαι, τῶμ μέσωμ, ταῖς μέσαις, τὰς μέσαις, ᾧ μέσαιμ.

- Ε. ἡ πμῆ, τῆς πμῆς, τῇ πμῆ, τῆμ πμῆμ, ᾧ πμῆ. *Honor.*
 Δ. τὰ πμῆ, ταῖμ πμῆιμ, ᾧ πμῆ.
 Π. αἱ πμῆι, τῶμ πμῆωμ, ταῖς πμῆις, τὰς πμῆις, ᾧ πμῆι.

Nomina desinentia in *δα*, *θα*, *εα*, *α*, *pu- rum*, id est, antecedente uocali in singulari retinent semper, *α*: ut, ἡ *λήδα*, τῆ *λήδας*, τῇ *λήδα*. ἡ *μάρθα*, τῆ *μάρθας*, τῇ *μάρθα*. ἡ *ἡμέρα*, τῆ *ἡμέρας*, τῇ *ἡμέρα*. ἡ *φιλία*, *amicitia*, τῆ *φιλίας*, τῇ *φιλία*. his adde *ἄθλωα*, *ἄθλωās*, *ἄθλωᾶ*, *Minerua*. *ναυσικᾶ*, *ναυσικᾶς*, *ναυσικᾶ*, *μνᾶ*, *μνᾶς*, *μνᾶ*, *mina*. hinc illa Latinorum *paterfamilias*, *auras* genit. *Virg.* & *curas* *Accio*, & *Kalendas*, *Caris*.

De tertia declinatione.

Nomina huius formae sunt masculina, feminina, cōmunia finita in *ος*, neutra tantum in *ομ*, desinunt. finita in *ος*, imitantur articulos masculinos: quae desinunt in *ομ*, neutros.

- Ε. ὁ λόγος, τῆς λόγου, τῷ λόγῳ, τῷ λόγῳ, ᾧ λόγῳ. *Sermo.*
 Δ. τὰ λόγῳ, ταῖμ λόγῳμ, ᾧ λόγῳ.
 Π. οἱ λόγοι, τῶμ λόγῳμ, τοῖς λόγοις, τῶν λόγῳ, ᾧ λόγοι.
 Ε. ὁ λόγος, τῆς λόγου, τῷ λόγῳ, τῷ λόγῳ, ᾧ λόγῳ.

γε & λόγ Attice.

Δ. τὸ λόγῳ, τοῖμ λόγοιμ, ὦ λόγῳ.

Π. οἱ λόγοι, τῶμ λόγων, τοῖς λόγοις, τὰς λόγους,
ὦ λόγοι.

Ratio. E. ἡ μέθοδος, τῆς μεθόδου, τῆς μεθόδου, τὴν μέ-
θοδον, ὦ μέθοδε & μέθοδι.

Δ. τὰ μέθοδοι, ταῖμ μεθόδοιμ, ὦ μέθοδοι.

Π. αἱ μέθοδοι, τῶμ μεθόδων, ταῖς μεθόδοις, τὰς
μεθόδους, ὦ μέθοδοι.

E. ὁ κὴ ἡ ἀνθρώπος, τῆς ἀνθρώπου, τῆς ἀνθρώπου,
ἀνθρώπων, τὸν ἀνθρώπον, ὦ ἀνθρώ-
ποι, & ἀνθρώπου.

Δ. τὸ κὴ τῶ ἀνθρώπῳ, τοῖμ ἀνθρώποιμ, ὦ ἀνθρώ-
πῳ.

Π. οἱ κὴ αἱ ἀνθρώποι, τῶμ ἀνθρώπων, τοῖς κὴ
ταῖς ἀνθρώποις, τὰς ἀνθρώ-
πους, ὦ ἀνθρώποι.

Lignū. E. τὸ ξύλον, τῆς ξύλου, τὸ ξύλον, ὦ ξύ-
λον.

Δ. τὸ ξύλῳ, τοῖμ ξύλοιμ, ὦ ξύλῳ.

Π. τὰ ξύλα, τῶμ ξύλων, τοῖς ξύλοις, τὰ ξύλα, ὦ
ξύλα.

Hinc apud Latinos Petro, o Petre, &
Adelphoe inscriptio comoediae Terentij.

De quarta declinatione.

Hacc

Haec est propria Atticorum, quae de-
finunt in ωs, aut ωμ: in ωs, masculina, fe-
minina, communia: in ωμ, neutra retinent
in omnibus casibus ω.

E. ὁ νεὼς, τῆς νεῶς, τῆς νεῶς, τὴν νεῶν, ὦ νεῶς.

Τεπλί.

Δ. τὸ νεῶν, τοῖμ νεῶνιμ, ὦ νεῶνι.

Π. οἱ νεῶν, τῶμ νεῶν, τοῖς νεῶσι, τὰς νεῶν,
ὦ νεῶν.

E. ἡ ἄλω, τῆς ἄλω, τῆς ἄλω, τὴν ἄλων, ὦ ἄλω.

Area.

Δ. τὰ ἄλω, ταῖμ ἄλωνιμ, ὦ ἄλωνι.

Π. αἱ ἄλω, τῶμ ἄλων, ταῖς ἄλων, τὰς ἄλων,
ὦ ἄλων.

E. τὸ ἔυγω, τῆς ἔυγου, τῆς ἔυγου, τὸν ἔυγον, ὦ

Ferti-

Δ. τὸ ἔυγω, τοῖμ ἔυγονιμ, ὦ ἔυγονι.

(ἔυγω. le.

Π. τὰ ἔυγω, τῶμ ἔυγων, τοῖς ἔυγων, τὰ ἔυγω, ὦ
ἔυγω.

De quinta declinatione.

Quinta declinatio continet omnia
genera nominum, & varios fines: flecti-
tur hoc modo.

E. ὁ αἴας, τῆς αἴαντος, τῆς αἴαντος, τὸν αἴαντα, ὦ
αἴαν, & αἴας.

Aiax.

Δ. τὸ αἴαντε, τοῖμ αἴαντιμ, ὦ αἴαντε.

Π. οἱ αἴαντες, τῶμ αἴαντων, τοῖς αἴασι, τὰς αἴαν-
τας, ὦ αἴαντες.

Carica

E. ἡ ἰχὰς, τῆς ἰχάδος, τῆς ἰχάδος, τὴν ἰχάδα, ὦ
ἰχὰς.

Α 5 ποίη Δ. τὸ

Δ. τὰ ἰχάδε, ταῖν ἰχάδοιν, ὦ ἰχάδε.

Π. αἱ ἰχάδες, τῶν ἰχάδων, ταῖς ἰχάσι, τὰς ἰχάδας, ὦ ἰχάδες.

Res. E. τὸ πρᾶγμα, τῷ πρᾶγματι, τῶν πρᾶγματι, τὸ πρᾶγμα, ὦ πρᾶγμα.

Δ. τὸ πρᾶγματε, τοῖν πρᾶγματι, ὦ πρᾶγματε

Π. τὰ πρᾶγματα, τῶν πρᾶγματων, τοῖς πρᾶγμασι, τὰ πρᾶγματα, ὦ πρᾶγματα. sic Latini Palladi, Pallada, o Pallas, Troes, Troas, poemata, poemati.

Canones casus accusandi sing.

Nomina finita in *ie*, aut *ue*, flexa per *oe*, purū. i. antecedente uocali, accusandi casum in *v*, mittunt aequalem recto numero syllabarum: ut ὄφις, serpens, τῷ ὄφιτι, τὸν ὄφιν. ὁ βότρυς, racemus, τῷ βότρυτι, τὸν βότρυον.

Nomina autem finita in *ie*, aut *ue*, barytona inflexa per *oe*, impurum mittunt accusandi casum in *a*, aut in *v*: ut ὁ πάεις, τῷ πάειδι, τὸν πάειδα, & πάειν. ὁ νέηλυς, qui recēs uenit, τῷ νέηλυδι, τὸν νέηλυδα, & νέηλυον. quoties casus accusandi singularis definit in *v*, est aequalis numero syllabarum recto.

Canones uocandi casus sing.

Casus uocandi similis est recto. nomina tamen in *ie*, barytona, & in *ue*, atque fi-

nita in *σ*, antecedente aliqua diphthongo uocandi casum faciunt ablato *σ*, recti: ut ὄφις serpens, ὦ ὄφι. ὁ βότρυς, ὦ βότρυ. ἡ ναῦς, τῷ ναυτι, ὦ ναυτι, nauis. ὁ βασιλεὺς, τῷ βασιλεῖτι, ὦ βασιλεῖτι. παῖς, puer, τῷ παιδίτι, ὦ παιδίτι. βοῦς, bos, τῷ βοῦτι, ὦ βοῦτι. nomina flexa per *v*τος, formant uocandi casum ex casu gignendi ablato, τῷ: ὁ αἶας, τῷ αἰαντι, ὦ αἰαντι, Ajax. nomina primae declinationis contractorum finita in *ie*, epitheta in *ημ*, & barytona in *ηρ*, mutant *η*, in *ε*: his adde quattuor acuto sono in ultima πατήρ pater, δαῖρ leuir, σωτήρ seruator, ἀνὴρ vir: ut ὁ δημοθένης, ὦ δημοθένης. ὁ κῆρ, ἡ τέρεμ, τῷ τέρεμι, tener, ὦ τέρεμι. πατήρ, ὦ πατέρ, μήτηρ, ὦ μήτερι, mater.

Canones dandi casus plur.

Casus dandi pluralis fit a tertio casu singulari posito *σ*, ante *ι*, extremum: ut ὁ ὄφις, τῶν ὄφιν, τοῖς ὄφιν. nomina quae habent ante *ι*, datiu singularis *διν*, *τι*, *θ*, aut *ντ*, harum consonantium loco sumunt *σ*: ut ὁ πάεις, τῶν πάειδι, τοῖς πάεισι. ὁ πλάτων, τῶν πλάτωνι, τοῖς πλάτωνι. ἡ ὄρνις, gallina, τῶν ὄρνιδι, τοῖς ὄρνιδι. ὁ λέων, leo, τῶν λέωνι, τοῖς λέωνι. quod si sublato *ντ*, relinquatur *ο*, assumet *υ*,

σι ε, sumet i: vt πρὸ λέοντι. τοῖς λέοσι, ὁ χερσὶς, τῷ χερσέντι, τοῖς χερσέσσι, gratiofus. nomina finita in ως, ους, υς ξ, ψ, formantur dandi casum pluralem a recto addito i: vt ἡ ναῦς, ταῖς ναυσὶ, ὁ βασιλεὺς, τοῖς βασιλεῦσι. ὁ βῆς, τοῖς βῆσι. ὁ κόραξ, κορυς, τοῖς κόραξι. αἰθίοψ, τοῖς αἰθίοψι. ἀνὴρ, ἀνδράσι. πατήρ, πατράσι. μήτηρ, μητράσι. θυγατήρ, θυγατράσι.

De declinationibus contractorum.

Contractio duplex est: una cum vocalibus quae auulsae a diphthongis per se syllabas faciebant, in unam diphthongum & syllabam contrahuntur: vt ὄφει, ὄφι. haec vocatur synaeresis. sic apud Latinos aula, aulae. altera cum uocales alia ratione in unam contrahuntur, fit crasis: ut Δημοθένης, Δημοθένη. sic Latinorum Tralles, Tralles. ex his efficitur corollarium quoddam: non posse contrahi eam dictionem, in qua duae uocales continenter non fuerint: quales sunt datiu pluralis omnium declinationum, & uocatiui singulares.

De prima declinatione contractorum.

Nomina huius formae sunt masculina, femi

feminina, & communia epithetorum finita in ης, & neutra in ες, & neutra substantiua in ος: inflectuntur per εος, hoc modo:

E. ὁ Δημοθένης, τὸ Δημοθένης, θένεος, τῷ Δημοθένεϊ, θένει, τῆ Δημοθένεα, θένη, ὧ Δημοθένες, & Attice Δημοθένης.

Δ. τῷ Δημοθέнее, θένη, τοῖμ Δημοθένοιμ, θενοῖμ, ὧ Δημοθέεε, θένη.

Π. οἱ Δημοθέnees, θένεος, τῶμ Δημοθένων, θενῶμ, τοῖς Δημοθέεσι, τῆς Δημοθέεας, θένεος, ὧ Δημοθέεε, θένεος.

E. ἡ τριήρης, τὴ τριήρη, ἥρης, τῇ τριήρει, ἥρη, Τριήρη, τῆμ τριήρεα, ἥρη, ὧ τριήρες. & Attice τριήρης.

Δ. τῷ τριήρει, ἥρη, ταῖμ τριήροιμ, ηροῖμ, ὧ τριήεε, ἥρη.

Π. αἱ τριήρεις, ἥρες, τῶμ τριήρων, ηρώμ, ταῖς τριήρεσι, τῆς τριήρεας, ἥρες, ὧ τριήρεε, ἥρες.

E. εἰ καὶ ἡ ἀληθὴς ἐστὶ ἀληθὴς, καὶ τῆς ἀληθείος, ἀληθείος, τῷ ἐστὶ τῆ ἀληθεί, λιθεῖ, τῶμ καὶ τῆμ ἀληθεία, λιθη καὶ τὸ ἀληθὴς, ὧ ἀληθὴς.

Δ. τῷ ἐστὶ τὰ ἀληθείε, λιθη, τοῖμ καὶ ταῖμ ἀληθείοιμ, λιθοῖμ, ὧ ἀληθείε, λιθη.

Π. εἰ ἐστὶ αἱ ἀληθείε, λιθείς καὶ τὰ ἀληθεία, λιθη, τῶμ ἀληθείων, λιθῶμ, τοῖς καὶ ταῖς ἀληθείσι,

τῆς κ' αληθείας, ληθεῖς ἔτα ἀληθεία,
ληθεῖ, ὠ ἀληθείας ληθεῖς, κ' ὠ ἀληθεία, ληθεῖ.

Μι-
νισ Ε. τὸ τεῖχος, τ' τεῖχεσ, φχες, τὰ τεῖχεϊ, φχει,
τὸ τεῖχσ, ὠ τεῖχσ.

Δ. τῷ τείχεε, φχη, τοῖμ τεχέοιμ, φχοῖμ, ὠ τείχεε
φχη.

Π. τὰ τείχεα, φχη, τ' τεχέωμ, φχωῖμ, τοῖς τείχεσι,
τὰ τείχεα, φχη, ὠ τείχεα, φχη.

De secunda declinat. contractorum.

Nomina huius declinationis sunt ma-
sculina, aut feminina in is, desinentia, aut
neutra in i: declinantur communiter per
os, hoc modo.

Ε. ὁ ὄφις, τ' ὄφισ, τὰ ὄφει, ὄφι, τ' ὄφιμ, ὠ ὄφι.

Δ. τῷ ὄφιε, τοῖμ ὄφιοιμ, ὠ ὄφιε.

Π. οἱ ὄφεις, ὄφεις, τ' ὄφωμ, τοῖς ὄφισι, τῆς ὄφιας,
ὄφισ, ὠ ὄφεις, ὄφισ.

Κι-
τας Ε. ἡ πόλις, τ' πόλισ, τῇ πόλιι, πόλι, τῆμ πόλιμ,
ὠ πόλι.

Δ. τὰ πόλιε, ταῖμ πόλιοιμ, ὠ πόλιε.

Π. αἱ πόλιες, πόλις, τ' πόλιωμ, ταῖς πόλισι, τὰς
πόλιας, πόλις, ὠ πόλιες, πόλις.

Σιν-
αρι Ε. τὸ σίνηπι, τῆ σινήπισ, τῷ σινήπιι, σίνηπι, τὸ σί-
νηπι, ὠ σίνηπι.

Δ. τῷ σινήπιε, τῶμ σινήπιοιμ, ὠ σινήπιε.

Π. τὰ

Π. τὰ σινήπια, σίνηπι, τ' σινήπιαμ, τοῖς σινήπιοι, τὰ
σινήπια, σίνηπι, ὠ σινήπια, σίνηπι. sic Latini
poetae ex Patauij Pataui faciunt.

Attici nomina huius formae sic inclinant.

Ε. ὁ ὄφει, τ' ὄφωε, τῷ ὄφει, ὄφει, τ' ὄφωμ, ὠ ὄφεις

Δ. τῷ ὄφει, ὄφει, τοῖμ ὄφωμ, ὠ ὄφει, ὄφει.

Π. οἱ ὄφεις, ὄφεις, τ' ὄφωμ, τοῖς ὄφισι, τοῖς
ὄφιας, ὄφεις, ὠ ὄφεις, ὄφεις.

Clari scriptores & praesertim qui so-
luta oratione scribunt, utuntur frequenter
hac inflexione.

De tertia inflexione contractorum.

Omnia nomina huius formae sunt ma-
sculina in eis, flexa per eas, hoc modo.

Ε. ὁ βασιλεύς, τῆ βασιλέσ, τῷ βασιλεί, εἰ, τὸμ
βασιλέα, ὠ βασιλεύ, & Attice βασιλεύς.

Δ. τῷ βασιλέε, ἦ, τοῖμ βασιλέοιμ, ὠ βασιλέε, ἦ.

Π. οἱ βασιλέες, εἰς, τ' βασιλέωμ, τοῖς βασιλεύσι,
τοῖς βασιλέας, εἰς, ὠ βασιλέες, εἰς. hinc La-
tini ex Orphei, Orphi & o Orpheu.

De quarta declinat. contract.

Haec continet feminina tantum nomi-
na desinentia in ω, aut ω: ut

Ε. ἡ αἰδώς, τ' αἰδόσ, ἕς, τῇ αἰδῶι, οἱ, τῆμ αἰ- Pudoρ.
δῶα, ὠ, ὠ αἰδῶι.

Δ. τὰ

Δ. τὰ ἰδῶν, τὰ ἰδῶν, ὡ ἰδῶν.
 Π. αἱ ἰδοί, τὰ ἰδῶν, ταῖς ἰδοίς, τὰς ἰδοίς, ὡ
 ἰδοί. Hinc Virg. Mantūs pro Mantonis.
 In duali & plurali similiter desinunt &
 que articuli masculini.

De quinta declinatione.

Nomina huius declinationis sunt neu-
 tra desinentia in ας, purum, aut in ρας, &
 declinantur per αἶϑ, hoc modo.

Caro. Ε. τὸ κρέας, τὸ κρέατϑ, κρέαϑ, ὡς, τῷ κρέατι,
 κρέατῃ, τὸ κρέας, ὡ κρέας.

Δ. τῷ κρέατι, κρέατι, ἔα, τοῖμ κρέατοῖμ, κρέατοῖμ,
 φμ, ὡ κρέατε, κρέασι, ἔα.

Π. τὰ κρέατα, κρέατα, ἔα, τῶμ κρέατων, κρέατων,
 εῶμ, τοῖς κρέασιν, τὰ κρέατα, κρέατα, ἔα, ὡ κρέατα,
 κρέατα, ἔα.

Nomina neutra in ας, quae aliter desinunt fere non declinantur: ut τὸ σέλας iubar, τὸ σέλας, τὸ δέμας corpus, τὸ δέμας, τὸ δέμας roculum, τὸ δέμας. quanquam huius legitur & τοῖς δέμασι. & aliqua in λας, declinantur: ut τὸ ἄλας, τὸ ἄλατϑ sal. haec tenus de declinationibus.

Sunt & haec nomina contracta: ὁ βῶς
 bos, τὸ βῶϑ & τὸ βῶα, βοῦν, ὡ βοῦ, & οἱ βῶες,
 βοῶς

βοῦς, & τοῖς βῶας, βοῦς, ὡ βῶς, βοῦς. ἢ ὄς, ὄς,
 ouis, τῆς ὄιος, ὄιος, ὄια, ὄιμ. Π. αἱ ὄιδες, ὄιδες,
 ὄιδες. ὄιδωμ, ὄιδωμ, ὄιδωμ, ὄιδωμ, ὄιδωμ. Sic & φθῶς,
 φθῶς. Π. φθῶδες, φθῶδες. φθῶδες, φθῶδες partil-
 lus. ὁ πλαῦς, πλαῦς placeta, τὸ πλαῦς
 τος, πλαῦς & c. in omnibus casibus eō
 trahitur in ς, & alia huiusmodi. sic & fe-
 min. ἀνθεμόσσα, ἀνθεμόσσα, & c. neu. ἄ. θυμῶν,
 ἀνθεμῶν contrahi posse videntur. ὁ βότρυς
 τὸ βότρυϑ & c. Π. οἱ βότρυες, βότρυες, τοῖς βό-
 τρυας, βότρυς, ὡ βότρυες, βότρυς. sic ὁ ἰθῦς, ἰ-
 θῦς contrahitur. ὁ υἱός, υἱός, τὸ υἱός, υἱός,
 & sic detracto, ι, per omnes casus. dat. ta-
 men plur. υἱοῖσιν & υἱάσιν.

Epithetorum formae.

Formae epithetorum nominum sunt
 hae. prima ος, η, ομ: ut καλός, καλή, καλόν, bo-
 nus: sunt autem haec nomina secundae &
 tertiae parium. quod si uox masculina de-
 sinat in ος, purum, aut in οος, fiet secunda
 forma epithetorum nominum ος, α, ομ: ut
 ἀσπιδάιος, αἶα, αἶομ studiosus: φανερός, ρά, ὄμ, 21
 perspicuus. excipe ὄγδῶϑ, η, ομ, octa-
 uus. tertia ς, η, ομ: haec epitheta con-
 trahuntur in eisdem fines in omni-

bus casibus, praeterquam in recto, accu-
sandi, & uocandi casibus uocis masculi-
nae & neutrae: ut ἀπλόθ, ἄς, ἀπλόη, ἡ, ἀ-
πλόου, ἔν simplex. similiter cōtrahūtur fi-
nita in eos: ut χρύσεθ χρυσέ, χρυσέη, ἡ, χρύ-
σεου χρυσοῦν. sic & nomen substantiuum ὁ
νόος, νόος mens, cōtrahitur, & ὁ πλόος, πλοῦς
nauigatio, & alia. quibus alia epithetorū
forma cum iisdem contractionibus fit: ὁ κλ
ἡ εὐπλοος, εὐπλος, ἡ τὸ εὐπλοου, εὐπλουμ quod
facile nauigari potest. hoc modo τὸ ὄσεθ
ὄσοῦν os, ossis cōtrahitur in omnibus ca-
sibus. quarta os, & ομ: ut ὁ κῆ ἡ ἄλογος ἔ τὸ
ἄλογομ expers rationis: quae propria sunt
tertiaec declinationis. quinta ως, & ωμ: ut
ὁ κῆ ἡ κατώγως ἔ τὸ κατώγωμ humilis. haec
sunt propria quartaec declinationis. sex-
τα, ας, ατα, αν: ut πᾶς, πᾶσα πᾶν. πάντες, πάντες,
πάντες οἷς, secundaec declinationis & quin-
taec. huic similis ας, αγνα, αν: τάλας, τάλαινα,
τάλαν. τάλανθ, ταλαίηθ, τάλανθ miser. sic
μάκαρ, μάκαρος, & μάκαρα μακαίρας beatus,
neutrū tamen non est in usu. sic & horum
neutra non sunt usitata: ο θῆς, τῆ θῆθ
mercenarius, ἡ θῆσα, ut ὁ κίλιξ, ἡ κίλιασα, ἡ
θῆξ,

θῆξ, ἡ θῆσα, aut θῆσα. hinc Cressa ex
ὁ Κρής Virg. pro Cretensi. ἀναξ, ἀνασσα prin-
ceps. sic λύκθ lupus, λύκαινα lupa μύροθ
seipēs, μύαια. τεκτωμ artifex, τέκταινα. θε
εάπωμ famulus, θεεάπαια. septima, φς, εσα,
εν: χαίτης, χαίτηςα, χαίτημ. χαίτηθ, χα-
είτης, χαίτηθ, item secundaec & quin-
taec. octaua, ες, φα, υ: ἡ δῦς, ἡ δῦα, ἡ δῦ. ἡ-
δέθ, ἡ δῆα, ἡ δῆθ suavis. uox autem ma-
sculina in his epithetis cōtrahitur simi-
liter atque nomina tertiaec cōtractorum.
at nomina neutra substantiua finita in υ,
tantum cōtrahuntur in dat. singul. ut τὸ
ἄνυ urbs, τῆ ἄνυ, τῶ ἄνυ, ἄνυ. nona, ες, &
υ ὁ κῆ ἡ ἄδαυς, ἔ τὸ ἄδαυου sine lacrymis,
proprium quintaec declinationis. deci-
ma, ες, & εμ: proprium quintaec. ὁ κῆ ἡ τοί-
πας, ἔ τὸ τρίπασ, τῆ κῆ τῶ τρίπασ τριπες,
undecima λω, & εμ: ut ὁ κῆ ἡ τέλω, κῆ τὸ
τέλωμ, τῆ ἔ τῶ τέλωθ, quintaec. duodeci-
μα ωμ, & ομ: ὁ κῆ ἡ μείζωμ, κῆ τὸ μείζωμ ma-
ior, τῆ κῆ τῶ μείζωνθ. haec nomina cō-
trahuntur in quibusdam casibus sic: ac-
cusandi casus singul. τῶ μείζονα, μείζονα, μεί-
ζω. rectus pluralis. οἱ κῆ αἱ μείζονες, μείζονες,
B 2 κεί

ζω. ὦ μείζοιες, μείζοες, μείζες, Ἐ ὦ μείζονα, μείζοα, μείζω. decimatertia ης, & ες: ὁ κῆ ἢ ἰληθῆς κῆ τὸ ἀληθές, primae contractorum. decimaquarta ιε, & ι: ὁ κῆ ἢ φυροπόλις κῆ τὸ φυροπόλι qui fugit ciuitatem: ατ ὁ κῆ ἢ φιλόπατοις, ἰδθ patriae studiosus quinctae simplicium, υτὸ κῆ ἢ ἔυχαιε, ἴως elegans.

De nominibus anomalis.

Quattuor sunt horum genera: heterogenia, heteroclita, deficientia, abundantia.

Heterogenia.

Haec inflectuntur per eandem declinationem, sed mutant genus: ut a masculino ad neutrum: ὁ δεσμός, uinculum, τὰ δεσμά. ὁ νῶτος tergum, τὰ νῶτα. ὁ δίφρος sella, τὰ δίφρα. ὁ ἑρέμος remus, τὰ ἑρέμα. ὁ ζυγός iugum, τὰ ζυγά. ὁ κύκλος circulus, τὰ κύκλα. ὁ λύχνος lucerna, τὰ λύχνα. ὁ μοχλός repagulum, τὰ μοχλά. σαθμός libra, τὰ σαθμά. ὁ τρίχλος collum, τὰ τρίχλα. leguntur tamen & δετμοί, κύκλοι, λύχνοι. a feminino ad masculinum ἡ χεὶρ ἢ χεῖρὸς manus τὰ χεῖρε, in duali τὰ χεῖρῶν ἢ κέλευθον uia, τὰ κέλευθα. a neutro ad masculinum τὸ στάδιον stadium,

dium, οἱ στάδιοι, quamuis & τὰ στάδια reperitur. a communi ad neutrum: ὁ κῆ ἢ ἔρτα ρθ, τὰ τάρταρα tartara.

Heteroclita.

Heteroclita sunt quae aliter flectuntur atque analogiae ratio postulat, ita ut in declinatu nihil desit, neque super sit: ut ὁ πολὺς, τὴ πολλῆ multus, cum deberet flecti πολλὸς, πολλῆ: αὐτὸ πολὺς, πολὺθ accus. πολὺμ & neutrum πολὺ. ὁ μέγας, τὴ μεγάλη magnus. ἡ γυνὴ mulier, ἢ γυναικὸς, ὦ γυναῖ, & ταῖς γυναιξί. τὸ γάλα lac, τὴ γάλακτος. τὸ ὕδωρ aqua, τὴ ὕδατος. τὸ ὄϊον somnium, τὴ ὄϊοντος. τὸ σκῶν stercus, τὴ σκῶντος. τὸ ἄλως solam, ἄλωςτος, τὰ ἄλως. ἡ ἀλώπεξ uulpes, τὴς ἀλώπεως. τὸ γόνυ genu, τὴ γόνυτος. τὸ δόρυ hasta, ἢ δόρυτος.

Deficientia.

In his deest aut uariatio per casus, aut numerus: aut casus. uariatio per casus: nomina litterarum: ut τὸ ἄλφα, τὴ ἄλφα: neutra in αρ, finita, quae habent ω, in paenultima: ut τὸ ἰῶκαρ inuidia, τὸ ὄφελος utilitas, τὸ βρετας simulacrum, τὸ χρεῶν fatale. item nomina numerorum a quattuor

usq. ad cetū: ut ἐξ lex, ἐπὶ ἑπτέ, οὐκ ὀκτώ, itē deest numerus singularis, aut plura' is. singularis: ut ἄλλοι, ἀλλήλων, ἀλλήλοις, ἀλλήλαις, ἀλλήλοισι. ἀλλήλας, ἀλλήλας, ἀλλήλας mutuus. itē τὰ διο ὑπία, liberalia, ἐγκαινία encaenia, & tere nomina festorū, & nomina quaedam urbium: ut αἱ Ἀθῆναι Athenae, τὴ ἄλφιτα farinae. τρεῖς κὶ τοῖα tres, τριῶν, τριτὴ, τρεῖς κὶ τοῖα. τεσσαρες κὶ τεσσαρα quattuor τεσσαρων, τεσσαροι, τεσσαρας κὶ τεσσαρα, item cetera nomina numerorum a ducentis. διακόσιοι, αὐα ducenti, τριακόσιοι trecenti & qui sequuntur. deest pluralis in ποῖε, ὁ Ζεὺς Iuppiter τῆ Διὸς, τῶ Διὶ, τὸ Δία αὐ Ζεῦ. itē, εἷς unus, μία, εἷς εἰός, μίς, εἰός. ἐνὶ μίᾳ, ἐνὶ. ἐν, μίαι, εἷς, ex quo cōposita eodē modo declinatur: ἕδεις, ἕδεμια, ἕδερ, & μηδεις, μηδεμια, μηδέν nullus, ἢ ἕλς mare, ἢ γῆ terra, τὸ πῦρ ignis, ὁ ἄηρ, aer, τὸ ἔλαιον oleum, & similib. deest uterq. numerus in his duob. ἄμφω ambo, ἄμφω, ἄμφω. δύο duo, δύοϊν, δύο. quanquā legimus etiam δύοσι duob, et si usitatus est δύοϊν. sed & δύο usurpatur aliquādo pro casu patrico, & dandi item. τὰ ὄσσε oculi, τοῖς ὄσσεσιν desunt in hoc ce-

ri casus, deest rectus singularis in nomine ἀρῆς, ἀρῆ, &c. gnus.

Abundantia.

Abundantia sunt in quibus aliquid superest, ut cum ab eodē recto varia fit declinatio: ut ἡ χάρις gratia, τῆ χάριτος, & χάριδος, & χάρις τῆ. ὁ Ἄρης Mars, τῆ Ἄρου, & Ἄρου, & Ἄρητος ὁ Μίνως, τῆ Μίνω, & Μίνωος. sic ἡ δέμης fas δέμιδος, δέμιτος, & δέμιτος. ἡ δῆεις, τῆ δῆειδος, & δῆειδος. ὁ παῖς, τῆ παῖδος, & παῖδος: aut per syncopam, ὁ πατήρ pater, τῆ πατέρος & πατρός. ἡ γαστήρ venter, τῆ γαστέρος & γαστός. ἡ μήτηρ, τῆ μήτερος, & μήτός. haec tantum in gen. & dat. sing. habent syncopam. at ἡ θυγατήρ filia, τῆ θυγατέρος & θυγατρός in oibus numeris & casib. ὁ κύν, τῆ κύνος, & κύνος. ὁ κύων canis, τῆ κυνός, pro κύνος, aut abundant rectis, & eodē habent obliquos: ut ὁ ἄκτις, & ἄκτιν radius, τῆ ἄκτιος, ὁ δειπνός, & τὸ δειπνόν cena τῆ δειπνός. alia abundant & rectis & inflexionibus: ut ὁ μάρτυς testis, τῆ μάρτυρος, & ὁ μάρτυρος, τῆ μάρτυρος. ὁ μάκαρ μάκαρος, & μάκαρος μάκατος. ὁ ζυγός, & τὸ ζυγόν, iugū. ὁ οὔρος, & τὸ οὔρον urina, ὁ δισμός, ἡ δέμη, &

ἡ σκάφη, & τὸ σκάφος scapha. ὁ ψί-
 δου garrulus, ἡ ψίδα, & ὁ ψίδου, τῆ ψί-
 δου ὄδαλις, ἡ δάλις, & δαλις. ambigua
 itē uidētur abū dare generib. ut ὁ uel ἡ σκῆ-
 δος passer. ὁ uel ἡ εἴλας, & τὸ εἴλας οὐρί-
 γανῦ. alia abū dāt genere & declinatione:
 ut ἡ ὄροφῆ tectū, ἡ ὄροφῆς. ὁ ὄροφῆς, ἡ
 λαίφη, ἡ λαίφης, τὸ λαίφῆς, τῆ λαίφῆς uel ῦ.
 his adde haec ἡ ναῦς & νῆς nauis, ἡ ναῦς &
 νῆς & τῆς ναῦς & νῆς & νῆας, ὡ ναῦ-
 & ναῖς & νῆς, & in plurali omnibus casi-
 bus usitata inflexio per εως, in accusatiuo
 praeterea τὰς ναῖς & νῆς. sic ἡ γαῖς & γῆς
 aius, ἡ γαῖς & γῆς. ut ναῖς. inflexio
 tamē per εως, nō reperitur in hoc nomine,
 nisi in genitiuo tantum in plurali τῶν ναῶν.

DE PRONOMINE.

Q Vinque sunt genera pronominum:
 primi generis, deriuata, demon-
 strantia, relata, & iuncta.

De pronomibus primi generis.

Tria sunt pronomina primi generis.

Primae personae.

E.

E. ἐγώ, ego, ἐμεῖς, ἐμοί, ἐμέ. & per aphaeresim
 μου, μοί, μέ. Δ. νῶ, νῶν, & νῶϊ, νῶϊν. Π. ἡμεῖς
 ἡμῶν, ἡμῖν, ἡμῖς.

Secundae personae.

E. σὺ, τὺ, σὺ, σὺ, τέ. Δ. τῷ, τῶν, σφῶ, σφῶν,
 Π. εἰς, ἐμῶν, ἐμῖν, ἐμῖς.

Tertiae personae.

E. εἰς, sui, εἰς, οἰ, εἰ. Δ. σφῶ, & σφέ tantum accus.
 σφῶν, Π. σφέ, σφῶν, σφῶν, σφῶν.

De deriuatis.

Deriuata sunt octo: tria a pronomine
 primae formae: a casu gignēdi singul. ἐμὸς,
 ἐμῆ, ἐμὸν, meus. a numero duali: νῶϊτερος, νῶϊ-
 τέρα, νῶϊτερον, noster de duobus. a plurali:
 ἡμῖτερος, α, ον, noster de duobus, uel pluri-
 bus. a pronomine secundae personae tria
 etiam sunt: a singulari, σὺς, σὴ, σὺν, tuus. a
 duali σφῶϊτερος, ε, ον, uester de duobus. a
 plurali ἡμῖτερος, ε, ον, uester de tribus, uel
 de pluribus. a pronomine tertiae perso-
 nae a singulari, οὗς, ἡ, ον, suus de vno. a duali
 & plurali σφῶϊτερος, ε, ον, suus de multis.

De demonstrantibus.

Duo sunt demonstrantia: ἕτος, αὐτή, τὸ
 τοῦτου, ταύτης, τοῦτου, τούτου, ταύτης, τούτου.

B 2 T 3

μάχομαι pugno.

Εγκλίσεις *modi quinque.*

Οριστική indicandi: ut τύπω uerbero. προσαιτική imperandi: ut τύπτε. ευκτική optandi: ut τύποιμι. υποτακτική subiungendi: ut εάν τύπω. ἀπαρήμετος infinitus: ut τύπημι. his adduntur participia in uerborū flexione.

Tempora.

Ενεστώς praesens: τύπω. ὄρατατικός praeteritum imperfectū: ἐτυπτον. ὄρακείμηνος, praeteritum perfectum: τέτυθα. ἰσθραυτελικός praeteritum plusq. ἐτετύφημι. ἀόριστος πρώτος, aoristū primum, ἐτυψα. ἀόριστος δεύτερος, aoristū secundū, ἐτυπον. utrumq. aoristū idem ualet quod praeteritum perfectum. sed praeteritum perfectum significat rem modo completam, ut ait Priscianus, aoristū uero tam modo, quam multo ante perfectam: Latini utrumq. reddunt suo perfecto. in imperatiuo tamen aorist. pro futuro usurpatur. μέλλωμ πρώτος futurum primum, τύψω. μέλλωμ δεύτερος futurum secundum, τυπώ. utrumq. idem ualet & μετ' ὀλίγον μέλλωμ paulo post futurū: ab Atyicis inuentum quod proprium est

uocis

uocis passiuae & declarat rem mox futuram: ut τεθνήξομαι iam moriar. ex his praesens, & imperfectum tantum in indicatiuis distincte exprimuntur, ut perfectum, & plusquamperfectum: in ceteris uero modis, & participiis eadē uoce efferuntur praesens, & imperfectum, atq. vnā item perfectum, & plusquamperfectum.

Personae tres.

Prima ut τύπω, secunda τίπτε, tertia τίπτε. ex quibus duo existunt genera uerborū: personale & ἀπόσωπον, id est, quod caret certa personarum ratione. de personali nunc est disputandum.

De generibus uerborum.

Tria sunt genera uerborum: barytona, circumflexa, & desinentia in μ. barytona sunt, quae habent sonum acutum in penultima thematis: ut τίπω. dicuntur tamen barytona, id est grauis accentus propter ultimā syllabam: quae cum in ω desinat, non circumflectitur, sed graui accentu profertur. circumflexa quae habent sonum circumflexum in vltima: ut ποιῶ facio, desinentia in μ, quorum thema desin-

nit

nit in μ : ut $\tau\acute{\iota}\theta\eta\mu\iota$ pono. sed quoniam uerbum $\epsilon\iota\mu\iota$ frequenter adhibemus ad circuitiones reliquorum uerborum exprimendas, propterea de eo prius differendum est.

Verbum, $\epsilon\iota\mu\iota$, id est sum.

Præsens.

Sum. E. $\epsilon\iota\mu\iota, \epsilon\iota\epsilon\iota$, uel, $\epsilon\iota, \epsilon\iota\sigma\iota$. Δ. $\epsilon\varsigma\delta\mu, \epsilon\varsigma\delta\mu$. Π. $\epsilon\iota\sigma\mu\epsilon\mu, \epsilon\iota\sigma\epsilon, \epsilon\iota\sigma\iota$.

Eram. E. $\eta\iota\nu, \eta\iota\varsigma, \eta\iota\mu$. Δ. $\eta\iota\tau\omicron\mu, \eta\iota\tau\omega$. Π. $\eta\iota\mu\epsilon\mu, \eta\iota\tau\epsilon, \eta\iota\sigma\alpha\nu$.

Sis uel esto. E. $\epsilon\iota\sigma\iota, \text{uel } \epsilon\iota\sigma\iota, \epsilon\iota\tau\omega$. Δ. $\epsilon\iota\sigma\omicron\mu, \epsilon\iota\sigma\omega\mu$. Π. $\epsilon\iota\sigma\epsilon, \epsilon\iota\sigma\omega\sigma\alpha\mu$.

Essem. E. $\epsilon\iota\eta\mu, \epsilon\iota\eta\varsigma, \epsilon\iota\eta$. Δ. $\epsilon\iota\eta\tau\omicron\mu, \epsilon\iota\eta\tau\omega$. Π. $\epsilon\iota\eta\mu\epsilon\mu, \epsilon\iota\eta\tau\epsilon, \epsilon\iota\eta\sigma\alpha\mu, \alpha\iota\eta\tau\epsilon\iota\epsilon\mu$.

Sim. E. $\epsilon\iota\alpha\mu, \omega\iota, \eta\iota\varsigma, \eta\iota$. Δ. $\eta\iota\tau\omicron\mu, \eta\iota\tau\omicron\mu$. Π. $\omega\iota\mu\epsilon\mu, \eta\iota\tau\epsilon, \omega\iota\sigma\iota$.

Esse. $\epsilon\iota\iota\nu\alpha\iota$.

Qui est $\delta\omega\mu, \tau\epsilon\delta\omega, \tau\epsilon\delta\omega, \eta\iota\epsilon\iota\sigma\alpha, \tau\eta\varsigma\omicron\upsilon\sigma\eta\varsigma, \tau\omicron\delta\omicron\mu, \tau\omicron\delta\omicron\tau\omicron\varsigma$.

Futurum medium.

Ero. E. $\epsilon\iota\sigma\omicron\mu\alpha\iota, \epsilon\iota\tau\eta, \epsilon\iota\sigma\epsilon\iota\tau\alpha\iota, \eta\iota\epsilon\iota\sigma\alpha\iota$. Δ. $\epsilon\iota\sigma\omicron\mu\epsilon\theta\omicron\mu, \epsilon\iota\sigma\epsilon\alpha\delta\omicron\nu, \epsilon\iota\sigma\epsilon\alpha\delta\omicron\mu$. Π. $\epsilon\iota\sigma\omicron\mu\epsilon\theta\alpha, \epsilon\iota\sigma\epsilon\alpha\delta\epsilon, \epsilon\iota\sigma\omicron\nu\tau\alpha\iota$.

Sim. E. $\epsilon\iota\sigma\omicron\mu\iota\lambda\omega, \epsilon\iota\sigma\omicron\iota\omicron, \epsilon\iota\sigma\omicron\iota\omicron$. Δ. $\epsilon\iota\sigma\omicron\mu\epsilon\theta\omicron\mu, \epsilon\iota\sigma\omicron\iota\alpha\delta\omicron\mu, \epsilon\iota\sigma\omicron\iota\alpha\delta\omega$. Π. $\epsilon\iota\sigma\omicron\mu\epsilon\theta\alpha, \epsilon\iota\sigma\omicron\iota\alpha\delta\epsilon, \epsilon\iota\sigma\omicron\iota\nu\tau\omicron$.

Future esse. $\epsilon\iota\sigma\epsilon\alpha\delta\epsilon$.

Futurum esse. $\delta\epsilon\iota\sigma\omicron\mu\epsilon\mu, \tau\epsilon\delta\epsilon\iota\sigma\omicron\mu\epsilon\mu\epsilon$. $\eta\iota\epsilon\iota\sigma\omicron\mu\epsilon\mu\eta\tau\epsilon, \epsilon\iota\sigma\omicron\mu\epsilon\mu\eta\varsigma, \tau\omicron\delta\epsilon\iota\sigma\omicron\mu\epsilon\mu\eta\tau\epsilon, \tau\epsilon\delta\epsilon\iota\sigma\omicron\mu\epsilon\mu\eta\varsigma$. $\tau\omicron\delta\epsilon\iota\sigma\omicron\mu\epsilon\mu\eta\tau\epsilon, \tau\epsilon\delta\epsilon\iota\sigma\omicron\mu\epsilon\mu\eta\varsigma$. quum hoc uerbum didicerit

erit quis, facile ediscet multa tempora reliquorum uerborum, si terminationes huius attente imitetur.

De uerbis barytonis & eorum coniugationibus.

Sex sunt coniugationes uerborum barytonorum, quae distinguuntur iis litteris, quae antecedunt proxime extremum ω , thematis. has litteras appellant Graeci $\chi\alpha\rho\alpha\kappa\tau\epsilon\iota\sigma\tau\eta\kappa\alpha\varsigma$, hoc est notatrices quasi notae quaedam sunt coniugationis indices: continentur autem omnes hac tabella.

	1.	2.	3.	4.	5.	6.
Mediæ	β.	γ.	δ.	ζ.	λ.	υο
Tenues	π.	κ.	τ.	σ.	μ.	κα
Aspiratae	φ.	χ.	θ.	π.	ν.	λες
	π.	κ.	τ.		ε.	&
						diphthongi.

Exempla harum coniugationum: primae $\lambda\eta\beta\omega$ capio, $\beta\lambda\acute{\iota}\pi\omega$ uideo, $\gamma\rho\acute{\alpha}\phi\omega$ scribo, $\tau\acute{\upsilon}\lambda\omega$ secūdae $\lambda\acute{\epsilon}\gamma\omega$, dico, $\pi\lambda\acute{\epsilon}\kappa\omega$, nec̄to, $\tau\rho\acute{\epsilon}\chi\omega$ curro, $\rho\acute{\iota}\kappa\tau\omega$ pario. tertiae $\epsilon\acute{\iota}\delta\omega$. capio $\pi\acute{\epsilon}\pi\omega$ uolo, $\lambda\alpha\varsigma$: $\pi\epsilon\acute{\iota}\theta\omega$ persuadeo. quarta $\epsilon\acute{\iota}\zeta\omega$ finio, $\phi\upsilon\lambda\acute{\alpha}\tau\tau\omega$. Att. $\kappa\upsilon\sigma\tau\omicron\delta\iota\omicron$, $\phi\upsilon\lambda\acute{\alpha}\sigma\omega$ quinta $\epsilon\gamma\gamma\acute{\epsilon}\lambda\lambda\omega$ nuncio, $\nu\acute{\epsilon}\mu\omega$ pascor, $\mu\acute{\epsilon}\gamma\omega$

νω maneo, αείρω sero. sextae: ut λύω solvi, ἀκούω audio.

Exemplum uerbi barytoni.

Si uerberem aut uerberare.

Verbero. E. τύπω, τύπως, τύπη. Δ. τύπετορ, τύπετορ. Π. τύπομαι, τύπετε, τύπησι.

Verberabā. E. έτυπω έτυπτε, έτυπτε. Δ. έτύπετορ, έτυπτετορ. Π. έτύπομαι, έτύπετε, έτύπησι.

Verberans. E. τύπτω, τυπτεύω. Δ. τύπττορ, τυπτεύτορ. Π. τύπτωμαι, τυπτεύωμαι.

Verberantem. E. Τύποιμι, τύποις, τύποι. Δ. Τύποιτορ, τυποιόμαι. Π. τυποιώμαι, τυποιώσθε, τυποιήσθε.

Si uerberem aut uerberare. E. έαρ τύπω, τύπτω, τύπη. Δ. έτύπητορ, έτύπητορ. Π. έτύπωμαι, έτύπτωμαι, έτύπησι.

Verberare. E. έτύπωμαι, έτύπτεται. Δ. έτύπητορ, έτύπητορ. Π. έτύπωμαι, έτύπτωμαι, έτύπησι.

Verberans. E. έτύπωμαι, έτύπτωμαι, έτύπησι.

Praesens passivae.

Verbero. E. τύπτομαι, τύπτεται. Δ. τυπήομαι, τυπήομαι. Π. τυπτόμαι, τυπτόμαι. Verberabar. E. έτυπήομαι, έτυπήομαι, έτυπήομαι.

δοι, έτύπετορ, έτυπήομαι. Π. έτυπήομαι, έτύπετε, έτύπησι.

E. τύπησ, τυπήσω. Δ. τύπετορ, τυπήσω. Π. τύπετε, τυπήσω.

E. τυπήομαι, τύπησι, τύπησι. Δ. τυπήομαι, τυπήομαι, τυπήομαι. Π. τυπήομαι, τυπήομαι, τυπήομαι.

E. έαρ τύπωμαι, τύπη, τύπη. Δ. τυπήομαι, τυπήομαι, τυπήομαι. Π. τυπήομαι, τυπήομαι, τυπήομαι.

θου, έτύπητορ, έτύπητορ. Π. τυπήομαι, τυπήομαι, τυπήομαι.

τύπησι, έτύπησι.

ό τυπήομαι, έτυπήομαι, έτυπήομαι. Π. τυπήομαι, έτυπήομαι, έτυπήομαι.

Futurum primum actiuae. E. τύψω, τύψεις, τύψει. Δ. τύψτορ, τύψτορ. Π. τύψομαι, τύψετε, τύψεσθε.

E. τύψομαι, τύψοις, τύψει. Δ. τύψοιτορ, τυψοίτηρ. Π. τύψοιμαι, τυψοίτε, τυψοίμεν.

τύψωμαι, Verberatū iri, aut uerberaturū esse. E. έψωμαι, έψομαι, έψομαι.

πώψωμαι, έψομαι, έψομαι.

Futurum primum mediae. E. τύψομαι, τύψη, τύψεται. Δ. τυψόμετορ, τυψόμετορ, τυψόμετορ. Π. τυψόμεται, τυψόμεται, τυψόμεται.

E. τυψοίμαι, τυψοίσι, τυψοίσι. Δ. τυψοίμετορ, τυψοίμετορ, τυψοίμετορ.

Verbero.

rare.

rarer.

rarer.

rarer.

rarer.

rarer.

rarer.

rarer.

rarer.

rarer.

rarer.

rarer.

rarer.

rarer.

rarer.

rarer.

rarer.

rarer.

rarer.

rarer.

rarer.

rarer.

rarer.

Verbe-

INSTITUTIONES

ratu- οδοι, τυφοισοδηρ. Π. τυφοίμεθα, τυφοισθε, τυ-
fus. φαιτο.

Verbe- τυφασ. Verbetatū ire, verberaturum esse.

raui. ο τυφόμεθ, τῃ τυφομένοι. η τυφομένη, τ' τυ-
Verbe- φομεναι. τὸ τυφόμεθ, τῃ τυφομένοι.

ratio. *Aoristum primum activae.*

Verbe- Ε. έτυφα, έτυφαι, έτυφε. Δ. έτύφατορ, έτυφά-
rauisse τερ. Π. έτίφαμεθ, έτίφατε, έτυφαμ.

Si ver E. τίφορ, τυφάτω. Δ. τίφατορ, τυφάτωρ. Π.
beraue τίφατε, τυφάτωσαμ.

ro. Ε. τυφαιμι, τυφαις, τυφαι. Δ. τίφαιτορ, τυφαι-

Verbe- τερ. Π. τίφαιμεθ, τίφαιτε, τίφαισι.

rauisse E. έαρ τυφω, τυφης, τυφη. Δ. τυφητορ, τυ-
Qui φητορ. Π. τίφωμεθ, τυφητε, τυφωσι.

Verbe- τυφαι.

rauit. ο τίφαις, τῃ τυφαιτ. η τυφασα, τ' τυφάσης.

Verbe- τὸ τυφα, τῃ τυφατ.

raui. *Aoristum primum mediae.*

Verbe- Ε. έτυφάμεθ, έτύφω, έτύφατο. Δ. έτυφάμεθον,
ratio. έτύφαστορ, έτυφάσθηρ. Π. έτυφάμεθα, έτύφασθε,

Verbe- έτύφαντο.

rauisse E. τυφαι, τυφάτω. Δ. τυφάτορ, τυφάτωρ. τω.

Si ver Τύφαθε, τυφάτωσαμ.

beraue E. τυφαιμι, τυφαρ, τυφατο. Δ. τυφάμεθορ,
ro. τυφαστορ, τυφάιδω. Π. τυφάμεθα, τυφαι-
Verbe- δε,

GRAMMAT. GRAECAE.

is rauisse

οδοι, τυφαιτο.

E. έαρ τυφωμαι, τυφη, τυφαι. Δ. τυφόμεθορ, verbe-
τύφαστορ, τυφασθηρ. Π. τυφάμεθα, τυφασθε, raui.

τύφωται.

τύφασθ.

ο τυφάμεθ, τῃ τυφάμενοι. η τυφάμένη, τ' τυ-
φάμεναι. τὸ τυφάμεθ, τῃ τυφάμενοι.

* *Praeteritum perfectum activae.*

E. τέτυφα, τέτυφαις, τίτυφε. Δ. τετύφατορ, τετύ-
φατορ. Π. τετύφαμεθ, τετύφατε, τετύφασι.

Plusquam perfectum.

E. έτετύφην, έτετύφεις, έτετύφην. Δ. έτετύφειτορ,
έτετυφείτω. Π. έτετύφειμεθ, έτετύφητε, έτετύ-
φεισαμ.

E. τέτυρε, τετυρέτω. Δ. τετύρετορ, τετυρέτωρ. Π. τε-
τύρετε, τετυρέτωσαμ.

E. τετύφοιμι, τετύφοις, τετύφοι. Δ. τετύφοιτορ, τε-
τετυφοίτω. Π. τετύφοιμεθ, τετύφοιτε, τετύ-
φοισι.

E. έαρ τετύφω, τετύφης, τετύφην. Δ. τετύφητορ,
τετύφτορ. Π. τετύφωμεθ, τετύφητε, τετύ-
φωσι.

E. έαρ τετύφω, τετύφης, τετύφην. Δ. τετύφητορ,
τετύφτορ. Π. τετύφωμεθ, τετύφητε, τετύ-
φωσι.

τετυφείαι.

ο τετυφός, τῃ τετυφός. η τετυφῆα, τ' τετυφῆαι.
ας. τὸ τετυφός, τῃ τετυφός.

rauerat.

Ε

Ξ

Prae-
verbe-

Verbe- Τέτυμαι, τέτυσαι, τέτυται. Δ. τετύμεθα, τε
ratus τυφθου, τετύφθου. Π. τετύμεθα, τετύφθε, τετυμ
sum. μνοι εισι.

Plusquam perfect.

Verbe- Ε. τετύμην, τετύφθου, τετύφθη. Δ. τετύμμε-
ratus θου, τετύφθου, τετύφθη. Π. τετύμμεθα, τε
eram. τυφθε, τετυμμένοι ήσασιν,

Verbe- Ε. τετύφθη, τετύφθη. Δ. τετύφθητο, τε
ratus τυφθε, τετυμμένοι ήσασιν,
sis vel Ε. τετύφθη, τετύφθη. Δ. τετύφθητο, τε
esto, vel τετύφθη, τετύφθησασιν.

verbe- Ε. τετυμμένω εισι, εισι, εισι. Δ. τετυμμένω εισι
rator. εισι. Π. τετυμμένοι εισι, εισι, εισι, εισι, εισι,
Verbe- εισι.

ratus Ε. εισι τετυμμένω εισι, εισι, εισι. Δ. τετυμμένω εισι,
esset. εισι. Π. τετυμμένοι εισι, εισι, εισι.

Si ver- τετύφθαι. Verberatum esse.
bera- ο τετυμέ. Θ. τετυμμένω ή τετυμμένη, τε
tus sim τυμμένης. το τετυμμένον, τε τυμμένω.

Verbe- Paulo post futurum.
ratus. Ε. τετύφθωμαι, τετύφθη, τετύφθηται. Δ. τετυφόμε
a. um. θου, τετύφθηθου, τετύφθηθου. Π. τετυφόμεθα,
Paulo post ver- τετύφθηθε, τετύφθησασιν.

bera- Ε. τετυφθίμην, τετυφθίμοιο, τετυφθίμοιο. Δ. τετυ
bor. φθίμεθου, τετυφθίμοιο, τετυφθίμοιο. Π. τετυ
Paulo post ver- φθίμεθα, τετυφθίμοιο, τετυφθίμοιο.

berer. τετύ

Τετύφθηθαι. Paulo post verberatum iri, vel verberadum esse.

ο τετύφθηθαι, τετύφθηθαι. ή τετυφθίμοιο, τετυφθίμοιο. το τετυφθίμοιο, το τετυφθίμοιο.

Aoristum primum passivae.

Ε. τετύφθη, τετύφθη, τετύφθη. Δ. τετύφθητο, τε
Verbe- φθηται. Π. τετύφθηθαι, τετύφθηθαι, τετυφθίμοιο,
ratus Ε. τετύφθηθαι, τετυφθίμοιο, τετυφθίμοιο, τετυφθίμοιο,
su vel Ε. τετύφθηθαι, τετυφθίμοιο, τετυφθίμοιο, τετυφθίμοιο,
fui.

Verbe- Ε. τετυφθίμοιο, τετυφθίμοιο, τετυφθίμοιο, τετυφθίμοιο,
rator. φθίμοιο, τετυφθίμοιο, τετυφθίμοιο, τετυφθίμοιο.

Verbe- Ε. τετυφθίμοιο, τετυφθίμοιο, τετυφθίμοιο, τετυφθίμοιο,
ratus τετυφθίμοιο, τετυφθίμοιο, τετυφθίμοιο, τετυφθίμοιο.

Verbe- Ε. τετυφθίμοιο, τετυφθίμοιο, τετυφθίμοιο, τετυφθίμοιο,
ratus τετυφθίμοιο, τετυφθίμοιο, τετυφθίμοιο, τετυφθίμοιο.

Futurum primum passivae.

Ε. τετυφθίμοιο, τετυφθίμοιο, τετυφθίμοιο, τετυφθίμοιο,
Verbe- θου, τετυφθίμοιο, τετυφθίμοιο, τετυφθίμοιο,
rator. μεθα, τετυφθίμοιο, τετυφθίμοιο, τετυφθίμοιο.

Verbe- Ε. τετυφθίμοιο, τετυφθίμοιο, τετυφθίμοιο, τετυφθίμοιο,
ratus τετυφθίμοιο, τετυφθίμοιο, τετυφθίμοιο, τετυφθίμοιο.

Verbe- τετυφθίμοιο, τετυφθίμοιο, τετυφθίμοιο, τετυφθίμοιο,
ratus τετυφθίμοιο, τετυφθίμοιο, τετυφθίμοιο, τετυφθίμοιο.

Verbe- τετυφθίμοιο, τετυφθίμοιο, τετυφθίμοιο, τετυφθίμοιο,
ratus τετυφθίμοιο, τετυφθίμοιο, τετυφθίμοιο, τετυφθίμοιο.

Verbe-

INSTITUTIONES

rādus. randum esse.

Verbe- ο τυφθισόμενον, τῆ τυφθισομένης ἢ τυφθισομένης
raui. τῆ τυφθισομένης. τὸ τυφθισόμενον, τῆ τυφθι-
Verbe- σομένης

rato. * Aoristum secundū actiuae.

Verbe- E. ἐτύπομ, ἐτύπες, ἐτύπεσ. Δ. ἐτύπετομ, ἐτυπέ-
rauisse τλω. ω. ἐτύπωμ, ἐτύπετε, ἐτύπου.

Si ver E τύπε, τυπέτω. Δ. τύπετομ, τυπέτωμ. Π. τύπε-
bera τε τυπέτωσαμ.

raero. E. τύποιμ, τύποις, τύποι. Δ. τύποιτομ, τυποί-
Verbe- τλω. ω. τύπωμ, τύποιτε, τύποιεμ.

rauisse E. ἐὰμ τύπω, τύπης, τύπη. Δ. τύπητομ, τύπητομ,
Qui Γ. τύπωμ, τύπητε, τύπωσι.

Verbe τυπέμ,
rauit. ο τυπέμ, τῆ τυπότ. ἢ τυπέσα, τῆ τυπούσης. τῆ
Verbe- τυπέμ, τῆ τυπότ.

rauis * Aoristum secundum passiuae.

si uel E. ἐτύπημ, ἐτύπης, ἐτύπη. Δ. ἐτύπητομ, ἐτυπή-
fui. τλω. Π. ἐτύπημ, ἐτύπητε, ἐτύπησαμ.

Verbe E. τύπημ, τυπήτω. Δ. τύπητομ, τυπήτωμ. Π. τύπη-
raior. τε, τυπήτωσαμ.

Verbe E. τυπέμ, τυπές, τυπέη. Δ. τυπέτομ, τυπέ-
rauis ήτλω. Π. τυπέμ, τυπέτε, τυπέσαμ, αυε
essem τυπέμ.

si uel E. ἐὰν τυπέμ, τυπές, τυπέη. Δ. τυπέτομ, τυπέτωμ.
essem. ω.

GRAMMAT. GRAECAE.

20 Si ver-

ω. τυπέμ, τυπέτε, τυπέσι.

berat^o

τυπέμ. Verberatum esse, vel fuisse.

ero vel

ο τυπέμ, τῆ τυπέτ. ἢ τυπέσα, τῆς τυπέσης.

fueo.

τὸ τυπέμ, τῆ τυπέτ.

Verbe-

* Aoristum secundum mediae.

rati.

E. ἐτύπωμ, ἐτύπου, ἐτύπετο, Δ. ἐτύπομετομ,

Verbe

ἐτύπετομ, ἐτύπετωμ. Π. ἐτύπομεθα, ἐτύπεθε,

raui.

ἐτύπωτο.

E. τυπέμ, τυπέτω Δ. τυπέτομ, τυπέτωμ. ω. τυ-

Verbe-

πέθε, τυπέτωσαμ.

ato.

E. τυποίμ, τύποις, τύποι. Δ. τυποίμετομ, τυ-

Verbe-

ποίτομ, τυποίτωμ. Π. τυποίμεθα, τύποιθε, τυ-

rauisse

ποίτο.

Si ver-

E. ἐὰμ τύπωμα, τύπη, τύπηται. Δ. τυπέμετομ, τυ-

bera-

πέθετομ, τύπητομ. ω. τυπέμεθα, τύπηθε, τυπέ-

rauisse

πέθε,

Qui

ο τυπέμ, τῆ τυπομένης ἢ τυπομένης, τῆ τυπο-

verbe-

μένης. τὸ τυπέμ, τῆ τυπομένης.

rauit.

+ Futurum secundum actiuae.

E. τυπέμ, τυπές, τυπέ. Δ. τυπέτομ, τυπέτωμ. Π. τυπέ-

Verbe-

τεμ, τυπέτωσαμ.

rabo.

E. τυποίμ, τυποις, τυποί. Δ. τυποίτομ, τυποίτωμ.

Verbe-

Π. τυπέμ, τυπέτε, τυπέεμ.

rem.

τυπέμ. Verberatū ire vel verberaturū esse.

Verbe-

ο τυπέμ, τῆ τυπέτ. ἢ τυπέσα, τῆς τυπέσης.

rati^o.

τὸ τυωῖμ, ἢ τυωῖντος.

+ Futurum secundum passivae.

Verbe- E. τυωῖσομαι, τυπήτη, τυωῖσεται. Δ. τυωῖσόμε-
rabor. θου, τυωῖσεσθου, τυπήσεσθου. π. τυπήσόμεθα,
τυωῖσεσθε, τυπήσονται

Verbe- E. τυωῖσοίμην, τυπήσοιο, τυωῖσοίτο. Δ. τυωῖσοί-
rer. μεσθου, τυπήσοισθου, τυωῖσοίτω. ω. τυωῖσοί-
μεθα, τυπήσοιθε, τυωῖσοίντο.

Verberatum iri, vel verbe-
randum esse.

Verbe- ὁ τυωῖσόμενος, ἢ τυωῖσομένη, ἢ τυπήσομένη,
rādus. τῆς τυωῖσομένης. τὸ τυωῖσόμενον, τοῦ τυωῖ-
σομέ. ς.

+ Futurum secundum mediae.

Verbe- E. τυπώμαι, τυωῖ, τυωῖται. Δ. τυπώμεσθαι, τυ-
raco. ωῖσθαι, τυωῖσθαι. ω. τυπώμεθα, τυωῖσθε,
τυπώσονται.

Verbe- E. τυπώμην, τυωῖο, τυωῖτο. Δ. τυωῖόμεσθαι, τυ-
rem. ωῖσθαι, τυωῖοίτω. ω. τυωῖόμεθα, τυωῖοίθε,
τυωῖοίντο.

τυωῖσθαι. Verberatum ire, vel verbera-
turum esse.

Verbe- ὁ τυωῖόμενος, ἢ τυπώμενος, ἢ τυπώμενη, τῆς τυ-
rem. πώμενης. τὸ τυωῖόμενον, τῆς τυπώμενης

Praeteritum perfectum mediae.

E.

* E. τέτυπα, τέτυτα, τέτυπε. Δ. τετύπατομ, τετύπα-
τομ. π. τετύπαμην, τετύπατε, πτύπασι.

E. τετύπειμ, ἐτετύπει, ἐτετύπει. Δ. ἐτετύπητομ, ἐ-
τετυπέτω. ω. ἐτετύπαμην, ἐτετύπατε, ἐτετύ-
πησαμ.

E. τετύπετε, τετυπέτωσαμ. Δ. τετύπετομ, τετυπέτωμ. π.
τετύπετε, τετυπέτωσαμ.

E. τετύποιμι, τετύποις, τετύποι. Δ. τετύποιτομ, τετύ-
ποίητω. ω. τετύποιμην, τετύποιτε, τετύποιεμ,

E. ἐὰμ τετύπω, τετύπων, τετύπη. Δ. τετύπητομ,
τετύπητομ. π. τετύπωμην, τετύπητε, τετύπωσι.
τετύπαιαι,

ὁ τετυπὸς τῆς τετυπότη. ἢ τετυπῆαι, ἢ τετυ-
πῆαι. ὁ τετυπὸς τῆς τετυπότη.

FORMATIONES VT
VULGO DICUNTUR VER-
borum barytonorum.

De themate.

Thema a nullo fit in verbi inflexione.

De imperfecto activae.

Imperfectum fit a themate mutato
ultimo ω, in ου, & praeposita accessio-
ne: quae sic fit. Omnia praeterita, & aori-
sta,

C 5 sta,

Verbe-
raui.

Verbe-
rauerā

Verbe-
rato.

Verbe-
rauiſſe

ſi ver-
beraue-

rim.

aut

verbe-
rauiſſe

Verbe-
rauiſſe

Qui

verbe-
rauit,

aut

verbe-
rauerat.

sta, & paulo post futurū si verbum incipiat a consonanti, crescunt uumero syllabarū praeposito nimirum, e vt τύπῳ, imperfect. ἐτυπῶν. quemadmodum apud Latinos cano, cecini: sed quae incipiunt a, o, geminant illud: vt ῥίπῳ, ἔρριπῶν. At quae incipiunt a vocali crescunt tempotis quantitate: vt quae incipiunt ab, α, aut, ε, mutantur in, η, vt: ἄγω, imperfectum ἤγω. sic apud Latinos ago, egi, & ἔδω, ἤδω. ita apud Latinos emo, emi. Αι, mutatur in η: vt: αἶμα, imperfectum ἤμα. αω, in, ηυ: vt αὐδαῖω, imperf. ἤυδαο. ο, in, ω: vt οὐρίζω, ὤειζο. αι, in, ω: vt οὐκείω, ὤκειο. sic moueo, moui apud Latinos. reliquae vocales, & diphthongi non mutantur: licet redantur natura longae, si quae erant antea aut breues, aut ancipites.

De praesenti passivae.

Praesens passivae fit a themate, ω, ultimo verso in, ομαι: vt τύπῳ, τύπῶμαι.

De imperfecto passivae.

Imperfectum passivae fit ab imperfecto activae posita syllaba, μη, inter, ο, &, υ, ultimo: vt ἐτυπῶν, ἐτυπῶμην.

Be

De futuro primo activae.

Futurum primum fit a themate mutata characteristicam thematis in characteristicam futuri. Sunt autem futuri characteristicae primae quidem coniugationis, ψ: vt τύπῳ, fut. τύψω, vt apud Latinos in praeteritis scribo scripsi, repo repsi. Secundae & verborū fere quartae quae habēt, ω, aut τ, est ξ: vt λέγω, ξύψω, vt apud Latinos dico dixi, rego rexi. tertiae & eorum fere verborū quartae quae habent, ζ, est, σ: vt ἄδω, fut. ἄσω, vt apud Latinos ludo lusi. in verbis quintae retinetur characteristicam thematis, vt in Latinis cano cecini, emo emi, pello pepuli, verro, verri. Sed in Graecis accentus in ultimam refertur, vt in futuro secundo: vt νέω, fut. νεμῶ in quib. etiam flectitur vt futurum secundum tam in actiua, quam in media. in verbis sextae ponitur, σ, inter duas vocales: vt λύω, fut. λύσω.

De paenultima futuri primi activae.

Paenultima futuri primi in verbis quintae breuis esse debet: quae si in themate fuerit diphthongus detrahenda est
ulti-

ultima vocalis: vt φαίνω, φανῶ, κείνω, κείσῶ. Si habuerit duas consonantes, tollenda est ultima: vt κάμνω, fut. καμῶ, ψάλλω, fut. ψαλλῶ, vt apud Latinos pello, pepuli.

De fut. primo mediae.

Futurum primum fit a suo actiuo, ω, vltima verso iu, ομαι: vt τυΰψω, τυΰψομαι.

De aoristo primo act.

Aoristum primum fit a futuro primo vltimo, ω, mutato in, α, & praeposita accessione: vt τυΰψω, ἔτυψα: in verbis tamen quinctae si paenultima vocalis fuerit futuri, α, vertenda est in, η: vt ψάλλω, fut. ψαλλῶ, aoris. prim. ἔψηλα. nisi sit ex diphthongo: vt μιάνω, ἐμίανα. quod si fuerit, ε, addendum est, vt τέλλω, τελλῶ, aorist. prim. ἔτειλα.

De aoristo primo mediae.

Aoristum primum mediae fit a suo actiuo addito, μῶ, ad extremum: vt ἔτυψα, aorist. prim. mediae ἔτυψάμεν.

De praeterito perfecto acti.

Praeteritum perfectum fit a futuro primo actiuae, ω, vltimo mutato in, α, & characteristica futuri versa in characteristica praeteriti, praeposita accessione, & repeti

τα

ta prima verbi consonante, si a consonante incoeperit: vt τυΰψω, τέτυφα. sic apud Latinos fallo, fefelli. Sunt autem tres characteristicae praeteriti: φ, verborum primae, χ, eorum quae habent in futuro, ξ, reliquorum, κ. verba quae incipiunt a, ρ, aut a duab. consonantib. reipsa aut potestate, non repetunt primam consonantem, nisi prima sit muta, & secunda immutabilis: vt γέλω, γέλωτα. at quae incipiunt ab aspiratis, repetuntur per suas tenues: vt φλίγω, πέφληκα: sed quae incipiunt a γη, aut γηη, non repetunt primam litteram: vt γυναιζω, ἐγνώεκα. In verbis quinctae vtraque characteristica seruetur in praeterito: ut ἀγέλω, praet. ἠγέλωτα: at in ijs quae desinunt in νω, υ, vertitur in, γ, quia nō potest cohaerere continenter ante, κ: vt καίρω, praet. μέμηκα excipiuntur tamen verba dissyllaba quae desinunt in, ινω, per ι, aut, υ, aut, ει, quae sequuntur canonem generalem: vt κλίνω, praet. κέκλινα. haec verba quinctae coniugationis assumunt, η, inter duas characteristicas μένω. ρ. μεμένηκα, βοέω. ρ. βεβέμηκα τρέμω. τετρέμηκα. γέμω, γεγέμηκα. δέμω, δεδέμηκα τέμνω,

μῶν, τιτέμῃκα, κάμνω, κειάμῃκα. Quamvis tria posteriora frequentius usurpantur cū syncopa: ut τέτμηκα. His verbis exceptis, cetera dissyllaba quintae coniugationis si habuerint, ε, in futuro mutant illud in, α: ut τέλλω, ρ. τέταλκα: at κλῆπῶ, facit κελοφα.

De plusquam perfecto acti.

Plusquam perfectum fit a perfecto, α, ultimo mutato in, ειρ, & praeposito, ε, si perfectum incipiat a consonante: ut τέτυφα, ετετύφην.

De praeterito perfecto passivae.

Praeteritum perfectum passivae fit a suo activo, ultima syllaba versa in, μαι: ut κέκεικα, κέκειμαι, quae regula valet in verbis tantum fere quintae, & sextae. in verbis primae & in illis quintae quae habent, γη, in praeterito activo interponitur alterum, μ: ut τέτυμαι, τέτυμμαι. at cum futurum habuerit, ξ, praerponitur, γ: ut λέλεγμαι. in ceteris interponendum, σ: ut πείδω, πείσμαι.

De praenultima perfecti passivae.

Si

Si praenultima verbi habuerit, ε, & ρ, copulatum cum alia consonante, & praesertim si sit dissyllabum mutat illud ε, in α, ut τρέφω, τέτραμμαι: excipe βέβοημαι. at ε, quod in prae. perfecto activae versū fuerat in σ, hic retinetur: ut α κέκλοφα κέλειμαι.

Exemplum secundae, & quartae.

E. λέλεγμαι, λέλεξα, λέλειπα. δ. λελέγμεθον, λέλεχθον, λέλεχθον. π. λελέγμεθα, λέλεχθε, λελεμένοι εισί.

Exemplum tertiae, quartae & sextae.

E. πείπειμαι, πείπεισαι, πείπεισαι. δ. πείπειμεθον, πείπειθον, πείπειθον. π. πείπειμεθα, πείπειθε, πείπειμένοι εισί.

Exemplum quintae.

E. έσπαμαι, έσπαρται, έσπαρται. δ. έσπαρμεθον, έσπαρθον, έσπαρθον. π. έσπαρμεθα, έσπαρθε, έσπαρμένοι εισί.

Exemplum quintae.

E. πείφμαι, πείφασαι, πείφασαι. δ. πείφμεθον, πείφανθον, πείφανθον. π. πείφμεθα, πείφαιθε, πείφμένοι εισί.

*Exemplum desinentium in, μαι
rurum.*

E. κέκριμαι, κέκρισαι, κέκριται. Δ. κέκρίμεθα.

μεθου, κείριτθου, κείριτθου. Π. κείριμεθα, κεί-
κειτθε, κείκενται.

Tertia pluralis praeteriti perfecti fit a tertia singulari interposito, υ, si tertia singularis desinat in, ται purum: vt κείκειται, κείκειται. Nam si desinat in, ται, impurū haec persona exprimenda est per participium eiusdem praeteriti, & verbum εισι vt τετυμμένοι εισι. eadem ratio transferenda est in ultimam personam plusquam perfecti.

De plusquam perfecto.

Plusquam perfectum fit a perfecto ultima diphthongo mutata in ηρ, & praeposita ε, si perfectum incipiat a consonante: vt ἐτετυμμερ.

De paulo post futuro.

Paulo post futurum fit a secunda singularis plusquam perfecti ablato ε, quod praecedit consonantem repetitam, & addito, μα: ἐτετυψο, τετυψομαι.

De aoristo primo passivae.

Aoristum primum passivae fit a secunda persona duali eiusdem praeteriti, ηρ, versa in, ηρ, & sublata etiam prima verbi consonante, quae erat repetita: vt τετυφθου, ἐτύφθηρ,

φθηρ,

φθλω. quod si prima singularis praeteriti perfecti desinat in, μα, purum detrahendū est, σ, ex secunda duali, vt fiat aoristum primū: vt κείριτθου, ἐρίθηρ. α, praeteriti, quod ex, ε, factum fuerat, redit in, ε: vt ex τετραμαμα, ἐτρέφθλω.

De futuro pri. passivae.

Futurum primum passivae fit a secunda singulari aoristi primi ablata accessione, & addito, ομα: vt ἐτύφθης, τυφθήσομαι.

De aoristo secundo activae.

Aoristum secundum activae fit ab imperfecto detracta posteriori consonante si duae fuerint ante, ω, ultimum thematis: vt τυπώω, imperfectum ἐτυπώω. α. β. ἐτυποω. at δέλω facit ἐδωλω. & πείρω παρδου & per transpositionem, ἐδωλω & ἐπαρω. & μάπτω, ἐμαρπω. in verbis tamen quartae cum futurum habuerit, ξ, aoristum secundum sumet, γ: vt τάρτω. α. β. ἐταγω. si habuerit, σ, sumet, δ: vt φάζω. α. β. ἐπαδου.

De paenultima huius aor.

Paenultima huius aoristi si verbum fuerit dissyllabum & barytonum, mutatur in α, breue cum fuerit in themate, η, aut, ω, aut,

aut, αι, αυ, αυ, αυ, ε, praecedēte aut sequē-
te immutabili, αυ, ει, in verbis quinctae: vt
λήβω, ἐλαβομ. τρώω, ἐτραγομ. κείω, ἔκαομ. πεί-
ω, ἐπαομ. τρέπω, ἐτραπομ. τέλλω, ἔταλομ. τεί-
νω, ἔταομ. in ceteris si fuerit, ει, αυ, ου, detra-
hendum est, ε: vt λέπω, ἔλιπομ. φεύγω, ἔφυγομ.
ἀκίω, facit ἤκαομ, vt quibusdam videtur.

De aoristo. β. passivae.

Aoristum secundum passivae fit a suo
aetiuo, ομ, ultimo verso in, ω: vt ἔτυπομ, ἐτύ-
πω.

De aoristo secundo mediae.

Aoristum secundum mediae fit a suo a-
etiuo interposita syllaba, μη, inter, ο, & υ, vl-
timū: vt ἔτυπομ, ἐτυπόμην.

De futuro secundo aetivae.

Futurum secundum aetivae fit ab aori-
sto secundo κ, ultimo mutato in, ω circum-
flexum, & detracta accessione: vt ἔτυπον,
τυπώ.

De fut. secundo pass.

Futurum secundum passivae fit a se-
cunda singularis aoristi secundi passivae
ablata accessione, & addito, ομαι, vt ἐτύπης,
τυπήσομαι.

De

De fut. secundo mediae.

Futurum secundum mediae fit a suo a-
etiuo, ω, ultimo verso in, ῆμαι. vt τυπώ, τυπῆ-
μαι.

De praes. & imperfecto mediae.

Praesens & imperfectum mediae vocis
sunt eadem omnino cum passivis, praeter
quam quod differunt aliquando significa-
tione.

De praet. perfe. mediae.

Fit a suo aetiuo characteristicam praeteri-
ti aetivi mutata in characteristicam aoristi
secundi: vt τέτυθα, perf. mediae, τέτυπα. ac in
verbis sextae detrahendū, κ, ex praeterito
aetiuo vt fiat medium: vt a λέλυκα, λέλυα. in
verbis etiam quinctae detrahendū, κ, vt idē
praeteritū fiat, si tamē praeteritum aetivū
habuerit simul characteristicam futuri: vt
ἔψαλλα praeterit. mediae ἔψαλα. quin &
η, quod in verbis quinctae interponebatur,
eximēdum: vt κέκαμην, praeterit. mediae
κέκαμα. verba finita in αυ, ου, αυ, ου
carent praeterito medio praeter ἀκίω.

De praenultima perfe. med.

Αι, vertitur in η: vt φαίνω praet. med.

D 2

ωέ-

πένητα: quin & α, solum aliquando in verbis quintae vertitur in, η: vt θάλλω, τέθηλα. ε, aut ει, in dissyllabis quintae mutatur, in ο: vt σπείρω, ἔσπορα, in ceteris coniugationibus quamuis non sint dissyllaba, ε, in ο, vertitur: vt λέγω, λέλογα, & ει, in, οι: vt πείθω, πείθοιθα.

DE VERBIS CIRCUMFLEXIS.

Tres sunt coniugationes verborum circumflexorum: prima in, εω, secunda in, αω, tertia in, οω: vt ποιέω, βοάω, χυτόω. futurum primae, & secundae in, ησω, desinit, tertiae in, ωσω: vt ποιήσω, βοήσω, χυτώσω. praesens tantum & imperfectum horum contrahuntur: cetera tempora perinde ac si barytona essent inflectuntur. in his verbis deest saepe futurum secundum. Contrahuntur autem hoc modo: in verbis primae, εο, in, η, εε, in ει: in verbis secundae, αοι, in, ω, αου, in ω, αε, & αι, alio modo quam per, οι, in α, οο, & οε, in, ου, οη, in, οι, ωη, in, ω. reliquae contractiones fere fiunt in eisdem fines, ac vno verbo primae coniugationis verba contrahuntur fere vt nomina primae contractorum, & verba secundae vt nomina quintae,

etae, & verba tertiae vt nomina quartae, & vt nomen fere διπλόθ: quin & praesens actiuum primae contractum flectitur vt futurum secundum actiuae, atq. praesens passiuae, vt futurum secundum mediae.

Exemplum primae coniugationis circumflexorum.

Ε. ποιέω, Δ. ποιέεις, εἰς. ποιέει, ποιῆ. Δ. ποιέετορ, εἶτορ. *Facio.*
ποιέετορ, εἶτορ. Π. ποιέομαι, εἶμαι. ποιέετε, εἴτε. ποιέ-
υσι, εἴσι.

Ε. ἐποιέον, εἶ. ἐποιέεις, εἰς. ἐποιέει, εἶ. Δ. ἐποιέετορ, εἶ- *Facie-*
τορ. ἐποιέετλω, εἶτλω. ω. ἐποιέομαι, εἶμαι. ἐποιέετε, *bam.*
εἴτε. ἐποιέορ, εἶμ.

Ε. ποίεε, εἶ. ποιεέτω, εἴτω. Δ. ποίετορ, εἶτορ. ποιεέτωρ, *Fac.*
εἴτωρ. ω. ποιεέτε, εἴτε. ποιεέτωσαρ, εἴτωσαρ.

Ε. ποίεοιμι, οἶμι. ποίεοις, οἶς. ποίεοι, οἶ. Δ. ποίεοιτορ, *Facere*
οἶτορ. ποιεοίτλω, οἶτλω. Π. ποίεοιμαι, οἶμαι. ποίεοίτε
οἴτε. ποίεοιερ, οἴεν.

Ε. εἰμί ποιέω, Δ. ποιέης, ἡς. ποιέη, ἡ. Δ. ποιέητορ, *Si faci-*
ἦτορ. ποιέητορ, ἦτορ. Π. ποιέωμαι, εἶμαι. ποιέετε, *am.*
ἦτε. ποιέωσι, εἴσι.

Ποιέειμ, ποιῆμ.
ὁ ποιέωρ, εἶ. ποιέοντθ, εἶντθ. ἡ ποιέουσα. *Facere*
εἶσα. τὸ ποιεύσης, οὔσης. τὸ ποιέορ, εἶμ. τὸ ποιέου
τθ, εἶντθ. *Facies.*

Praesens passivae.

Fic.

Ε. ποιέομαι, ἔμα, ποιέη, ἦ. ποιέεται, εἶται. Δ. ποιέομεθον, ἔμεθον. ποιέεσθον, εἴσθον. ποιέεσθε, εἴσθε. ποιέομαι, ἔμα, ποιέομαι, ἔμα, ποιέομαι, ἔμα, ποιέομαι, ἔμα.

Fiebā.

Ε. ἐποιέομαι, ἔμην. ἐποιέομαι, ἔμην. ἐποιέομαι, ἔμην. Δ. ἐποιέομαι, ἔμην. ἐποιέομαι, ἔμην. ἐποιέομαι, ἔμην. ἐποιέομαι, ἔμην. ἐποιέομαι, ἔμην. ἐποιέομαι, ἔμην. ἐποιέομαι, ἔμην.

Fias.

Ε. ποιέομαι, ἔμα, ποιέομαι, ἔμα. Δ. ποιέομαι, ἔμα. ποιέομαι, ἔμα. ποιέομαι, ἔμα. ποιέομαι, ἔμα. ποιέομαι, ἔμα. ποιέομαι, ἔμα. ποιέομαι, ἔμα. ποιέομαι, ἔμα.

Fiere.

Ε. ποιέομαι, οἶμα. ποιέομαι, οἶμα. ποιέομαι, οἶμα. Δ. ποιέομαι, οἶμα. ποιέομαι, οἶμα. ποιέομαι, οἶμα. ποιέομαι, οἶμα. ποιέομαι, οἶμα. ποιέομαι, οἶμα. ποιέομαι, οἶμα.

Fiam.

Ε. ἐὰν ποιέομαι, ἔμα, ποιέομαι, ἔμα. Δ. ἐὰν ποιέομαι, ἔμα. ἐὰν ποιέομαι, ἔμα. ἐὰν ποιέομαι, ἔμα. ἐὰν ποιέομαι, ἔμα. ἐὰν ποιέομαι, ἔμα. ἐὰν ποιέομαι, ἔμα. ἐὰν ποιέομαι, ἔμα. ἐὰν ποιέομαι, ἔμα.

Fieri.

ποιέομαι, ἔμα, ποιέομαι, ἔμα. ποιέομαι, ἔμα. ποιέομαι, ἔμα. ποιέομαι, ἔμα. ποιέομαι, ἔμα. ποιέομαι, ἔμα. ποιέομαι, ἔμα. ποιέομαι, ἔμα. ποιέομαι, ἔμα.

Qui fit ο ποιέομαι, ἔμα. τὴ ποιέομαι, ἔμα. η ποιέομαι, ἔμα. aut sic ποιέομαι, ἔμα. η ποιέομαι, ἔμα. τὸ ποιέομαι, ἔμα. ποιέομαι, ἔμα. τὴ ποιέομαι, ἔμα.

Exemplum secundae.

E.

Ε. βοάω, ῶ. βοάει, εἶ. βοάει, εἶ. Δ. βοάομαι, ῶμαι. βοάομαι, ῶμαι. βοάομαι, ῶμαι. βοάομαι, ῶμαι. βοάομαι, ῶμαι. βοάομαι, ῶμαι. βοάομαι, ῶμαι. βοάομαι, ῶμαι.

Clamo

Ε. ἐβόω, ῶ. ἐβόει, εἶ. ἐβόει, εἶ. Δ. ἐβόομαι, ῶμαι. ἐβόομαι, ῶμαι. ἐβόομαι, ῶμαι. ἐβόομαι, ῶμαι. ἐβόομαι, ῶμαι. ἐβόομαι, ῶμαι. ἐβόομαι, ῶμαι. ἐβόομαι, ῶμαι.

Clama

bam.

Ε. βοάει, εἶ. βοάει, εἶ. Δ. βοάομαι, ῶμαι. βοάομαι, ῶμαι. βοάομαι, ῶμαι. βοάομαι, ῶμαι. βοάομαι, ῶμαι. βοάομαι, ῶμαι. βοάομαι, ῶμαι. βοάομαι, ῶμαι.

Clama

Ε. βοάομαι, ῶμαι. βοάομαι, ῶμαι. Δ. βοάομαι, ῶμαι. βοάομαι, ῶμαι. βοάομαι, ῶμαι. βοάομαι, ῶμαι. βοάομαι, ῶμαι. βοάομαι, ῶμαι.

Clama

rem.

Ε. ἐὰν βοάω, ῶ. ἐὰν βοάω, ῶ. Δ. ἐὰν βοάω, ῶ. ἐὰν βοάω, ῶ. ἐὰν βοάω, ῶ. ἐὰν βοάω, ῶ. ἐὰν βοάω, ῶ. ἐὰν βοάω, ῶ. ἐὰν βοάω, ῶ.

Clamē

βοάει, εἶ. βοάει, εἶ. Δ. βοάομαι, ῶμαι. βοάομαι, ῶμαι. βοάομαι, ῶμαι. βοάομαι, ῶμαι. βοάομαι, ῶμαι. βοάομαι, ῶμαι. βοάομαι, ῶμαι. βοάομαι, ῶμαι.

Clama

re.

ο βοάω, ῶ. τὴ βοάω, ῶ. η βοάω, ῶ. σα. τὴ βοάω, ῶ. τὸ βοάω, ῶ. τὴ βοάω, ῶ. τὸ βοάω, ῶ. τὴ βοάω, ῶ. τὸ βοάω, ῶ. τὴ βοάω, ῶ.

Clamans.

Praesens passivae.

Ε. βοάομαι, ῶμαι. βοάομαι, ῶμαι. Δ. βοάομαι, ῶμαι. βοάομαι, ῶμαι. βοάομαι, ῶμαι. βοάομαι, ῶμαι. βοάομαι, ῶμαι. βοάομαι, ῶμαι.

Clam

mor.

Ε. βοάομαι, ῶμαι. ἐβόω, ῶ. ἐβόει, εἶ. Δ. ἐβόομαι, ῶμαι. ἐβόομαι, ῶμαι. ἐβόομαι, ῶμαι. ἐβόομαι, ῶμαι. ἐβόομαι, ῶμαι. ἐβόομαι, ῶμαι.

Clama

bar.

ἄτθε, ἐβοῶντο ὄντο.

Clama
re. E. βοῶν, δ. βοῶντα, ἄντα. Δ. βοῶντο, ἄντο. βοῶ
ντων, ἄντων. π. βοῶντες, ἄντες. βοῶντασιν,
ἄντασιν.

Clama
re. E. βοῶντων, ὄντων. βοῶντο, ὄντο. Δ.
βοῶντων, ὄντων. βοῶντων, ὄντων. βοῶντων
ἄντων. π. βοῶντων, ὄντων. βοῶντων, ὄντων. βο
ῶντων, ὄντων.

Clam
er. E. ἐκ βοῶντων, ὄντων. βοῶντων, ὄντων. βο
ῶντων, ὄντων. βοῶντων, ὄντων. βοῶντων, ὄντων.
ἄντων. π. βοῶντων, ὄντων. βοῶντων, ὄντων. βο
ῶντων, ὄντων.

Clama
re. βοῶντων, ὄντων.

Qui
clama
tur, aut
clama
bat. E. βοῶντων, ὄντων. τῶν βοῶντων, ὄντων. βο
ῶντων, ὄντων. τῶν βοῶντων, ὄντων. βο
ῶντων, ὄντων.

Exemplum tertiae.

Clama
re. E. χρυσοῦ, δ. χρυσοῦς, οἱ. χρυσοῦ, οἱ. χρυσοῦ, οἱ.
ἔττω, χρυσοῦ, ἔττω. π. χρυσοῦ, ἔττω. χρυσοῦ,
ἔττω. χρυσοῦ, ἔττω.

Inan
taba. E. χρυσοῦ, χρυσοῦς, χρυσοῦ, χρυσοῦ. χρυσοῦ,
ἔττω. χρυσοῦ, ἔττω. π. χρυσοῦ, ἔττω. χρυσοῦ,
ἔττω. χρυσοῦ, ἔττω.

Inan
ta. E. χρυσοῦ, χρυσοῦ, χρυσοῦ, χρυσοῦ. χρυσοῦ,
ἔττω. χρυσοῦ, ἔττω. π. χρυσοῦ, ἔττω. χρυσοῦ,
ἔττω.

ἔττω.

E. χρυσοῦ, οἱ. χρυσοῦ, οἱ. χρυσοῦ, οἱ. χρυσοῦ, οἱ. χρυσοῦ, οἱ.
ἔττω, οἱ. χρυσοῦ, οἱ. χρυσοῦ, οἱ. χρυσοῦ, οἱ. χρυσοῦ, οἱ.
οἱ. χρυσοῦ, οἱ. χρυσοῦ, οἱ. χρυσοῦ, οἱ. χρυσοῦ, οἱ.

E. ἐκ χρυσοῦ, οἱ. χρυσοῦ, οἱ. χρυσοῦ, οἱ. χρυσοῦ, οἱ. χρυσοῦ, οἱ.
ἔττω, οἱ. χρυσοῦ, οἱ. χρυσοῦ, οἱ. χρυσοῦ, οἱ. χρυσοῦ, οἱ.
ἔττω, οἱ. χρυσοῦ, οἱ. χρυσοῦ, οἱ. χρυσοῦ, οἱ.

Χρυσόφω, ἔττω. ἔττω, ἔττω. ἔττω, ἔττω. ἔττω, ἔττω. ἔττω, ἔττω.
ἔττω, ἔττω. τῶν χρυσοῦ, ἔττω. τῶν χρυσοῦ, ἔττω. τῶν χρυσοῦ, ἔττω.
τῶν χρυσοῦ, ἔττω. τῶν χρυσοῦ, ἔττω.

Praesens passivae.

E. χρυσοῦμαι, ἔμην. χρυσοῦμαι, ἔμην. χρυσοῦμαι, ἔμην. χρυσοῦμαι, ἔμην.
ἔμην, ἔμην. π. χρυσοῦμαι, ἔμην. χρυσοῦμαι, ἔμην. χρυσοῦμαι, ἔμην.
ἔμην, ἔμην.

E. χρυσοῦμαι, ἔμην. χρυσοῦμαι, ἔμην. χρυσοῦμαι, ἔμην. χρυσοῦμαι, ἔμην.
ἔμην, ἔμην. π. χρυσοῦμαι, ἔμην. χρυσοῦμαι, ἔμην. χρυσοῦμαι, ἔμην.
ἔμην, ἔμην.

E. χρυσοῦμαι, ἔμην. χρυσοῦμαι, ἔμην. χρυσοῦμαι, ἔμην. χρυσοῦμαι, ἔμην.
ἔμην, ἔμην. π. χρυσοῦμαι, ἔμην. χρυσοῦμαι, ἔμην. χρυσοῦμαι, ἔμην.
ἔμην, ἔμην.

E. χρυσοῦμαι, ἔμην. χρυσοῦμαι, ἔμην. χρυσοῦμαι, ἔμην. χρυσοῦμαι, ἔμην.
ἔμην, ἔμην. π. χρυσοῦμαι, ἔμην. χρυσοῦμαι, ἔμην. χρυσοῦμαι, ἔμην.
ἔμην, ἔμην.

E. χρυσοῦμαι, ἔμην. χρυσοῦμαι, ἔμην. χρυσοῦμαι, ἔμην. χρυσοῦμαι, ἔμην.
ἔμην, ἔμην. π. χρυσοῦμαι, ἔμην. χρυσοῦμαι, ἔμην. χρυσοῦμαι, ἔμην.
ἔμην, ἔμην.

οἰδομ. χρυσοῖσθαι, οἰσθαι. ω. χρυσοῖμεθα, οἰμε-
θα, χρυσοῖσθε, οἰσθε, χρυσοῖντο, οἰτο.

**Ιναυ-
τετ.** Ε. εἰμ χρυτόωμαι, εἰμαι χρυσόη, οἰ. χρυσόη), εἴται.
Δ. χρυσοῦμεθα, ὠμεθα. χ. υτόητομ, εσδομ. χρυ-
σόητομ, ὠσδομ. ω. χρυσοῦμεθα, ὠμεθα. χρυσόη-
σθε, ὠσθε. χρυτόωνται, χρυτόωνται).

**Ιναυ-
ται.** χρυσοῖσθαι, εἴσθαι.
**Qui i-
nau-
taur-
tur aut
inaura
batur.** ὁ χρυσοῦμεθα, εἰμ χρυσοῦμεθα. ἢ χρυσοῦμένη, εἰμένη. τὸ
χρυσόητομ, εἴμτομ.

DE VERBIS DESINEN-
tibus in μι.

Quattuor sunt coniugationes verbo-
rum in μι, desinentium: quarum tres
priorēs sunt a tribus verborum in-
flexorum coniugationibus, ω, mutato in μι
paenultima vocali si fuerit α, aut, ε, ι, η, & ο
in, ω, mutata, praeposito ι, & repetita prima
verbi consonante, in eaq. repetenda iisdem ser-
uatis regulis, quas in paracimeno barytono-
rum scripsimus: ut a δέω, εἴται, τῖθημι: a εἴω, εἴση-
μι, a δέω, εἴδωμι. verba quartae coniugatio-
nis sunt a verbis sextae barytonis, ω, muta-
to in, μι: ut a ζεύξω, ζεύξομε.

Exemplum primae.

Ποιο. Ε. τίθημι, τίθης, τίθησι. Δ. τίθετομ, τίθετομ. ω. τί-
θεμαι, τίθεσθε, τίθεσθαι.

θεμαι, τίθετε, τίθεσθε.
Ε. εἴθημι, εἴθης, εἴθησι. Δ. εἴθετομ, εἴθετομ. π. εἴθη-
μαι, εἴθεσθε, εἴθεσθαι. **Ponebā**

Ε. τίθεμι, τίθεις, τίθησι. Δ. τίθετομ, τίθετομ. ω. τίθεμαι, τί-
θεσθε, τίθεσθαι. **Pone.**

Ε. πθέλω, πθέλης, πθέησι. Δ. πθέητομ, πθέητομ. π. πθέλω-
μαι, πθέησθε, πθέησθαι, αυτ πθέωμι. **Ponerē**

Ε. εἰμ πθέω, πθέης, πθέησι. Δ. πθέητομ, πθέητομ. ω, π
πθέωμαι, πθέησθε, πθέησθαι. **Ponam**

τίθεις, τῖς τίθειν τ. ἢ τίθεισα, τῆς τίθεισης. τὸ
τίθειμι, τῖς τίθειν τ. **Ponere
Ponēs.**

Aoristum secundum actiuae.

Ε. εἴθημι, εἴθης, εἴθησι. Δ. εἴθετομ, εἴθετομ. ω. εἴθεμαι, εἴθε-
μασθε, εἴθεσθαι. **posui.**

Ε. θέω, θέης, θέησι. Δ. θέητομ, θέητομ. ω. θέεμαι, θέε-
μασθε, θέεσθαι. **Ponito**

Ε. θέημι, θέης, θέησι. Δ. θέητομ, θέητομ. π. θέημαι, θέη-
μασθε, θέησθαι, αυτ θέωμι. **Posuis-
sem.**

Ε. εἰμ θέω, θέης, θέησι. Δ. θέητομ, θέητομ. ω. θέωμεν, θέητε,
θέησθε. **Posue-
ro.**

ὁ θεός, τῖς θεός. ἢ θεῖσα, τῆς θεῖσης. τὸ θεῖν, τῆς θεῖσης. **Posuis-
se.**

Praesens passivae.

Ε. τίθεμαι, τίθεσθε, τίθεσθαι. Δ. τίθεμαι, τίθε-
σθε, τίθεσθαι. ω. τίθεμαι, τίθεσθε, τίθεσθαι. **Qui po-
sui.**

Ε. εἴθεμαι, εἴθεσθε, εἴθεσθαι. Δ. εἴθεμαι, εἴθε-
σθε, εἴθεσθαι. **Ponor.
bar.**

θετθου, ἐπιδέω. ω. ἐπιδέμεθ, ἐτίθεθε, ἐτίθεντο.
 Ponere E. τίθεσο, τίθου, πιδέσθω. δ. τίθεισθου, πιδέσθω
 ω. τίθειτε, πιδέσθωσαν.
 Ponere E. πθειμω, πθειο, πθειτο. δ. πθειμεθου, πθεισθου,
 ter. πθεισθω ω. πθειμεθα, πθεισθε, πθειντο.
 Si po- E. ἐκρπθωμαι, πθῆ, πθῆται. δ. πθώμεθου, πθῆ-
 nar. σθου, πθῆσθου. ω. πθώμεθα, πθῆσθε, πθῆνται.
 Poni. τίθεισθ.
 Qui po- ὁ τιθέμενος, τῶ τιθεμένῳ ἢ τιθεμένη, τῇ τιθε-
 nitur μένῃς. τὸ τιθέμενον, τῶ τιθεμένῳ.
 aut po- *Aoristum secundum mediae.*
 neōa- E. ἐδέμην, ἐθεσο, αὐτ ἐθε, ἐθετο. δ. ἐδέμεθου, ἐθε-
 tur. σθου, ἐδέσθω. ω. ἐθέμεθα, ἐθεσθε, ἐθεντο.
 Posui. E. θέσο, αὐτ θε, θέσθω. δ. θέσθου, θέσθω. π. θέσθε,
 Ponito. θέσθωσαν.
 Posuis- E. βέμην, θεο, θετο. δ. θέμεθου, θεσθου, θεσθῆ.
 sem. π. θέμεθα, θεσθε, θεντο.
 Posue- E. ἐκρπθωμαι, θῆ, θῆται. δ. θώμεθου, θῆσθου, θῆ-
 ro. σθου. ω. θώμεθα, θῆσθε, θῆνται.
 Posuis- θῆσθ.
 se. ὁ θεμεν, τῶ θεμένῳ ἢ θεμένη, τῆς θεμένης. τὸ
 Qui po- θεμενον, τῶ θεμένῳ.
 suit, *Exemplum secundae.*
 aut po- E. ἴσημι, ἴσης, ἴσηται. δ. ἴσατο, ἴσατο. ω. ἴσαμην, ἴσα-
 fuerat. τε, ἴσατε.
 Sto.

E,

E. ἴσημι, ἴσης, ἴσηται. δ. ἴσατο, ἴσατο. ω. ἴσαμην, ἴσα-
 τε, ἴσαται.
 E. ἴσαθι, ἴσατω. δ. ἴσατο, ἴσατω. ω. ἴσατε, ἴσα-
 τασα.
 E. ἴσαιην, ἴσαιης, ἴσαιηται. δ. ἴσαιητο, ἴσαιηται. ω. ἴσαι-
 ἴσαιηται, ἴσαιηται, ἴσαιηται, αὐτ ἴσαιηται.
 E. ἐκρπθωμαι, ἴσαθ, ἴσαθ. δ. ἴσατο, ἴσατο. ω. ἴσαθ-
 μην, ἴσατε, ἴσασι.
 ἴσαιαι.
 ὁ ἴσαθ, τῶ ἴσαντ. ἢ ἴσαθα, τῆ ἴσαθης. τὸ ἴσαθ,
 τῶ ἴσαντ.
Aoristum secundum actiuae.
 E. ἔστην, ἔστη, ἔστηται. δ. ἔστητον, ἔστηται. π. ἔστημην, ἔστη-
 τε, ἔστηται.
 E. σῆθι, σῆτω. δ. σῆτο, σῆτων. ω. σῆτε, σῆτωσαν.
 E. σαιην, σαιης, σαιηται. δ. σαιητον, σαιηται. π. σαιημην
 σαιηται, σαιηται, αὐτ σαιηται.
 E. ἐκρπθωμαι, σῆθ, σῆθ. δ. σῆτο, σῆτον. π. σῆμην, σῆτε,
 σῆσι.
 σῆναι.
 ὁ σῆθ, τῶ σῆντ. ἢ σῆθα, τῆς σῆθης. τὸ σῆθ, τῶ
 σῆντ.
Praesens passivae.
 E. ἴσαμαι, ἴσασαι, ἴσασθαι. δ. ἴσάμεθον, ἴσασθον, ἴσα-
 σθου. ω. ἴσάμεθα, ἴσασθε, ἴσανται.
 E.

E.

Stabar E. ἰσάμην, ἰσάσο, αὐτ ἰσῶ, ἰσατο. Δ. ἰσαίμεθον, ἰσαίσομαι, ἰσαίσθη. ω. ἰσάμεθα, ἰσαίθη, ἰσαιτο.

Stare. E. ἰσασθ, αὐτ ἰστω, ἰσαίθη. Δ. ἰσασθον, ἰσασθων, ἰσασθων. ω. ἰσαίθη, ἰσαίθησαν.

Starer. E. ἰσάμην, ἰσαίθη, ἰσαίθη. Δ. ἰσαίμεθον, ἰσαίσομαι, ἰσαίσομαι. π. ἰσαίμεθα, ἰσαίθη, ἰσαίθη.

Ster. E. ἰσάμην, ἰσαίθη, ἰσαίθη. Δ. ἰσάμεθον, ἰσαίσομαι, ἰσαίσομαι. π. ἰσάμεθα, ἰσαίθη, ἰσαίθη.

Stari. ἰσαίθη.

Qui statur, aut stabatur. ὁ ἰσάμενος, τὸ ἰσαίμενος, ἢ ἰσαίμενος, ἢ ἰσαίμενος. τὸ ἰσαίμενος, τὸ ἰσαίμενος.

Exemplum tertiae.

Do. E. δίδωμι, δίδως, δίδωσι. Δ. δίδοτον, δίδοτον, δίδοτον. ω. δίδωμι, δίδωσι, δίδωσι, & δίδωσι.

Dabā. E. ἐδίδωμι, ἐδίδως, ἐδίδω. Δ. ἐδίδοτον, ἐδίδωμι. π. ἐδίδωμι, ἐδίδωσι, ἐδίδωσι.

Da. E. δίδωμι, δίδωσι. Δ. δίδωμι, δίδωσι. π. δίδωμι, δίδωσι.

Darem. E. δίδωμι, δίδωσι, δίδωσι. Δ. δίδωμι, δίδωσι. π. δίδωμι, δίδωσι, δίδωσι, & δίδωσι.

Dem. E. ἐὰν δίδωμι, ἐὰν δίδωμι, ἐὰν δίδωμι. Δ. δίδωμι, δίδωμι. ω. δίδωμι, δίδωσι, δίδωσι.

Dare. δίδωμι.

Dans. ὁ δίδωμι, τὸ δίδωμι. ἢ δίδωμι, ἢ δίδωμι. τὸ δίδωμι, τὸ δίδωμι.

Αἰσθη

Aoristum secundum actiuae.

E. ἔδωκα, ἔδωκας, ἔδωκα. Δ. ἔδοκα, ἔδοκας. ω. ἔδοκα, ἔδοκας. Dedi. δοτε, ἔδοκα.

E. δός, δός. Δ. δός. π. δός. Dato. δός, δός. Dedit. δός, δός. Δ. δός, δός. ω. δός, δός. Dedit. δός, δός. Δ. δός, δός. ω. δός, δός.

E. ἔδωκα, ἔδωκας, ἔδωκα. Δ. ἔδοκα, ἔδοκας. ω. ἔδοκα, ἔδοκας. Dedi. δοτε, ἔδοκα.

E. δός, δός. Δ. δός. π. δός. Dato. δός, δός. Dedit. δός, δός. Δ. δός, δός. ω. δός, δός. Dedit. δός, δός. Δ. δός, δός. ω. δός, δός.

Praesens passivae.

E. δίδωμαι, δίδωμαι, δίδωμαι. Δ. δίδωμαι, δίδωμαι. ω. δίδωμαι, δίδωμαι. Dare. δίδωμαι, δίδωμαι. Δ. δίδωμαι, δίδωμαι. ω. δίδωμαι, δίδωμαι.

E. δίδωμαι, δίδωμαι, δίδωμαι. Δ. δίδωμαι, δίδωμαι. ω. δίδωμαι, δίδωμαι. Dare. δίδωμαι, δίδωμαι. Δ. δίδωμαι, δίδωμαι. ω. δίδωμαι, δίδωμαι.

E. δίδωμαι, δίδωμαι, δίδωμαι. Δ. δίδωμαι, δίδωμαι. ω. δίδωμαι, δίδωμαι. Dare. δίδωμαι, δίδωμαι. Δ. δίδωμαι, δίδωμαι. ω. δίδωμαι, δίδωμαι.

E. δίδωμαι, δίδωμαι, δίδωμαι. Δ. δίδωμαι, δίδωμαι. ω. δίδωμαι, δίδωμαι. Dare. δίδωμαι, δίδωμαι. Δ. δίδωμαι, δίδωμαι. ω. δίδωμαι, δίδωμαι.

υνης.

tur, aut vnc. τὸ δίδόμενον, τῆ δίδομένη.

daba- Aoristum secundum mediae.

την E. ἐδόμην, ἔδουσα, ἔδουσα. Δ. ἐδόμην, ἔδουσα, ἔδουσα. Π. ἐδόμην, ἔδουσα, ἔδουσα.

Dedi. E. δόσω, αὐτὸ δέ, δόσω. Δ. δόσω, δόσω, δόσω. Π. δόσω, δόσω, δόσω.

Dedif- E. δόσω, αὐτὸ δέ, δόσω. Δ. δόσω, δόσω, δόσω. Π. δόσω, δόσω, δόσω.

se. E. δόσω, αὐτὸ δέ, δόσω. Δ. δόσω, δόσω, δόσω. Π. δόσω, δόσω, δόσω.

Dede E. ἐὰν δώσω, δώσω, δώσω. Δ. δώσω, δώσω, δώσω. Π. δώσω, δώσω, δώσω.

ro. E. ἐὰν δώσω, δώσω, δώσω. Δ. δώσω, δώσω, δώσω. Π. δώσω, δώσω, δώσω.

Delif- E. ἐὰν δώσω, δώσω, δώσω. Δ. δώσω, δώσω, δώσω. Π. δώσω, δώσω, δώσω.

se. E. ἐὰν δώσω, δώσω, δώσω. Δ. δώσω, δώσω, δώσω. Π. δώσω, δώσω, δώσω.

Qui de E. ἐὰν δώσω, δώσω, δώσω. Δ. δώσω, δώσω, δώσω. Π. δώσω, δώσω, δώσω.

dit. E. ἐὰν δώσω, δώσω, δώσω. Δ. δώσω, δώσω, δώσω. Π. δώσω, δώσω, δώσω.

Exemplum quartae.

Iungo. E. ζεύγνυμι, ζεύγνυς, ζεύγνυσι. Δ. ζεύγνυτον, ζεύγνυτον, ζεύγνυτον. Π. ζεύγνυμεν, ζεύγνυτε, ζεύγνυσι, & ζεύγνυσι.

Iunge- E. ἐζεύγνυμι, ἐζεύγνυς, ἐζεύγνυσι. Δ. ἐζεύγνυτον, ἐζεύγνυτον, ἐζεύγνυτον. Π. ἐζεύγνυμεν, ἐζεύγνυτε, ἐζεύγνυσαμ.

bam. E. ζεύγνυμι, ζεύγνυς, ζεύγνυσι. Δ. ζεύγνυτον, ζεύγνυτον, ζεύγνυτον. Π. ζεύγνυμεν, ζεύγνυτε, ζεύγνυσι, & ζεύγνυσι.

Iunge. E. ζεύγνυμι, ζεύγνυς, ζεύγνυσι. Δ. ζεύγνυτον, ζεύγνυτον, ζεύγνυτον. Π. ζεύγνυμεν, ζεύγνυτε, ζεύγνυσι, & ζεύγνυσι.

Iūgere. E. ζεύγνυμι, ζεύγνυς, ζεύγνυσι. Δ. ζεύγνυτον, ζεύγνυτον, ζεύγνυτον. Π. ζεύγνυμεν, ζεύγνυτε, ζεύγνυσι, & ζεύγνυσι.

Iungēs. E. ζεύγνυμι, ζεύγνυς, ζεύγνυσι. Δ. ζεύγνυτον, ζεύγνυτον, ζεύγνυτον. Π. ζεύγνυμεν, ζεύγνυτε, ζεύγνυσι, & ζεύγνυσι.

Praesens passivae.

E. ζεύ

E. ζεύγνυμαι, ζεύγνυσαι, ζεύγνυσθαι. Δ. ζεύγνυμαι, ζεύγνυσαι, ζεύγνυσθαι. Π. ζεύγνυμαι, ζεύγνυσαι, ζεύγνυσθαι.

E. ἐζεύγνυμαι, ἐζεύγνυσαι, ἐζεύγνυσθαι. Δ. ἐζεύγνυμαι, ἐζεύγνυσαι, ἐζεύγνυσθαι. Π. ἐζεύγνυμαι, ἐζεύγνυσαι, ἐζεύγνυσθαι.

E. ζεύγνυμαι, ζεύγνυσαι, ζεύγνυσθαι. Δ. ζεύγνυμαι, ζεύγνυσαι, ζεύγνυσθαι. Π. ζεύγνυμαι, ζεύγνυσαι, ζεύγνυσθαι.

E. ζεύγνυμαι, ζεύγνυσαι, ζεύγνυσθαι. Δ. ζεύγνυμαι, ζεύγνυσαι, ζεύγνυσθαι. Π. ζεύγνυμαι, ζεύγνυσαι, ζεύγνυσθαι.

ὁ ζεύγνυμος, τῆ ζεύγνυμεν, ἢ ζεύγνυμένη, τῆ ζεύγνυμένης. τὸ ζεύγνυμον, τῆ ζεύγνυμεις.

VERBA in .μ. finita habent tantum aoristum secundum discrepans a barytonis. id fit ab imperfecto ablato, & consonante quae illud antecedit: vt ex ἐτίθειν, fit, ἔθειν, cetera tempora ex futuro primo ducuntur vt in barytonis. fit autem futurū primum in tribus prioribus coniugationibus a themate vt in circumflexis, ita vt thema reuocetur ad circumflexum & detrahatur, i, primum cum consonante quae illud antecedit: vt a τίθειμι, fiet, θέω, fut. θέσω, sic ab ἵστημι, fiet, στήω, fut. σήσω. verba quartae eliciunt futurum ex themate, si sint dissyllaba,

E labā,

laba, perinde ac si esset sextae barytono-
rū: vt *δύμι*, quasi esset *δύω* fut. *δύσω*. quod
Sabeo. si thema plures syllabas habeat, si sit eadē
consonans repetita ante, *υ*, vtraq. detra-
henda & retinenda p̄enultima vocalis in
futuro: vt a *πεζέννυμι*, fiet *πετάω*, fut. *πετά-*
ῥάω. *ῥάω.* sin autem fuerint diuersae consonan-
tes detrahenda tantum posterior: vt a *ζεύ-*
σιμι fiet *ζεύω*. fut. *ζεύξω*. Excipe *ὄνυμι*,
& *ὀμιύω*, iuro, fut. *ὀμόσω*. praet. *ὄμοχα* & At-
tice *ὀμὸμοχα*. fut. med. *ὀμῶμαι*. *σθέννυμι* ex-
tinguo. fut. *σθέσω*. aor. 1. *ἔσθισα*, aor. 2. *ἔσθην*.
futu. med. *σθείσομαι*.

De verbis anomalis.

TAM varia sunt & multa verba anoma-
la proposita a Grammaticis, vt vix pos-
sint certa raticne doceri: nos tamen hac
methodo explicabimus, vt facilius percipi
possint. Verba quae non continentur re-
gulis verborum, aut sunt deficientia, aut re-
dundantia, aut anomala.

DE DEFICIENTIBVS.

Vlta sunt verba deficientia, quae
non inflectuntur vltra imperfectum.
qua-

qualia sunt finita in *βω*, praecedente *ε*,
solo, aut cum alia consonante, & quae de-
finunt in, *ειω*, aut in, *ειω*, praeter *μένω*, aut
in, *ειω*, praeter dissyllaba, aut in, *γω*, *αθω*,
εθω, *υθω*, *λθω*, *μνω*, *ιθω*: vt *σέβω*, *φέρβω*, *ὄψείω*,
σθένω, *φασείω*, *ἀγύω*, *κιάθω*, *τελέθω*, *μινύθω*,
ἔλθω, *μίννω*, *κυλίθω*: his adde, *ἤχθω*, *ἐρέχθω*,
κορύσσω, *λένσσω*, *ὄρσσω*, *πέσσω*, *είνω*, & *ὠδή-*
νω.

Σπένδω, tamen facit futurum *σπεύσω*. *Libo:*
item verba finita in, *ω*, praecedētibz dua-
bus consonantibus quarum secunda sit li-
quida: vt *μέμβλω*, *δάκνω* tamen facit futurū *Μορ-*
δήξω, a. 6. *εδακομ*. verba etiam quinetae cō *deo.*
iugationis quae habent primam syllabam
ex reduplicatione desinentem in liqui-
dam: vt *μαρμαίρω*, *παμφαίνω*, & quae desi-
nunt in, *ξω*, aut in, *ψω*: vt *ἀλέξω*, *ἔψω*, &
quae fiunt a futuris aliorum verborum:
vt a *δύω* themate *δύσω*. & quae desinūt in,
υω, polysyllaba, si ex illis deriuentur ver-
ba in, *μι*, finita: vt *πηγινύω*, a quo *πί-*
γνυμι.

Item finita in, *ανω*, vltra imperfectum nō
possunt inflecti iuxta regulam: cetera

Pecco.

Disco.

Placo.
Capit.

Luceo.

Sartior

Audic.

In epi-

gō.

Sum, cin

seq. or.

Prac. e-

per.

Placo.

Sene. c.

Vulpero.

Capit.

Effuso.

Decimo.

Rafco.

tamen tempora formant perinde ac si the-
ma esset in, ea: ut ἡμαρτάνω. fut. ἡμαρτήσω.
prae. ἡμαρτήκα. α. β. ἡμαρτομ, quasi thema es-
set ἀμαρτέω. Eodem modo μαρθάνω, sed au-
ferendū est, ν, quasi thema sit μαθεύω. haec
tamen excipiuntur ἀνδάνω, λαμβάνω, &
λαιθάίνω: quae formant cetera tempora
perinde ac si themata essent ἄδω, λήβω, &
λήθω, & λαγχάνω. fut. λήξω. fut. med. κληρο-
σομαι, per. λέλογχα, aut εἴληχα. α. β. ἐλαχον. &
πρωθάνουμαι, fut. πρῶσομαι. p. p. πρῶπτυμα, α.
β. ἐπρωθόμην, & πυγχάνω. fut. τέυξομαι, per. τέ-
τυχα, α. β. ἐτύχον. φθάνω, fut. φθάσω. α. β. ἐ-
φθην. vnde ὁ φθάνω, τῶ φθάνω.

Item quae desinunt in, σκω, non pro-
grediuntur ultra imperfectum: formant ta-
men reliqua tempora ac si thema desine-
ret in, ω, putum: ut Αἰέσκω. fut. αἰέσω. μεάσ-
κω. fut. μεάσω, ac si thema esset μεάω. Sed
ex hijs quae habent repetitam primam cō-
sonantem amittunt primam syllabam in
ceteris temporib. ut τιτρώσκω, fut. τρώσω.

Excipiuntur haec Αἰέσκω, fut. αἰέσω. α. β.
ἤλωμ, ut ἔδωμ. Αἰλύσκω, fut. αἰλύσω. Απα-
φίσκω. α. β. ἤπαφομ. Βόσκω, fut. βοσκήσω. Βρώ-
σκω.

σκω fut. βρώσω. α. β. ἐβρωμ. p. m. βέβρωθα. Γι-
νώσκω, aut, γγιώσκω, fut. γγιώσομαι. praet. ἔγιω-
κα. p. p. ἔγνωμαι. α. α. ἔγισσα. α. β. ἔγνωμ, ut ἔδων
Διδάσκω. fu. διδάξω, & διδάτκήσω. Διδράσκω,
fut. δράσω. α. α. ἔδρα. ορτα. δρῶμ. infin. δρά. αι.
part. ὁ δράς, τῶ δράντ. Ευρίσκω, fut. εὐρή-
σω. per. εὐρήκα. α. β. εὐρημ. α. α. εὐρέθημ. Θιήσκω.
fut. θνήξω. fut. med. θαύμα. per. τέθηκα. α. β. ἔ-
θανομ. fut. pass. τεθί. ἤξομαι. per. med. τέθναα.
imp. τεθίατι. vnde ορτα. τεθίαίμ. infi. τεθία-
ναι, & particip. ὁ τεθί. εὐός. Στερίσκω, fut. στερήσω
α. β. ἔστερον. Χάσκω, fut. χαιῖμαι. π. μ. κέχηνα.
α. β. ἔχανομ. His adde haec impersonalia.
Δεῖ. imper. ἔδει. infin. δεῖν. fut. δεήσει & c. χεῖ.
imper. ἐχεῖμ. infin. χεῖναι. fut. χεήσει: vnde
ἀποχέται.

DE ABUNDANTIBVS.

Haec verba vocantur abundantia, quia ha-
bent multa praesentia, aut futura, aut
alia tempora.

Απολλύνω, aut ἰπόλλυμι, aut ἀπολέω, aut ἀ-
πόλλω, fut. ἀπολέσω, aut ἀπολώ, per. ἀπόλω-
κα, aut ἀπολώλεκα, per. med. ἀπόλω, & ἀ-
πόλωλα. α. β. m. ἀπολόμην.

Βάλλω, fut. βαλώ, & ἐαλλήσω, apud Aristo-
ph.

Edo. Co-
gnosco.

Docco.
Ergo.

Inuenio.

Morior.

Primo.

Hio.

Portet.

Perco.

Facit.

pha.perf.βέβληκα.α.β. ἔβαλον.
Sū. fio. Γίνομαι aut γίνουμαι perf.pas. γένημαι. perf.
 med. γέγονα.α.α. ἐγενήκαμι α.β. ἐγενόμην. fu.
Divi- med. γειήσομαι.
do. Δαίζω. fut. δαίτω, & δαίξω.
Scio. Δαίω. fut. δαήτω. per.pas. δέδαίμαι.α.β. ἐδάην
 perf. med. δέδηα.
Timeo. Δείδω. fut. δείτω. perf. med. δέδοικα & δέδια:
 unde δέδιθι pro δέδιτε, & δέδιμεν pro δέδια-
 μεν, & in plusquam perf. ἐδέδιμεν, ἐδέδιτε.
Videor Δοκέω. fut. δοκήσω & δόξω.
Possim Δύναμαι, δύνασαι, & δύνῃ. fut. δυήσομαι.α.α. ἐ-
 δυήθην & ἐδυήσθη.
Edo. Εδω. perf. ἐδήδοκα. perf. med. ἔδησα. fut. med
 ἔδομαι.
Scio. Ειδέω. f. εἰδήτω. m. εἶσομαι. π. μ. οἶδα. ὕπ. ἤδειν.
Impei- ορι. εἰδείλω, ἐάμ. εἰδῶ. ὁ εἰδῶς, & α.β. ἴδομ,
lo. Ελάω, aut ἐλάω, fut. ἐλάσω.
Venio. Ερχομαι. fut. ἐλεύσομαι. α. β. ἤλυθον, & ἤλθον.
 perf. med. ἤλυθα & ἐλήλυθα.
Habeo Εχω. fut. ἔξω, aut χήσω. perfectum ἤχα & ἔ-
 χηκα α.β. ἔχομ. imperati. χέσ.α. α. ἤχθη & ἔ-
 χέθη.
Vincō. Ζάω, δ. ζάεις, ζῆς. ζάει, ζῆ. impera. ἔζωμ aut ἔ-
 ζω, ἔζω. infini. ζῆμ.

Κά-

Κάμνω & κάμω. fut. κάμω. perf. κέκμηκα. α. β. Λαβο-
 ἔκαμομ.
 Κερανύω, & κεράνυμι. fut. κεράσω. perf passi. Τέπερο
 κέκομαι.
 Κρεμάζω aut κρεμάω aut κρέμαμαι. f. κρεμάσω. *Suspen-*
 Κτένω. perf. ἔκτακα, aut ἔκταγα. *do.*
 Οφείλω. fut. ὀφθλήσω. α.β. ὄφελον, & ὄφλον. *Occido.*
 Ρέω. futurum. ρεύσω, & ρύησω. aori. 2. ράσισαε. *Petes.*
 ἔρρῆνυ.
 Ρηνύω, & ρήνυμι fut. ρήξω. α.β. ἔρραζομ. per. *Raro.*
 medi. ἔρραγα.
 Στενάζω, & σενάχω, & σείω. fut. σενάξω. *Gemo.*
 Τέμνω. fut. τεμῶ, & τμήσω. α.β. ἔτεμομ & ἔτα- *Stindo*
 μον, perf. med. τέτομα.
 Τίνω, & τίω. fut. τίτω. *Soluo.*
 Υπαχνέμαι. fut. ὑποχθήσομαι, aut ὑποσήσομαι. *Premis-*
 perf. med. ὑπέχθημαι α.α. ὑπεχέθην. α. β. ὑπε- *to.*
 σχόμην. aori. 2. ἀτι. ὑπέστη.
 Φοινίζω, & φινίω. fut. φοινίξω. *Critico*

DE HETEROCLITIS.

Αγορεύω. fut. ἐροῶ perf. εἶπηκα. α.α. εἶπα. α.β. εἶ- *Dico.*
 πον. impera. εἶπῶ, εἶπάτω.
 Αλεύω. α. α. ἤλυθα. *Vito.*
 Αιεῶ. fu. αἰήτω. α.β. εἶλον. aori. 1. παρ. ἠέθημ. ao *Eligo.*
 rist. 1. παρ. ἔρρῆθημ, in alijs tamen modis

retinetur, ut ῥηθῆναι, & in participio. ῥηθείς.

Reservo. Αναίνομαι perf. ἀνήνημαι. α. α. ἠνήνημαι.

Prime. Απαιρέω α. α. ἠπῆυρα.

Es. Βάβω. fut. βήσομαι. perf. βέβηκα. α. β. ἔβην, ut ἔστη.

Vivo. Βιόω. fut. βιώσω. α. β. ἐβίωμ: unde βιδναμ, & ὁ βι εἰς, τὸ βιόντ.

Quarta. Γαμῶ. fut. γαμήσω. α. α. ἔγημα.

Ligo. Δεῶ. fut. δεῖσω. π. π. δεδέμαι. α. α. π. ἐδέθημ.

Soleo. Εἶω. perf. εἶωθα.

Sacrifico. Εἶδω. fut. ἔξω.

Genio. Ἰνύομαι. fut. ἰζομαι. perfe. ἰγμαι. α. β. ἰκόμην.

Volvo. Ἰπῆμαι. fut. ἰπήσομαι. α. β. ἔπην, ut ἔστη.

Vro. Κάω. fut. κάωσω. α. α. ἔκα. Ροῦτ. α. β. ἔκαομ. perfect. κέκηκα.

Go. Καλῶ. fut. καλίσω. perf. κέκληκα.

Clango. Κλάζω. fut. κλάξω. perfect. medi. κέκληκα.

Fleo. Κλαίω. fut. κλαίωσω.

Limido. Μέεω. fut. μεεῶ. perfect. μέμορηκα. perfect. passiva. εἶμαρμα, perfect. medi. μέμορα. aut ἔμμορα.

Curo. Μέλω. fut. μελήσω. perf. medi. μέμηλα.

Indico. Οἶομαι, & Attice. οἶμαι, imperf. ὠμην, & ὠόμην,

ὀμην, fut. οἰήσομαι. perf. ὠήμαι. α. α. ὀθήμ.

Patio. Πάσσω. fut. πείσομαι. perfect. πείπονθα. α. β. ἔπειπον. πασομ.

Pino. Πίνω. fut. πώσω. α. β. ἔπιον. imperat. πίε, & πίθι.

Cado. Πίπῶ. fut. πετῶμαι. perfect. πέπηκα. α. β. ἔπεσον.

Aspergo. Ράινω. fut. ῥανδ. perfect. pass. ῥράμαι. perfect. medi. ῥράδα.

Concitor. Σέυομαι. fut. σεύτομαι. perfect. pass. ἔσμαι. α. α. ἔσθα. α. ρ. ἐσθήμ.

Perfici. Τελέω. fut. τελέσω. perfect. me. τέτελα. perfect. pass. τετέλεσμαι.

Pario. Τίτω. fut. τίξομαι. α. β. ἔτεκον. perfect. medi. ἔτοκα.

Curvo. Τρέχω. fut. τρέξω. perfect. διδράμηκα, α. β. ἔδραμεν. perfect. medi. διδρομα.

Eco. Τρώω. fut. τρώω. α. β. ἔτραγον, & ἔφαγον. fut. 2. medi. φαγῶμαι.

Fero. Φέω. fut. οἶσω. α. α. ἠνεγκα. α. β. ἠετομ. perfect. pass. ἠεμαι. perfect. medi. ἐνήοχα.

Tabesco. Φθίω. fut. φθίσω.

Gaudeo. Χαίρω. fut. χαιρήσω. α. β. ἐχάρην, perfect. medi. κέχαρα.

Fundo. Χίω. fut. χύσω. α. α. ἔχαι. & ἔχθα. perf. pass. χέ-

πέχυμα
Pello. Ωδέω. fut. ὠτώ. α. α. ἔωσα. perf. πασίουα. ἔωσμαι.

Atq. haec de verbis anomalis barytonis, nunc differendum est de anomalis ἰν, μι, desinentibus.

De verbis anomalis desinentibus ἰν, μι.

Vado. Εἶμι, εἶς, vel εἶ, εἶσι. Δ. ἴτορ, ἴτορ. Π. ἴμδρ, ἴτε, ἴσι, & ἴασι: vnde εἰτίασι, & alia huiusmodi. Imperf. εἶμ, εἶς, εἶ. Δ. ἴτορ, ἴτηρ. Π. ἴμδρ, ἴτε, ἴσαμ. perf. εἶκα inusitatum. perfe. med. εἶα & ἦα, ἦας, & Poët. ἦια. ἦιας. plusquam. ἦειμ, ἦεις, ἦς. Δ. ἦειτορ, ἦέτηρ. Π. ἦέμδρ, ἦέτε, ἦέσαμ, & per syncopam ἦμδρ, &c. oratoria: vnde ἀπήειμ. fut. α. εἶσω, imp. ἴθι, ἴτω. vnde ἀπιθι. op. εἶμ raro. infin. ἴναι. & aor. α. εἶκα, inusita. vnde, ἦισαμ poët. aor. 2. ἴον, ἴες, ἴε. &c. poët. imp. ἴε, & εἶ, ἴτω. Δ. ἴτορ, ἴτωρ. Π. ἴτε, ἴτωσαμ. hinc ἐξίε, & ἐξεί, δει. infi. ἴναι. poët. & εἶναι, inusita. pro quo poëtae vtuntur praesenti. sed fut. me. vsitatum εἶσομαι. vnde ἀπαῖναι, & παρῖναι, partici. ὁ ἴων, ἴοντ, ἦ ἴσα, ἴσης. τὸ ἴον, τὸ ἴοντ, vnde ἀπῶρ abiens.

Vado. Ἰνμι, ἴνς, ἴνσι. &c. poët. imperf. ἴνμ, ἴνς, ἴν, &c.

&c. fere inusitata. ἴέναι, vnde ἰπέναι, praesens passivae ἴεμαι. imperfect. ἴμλω, & reliqua vt τίθημαι.

Ἰνμι, ἴνς, ἴνσι. Δ. ἴετορ, vt τίθημι in omnibus temporibus inflectitur.

Ἰνμι, ἴνς, ἴνσι, praesens passivae ἴεμαι, vnde ἐθίεμαι.

Ἰστημι, ἴσθς, ἴσθσι. Δ. ἴστατορ & per syncopam, ἴστορ, ἴστορ. ω. ἴσθμδρ, ἴστε. imperf. ἴσθμ, ἴσθς. imperat. ἴσταθι, ἴσάτω, & per syncopam, ἴσθι, ἴστω. part. ὁ ἴσθς. ἢ ἴσθσι. praes. pas. ἴσταμαι. inusitata. vnde ἐπίστωμαι. imperf. ἠππτάμω interposito, τ. ἠππτάσο, & ἠππίστω.

fut. ἐπιστήσομαι.

Φημι, φης, φησί. Δ. φατορ, φατορ, & reliqua vt ἴσθημι, ἐφημ, ἐφης, ἐφθ. Δ. ἐφατορ, ἐφάτηρ, & in aoristo secundo ἐφθτορ, ἐφθήτηρ. &c. fut. φήσω. aor. secundū mediae ἐφάμλω & detracto, φ, ἠμί, ἦς, ἠσι, & ἦμ, ἦς, ἦ &c.

Ἡμαί, ἦσαι, imperfect. ἦμλω. futur. ἦσομαι. imperat. ἦσο. infin. ἦσθ. vnde compositum κάθημαι, κάθησαι, & κάθη quod tempus usurpatur etiam pro perfect. imperfectum καθήμεν, & ἐκαθύμεν, κάθησο, κάθητο, & κάθηστο. imperatiuus κάθησο, &

Mitto.

Curio.

Scio.

Dico.

Sede.

& καὶ δου, καθήσμαι, item & καθήσαι, fut. καθήσομαι.

In dicitur
lum.

Εἶμαι, εἶσαι, εἶται, & εἶσαι. & tertia pluralis εἶαται, plusquam perfectum εἶμην, εἶσο, εἶτο, & εἶσο tertia pluralis εἶατο, aor. pri. εἶσα, & m. εἶσάμην. quod significat etiā collocare. unde imperatiuus. Poët. εἴθεσθαι.

Κεῖμαι, quod & perfectum aliquando significat. imper. ἐκέμην. fut. κείσομαι. imp. κείσο, opt. κείμην. subjū. ἐὰρ κέωμαι. infn. κείσθαι.

ANNOTATIONES IN
verba.

Ec quattuor verba non mutant, α, in praeteritis: ἴω, αἴω, ἴηδέσσω, ἴηδύζωμαι. Haec autem incipientia ab, ε. pro accensione sumunt, κέχω, ἐπομαι, ἔλω, ἐπιάω, ἐάω, ἔω, ἔλκω, ἔλκύνω, ἐύπω, ἐοπύζω, ἐρεπτάω, ἐργάζομαι, ἐῖπω, ἐδίζω, ἐύω, ἐπω, ἐρέω, ἐσήκω. quae habent, ε, ante, ο, mutant, ο, in ω: ut ἐοπιάζω, ἐώζω. neque haec mutant, οι, οἰωνίζομαι, οἰω: οσκοπῶ, οἰωνοπολῶ, οἰμῶ, οἰνῶ, οἰνίζω, οἰνοποτάζω, οἰτροῶ, οἰδ, οἰαίχλω, οἰακο. ομῶ, οἰακοςροφῶ, οἰδαί, ω, οἰκουεῖ, οἰμώζω. Verba iuncta cum prae-

praepositione quae mutant significatio- nes simplicis, aut cum δὲ, aut, εὖ, augentur intrinsicus: ut γράφω, pingo, καταγράφω de scribo imper. κατέγραφο, sublato, α, ex quia aufertur vltima vocalis semper praepositionis sequente vocali, praeterquam in praepositionibus περι & πρό: ut περιέχω. Cetera verba iuncta initio augentur: & praesertim ea quae componuntur ex nominibus, ut φιλοσοφῶ, ἐφιλοσόφην, & ea quorum simplex non est in usu: ut ἀμφιθετέω, ἡμφισθέτω. aliqua tamen Attice crescunt in medio: ut ἐπιχειρῶ, ἐπιχειρήην, ἐγκομιάζω, ἐνεκομιάζον.

Αιάζω. ἀλαλάζω, ἀλαπάζω, θυλλίζω, κεάζω, ὀλολύζω, ὀμώζω, παίζω, ῥεζω, σενιάζω, σπειζω, σίζω, σφιάζω, τείζω, faciunt futurum in ξω: at ἐρέσσω, ἰμάσσω, λένσσω, πιάσσω, λιάσσω, πλάσσω, πράττω, cum significat vendere, & ὑπανάττω, mittunt futurum in, σω: βεσάζω, βασάσσω, & βασάξω. Sic & ἀσπάζω, & ἀφύσσω, & σαλπίζω Poët. utroq. modo futurum faciunt: πέπῃω, tamen πέψω, & φέλω, aut ἐδέλω, φελίσσω, aut ἐθελήσω. sic ἀύξω, & ἐψω, in ησω.

Μέμνη-

Μέμνημαι, κέκτυμαι, ἀκτάομαι, πέπνημαι, ἀπύομαι, πέπνησα ἀπύω repetunt primam syllabam. sic & πέπνησα Aeol. ἀπύω.

Βλάπτω, καλύπτω, κρύπτω, sumunt, β, pro characteristica aoristi secundi & praeteriti medij: vt ἐκρυβον, & κέκρυβα: at βίπτω, δρύπτω, θάπτω, ῥάπτω, ῥίπτω, σιάπτω, sumunt, φ: vt ἔκαφοι. Βλέπω, λέγω, & φλέγω, non mutant, ε, in, α, in aoristo secundo. πλήπτω vero habet duo aorista ἐπληγόν & ἐπλάγον. Sed illud in corpore, hoc in animo dicitur.

Verba circumflexa, quae retinent praenultimam breuem sumunt, σ, in praeterito passiuo: vt τελέω futur. τελέσω. perfe. π. τετέλειται. sic & ἀγελάω, γεγάλαται, ἀθλάω τεθλάσται, ἀδύω, ἀδύομαι. δρύω tamen δρύω & δρύω excipiuntur cum praenultimam breuem habeant: vt ἤρομαι.

Εμῆσθαι ἀμέμνηται, ἐδράσθαι ἀδράω & ἔρρώσθαι ἀρῶνται, sumunt, σ: at ἐσώσθαι amittit a verbo, σωζω.

Perfectum passiuum in modo optandi & subiungendi existat in verbis quintae, & sex-

& sextae si desinat in, μαι purum, atque in circumflexis, & in, μι, desinentibus, praeterquam praecedente, υ: vt πεποίημαι, opta. πεποίημι, subiuncti. ἔαρ πεποιδμαι alioqui exprimitur circuitione. Φοίτω futur. φοίω, facit πέφικα in praeterito medio.

Βέλομαι, δέομαι, ἔρομαι, κήδομαι, ὄχομαι, & φέδομαι inflectuntur perinde ac si essent verba in ἔομαι. vnde futura in ἴσομαι faciunt. ἀγάμαι tamen facit ἀγάσομαι, & μαχέομαι, μαχέσομαι & μαχήσομαι.

Dyssyllaba in, εω, primae circumflexorum non contrahuntur fere in primis personis, nec in tertia pluralis indicantis modi, neque vlla ratione contrahi possunt in optatiuo modo, neque in subiunctiuo, & faciunt fere futurum in εσω: vt πλέω, πλεύσω. Haec verba primae circumflexorum faciunt futurum in εσω: ἀιδέω, ἀρκέω, ἔω, εικέω, ὀλέω, τελέω, ξέω: haec autem in εσω, & ποω, faciunt: ἀινέω, καλέω, κορέω, πονέω, φορέω, φοιτέω. At haec verba sec. faciunt fut. in άσθαι: ἀκροάομαι, ἀράομαι, γελάω, δράω,

δράω, ἐλάω, ἐράω, θλάω, κλάω, ππάω, φλάω, φυράω, χαλάω, ἀλοάω, ἰλοίαω, μαυκοάω, & ea quae habent continenter, ε, aut, ι, ante, α: ut ἐάω, κοπίαω: attamen περάω, & πειράω, habent fut. tam in ἄσω, quam in ἴσω. Ἀεράω, βόω, ὀμοάω, & ὀνόω, seruant paenultimam breuem.

Aristum secundum, & tempora quae ex illo ducuntur, sunt ex themate perinde ac si esset barytonum, idque si thema inflexum desinat in, ω, impurum: praeterquam quod paenultima vocalis retineri solet, contra quam praecipitur in paenultima aorist. secundi & praet. medij: ut δειπίαω, facit εἰδειπνομ & praeter. medium εἰδειπνα, quasi thema esset δειπίαω. Verba tamen tertiae circumflexorum carent aor. 2. ut ea sextae barytonorum quae desinunt in, ῶω, aut in, ῶω. Verba desinentia in, μι, non habent omnia repetitionem primae syllabae, ut ὄνημι, carent futuro secundo & praeterito medio & aorist. secundo passivo praeter verba quartae, quae mutantur haec tempora ex barytonis. Omnes personae singulares imperfecti actiui &

tertia pluralis & secunda singularis imperatiui non sunt tam in usu verborum in, μι, quam circumflexorum, ex quibus ducuntur: ut vsitatus est εἰτίθειμι, quam εἰτίθλω, & τίθειμι, quam τίθειμι.

Τέθεικα praeteritum pro τέθεικα, more Boeotico, at praeteritum ἔσκηκα pro ἔσηκα, ne sit ambiguitas, cum sit hoc praeteritum medium verbi ἐσήκω. Haec tria verba τίθειμι, εἰδειπνωμι, ἴνημι sumunt, κ, pro σ, in aorist. primo: ut εἰδειπνωμι pro εἰδειπνω, & ἴνηκαμι: quae non declinantur ultra indicatiuum. eadem tantum ex verbis in, μι, retinent vocalem breuem in duali & plurali aor. secundi: nā cetera mutant in longas. horum etiam tantum sunt θεός, θεός, εἰς & infinitiui θῆναι, δεῖναι, εἶναι.

Paenultima praeteriti passivi & aoristi primi corripienda est in verbis in, μι. τέθεικα tamen in praeterito facit τέθεικα.

Vsitatiores sunt imperatiui τίθει, ἴτω & εἰδω, quam τίθεισο, ἴτωσο, & εἰδωσο: eodem modo iudicandum de secunda persona imperfecti, εἰτίθεισο, ἴτωσο, & εἰδωσο.

De praepositione.

F

Prae-

Praepositiones aut sunt monosyllabae aut dissyllabae. Monosyllabae sex: ἐξ, ἐκ, ἐν, εἰς, πρὸς, σὺν, reliquae dissyllabae: ἀνά, ἀπό, ἀμφί, ἀντί, διά, ὅπι, κτλ, μὲν, ὡς, ὡς, ὡς, ὡς & ὡς. Si quae aliae praeter has duodecim usurpantur a Graecis praepositionum loco aduerbia apud illos sunt: ut ἀνδρὶ sine, ἐνώπιον coram, ὡς pro ad Attice dicitur.

DE ADVERBIO.

Adverbiorum formae variae apud Latinos. temporis: νῦν nunc. τότε, ἡνίκα quando. ποτε, ὁπνίκα aliquando. ἤδη iam. ἄρτι nuper. πάλαι olim. αὐτίκα, παραχρῆμα ἐνθὺς statim. τότε, τότε tunc. ἕως, ὅφρα dū. ἀεὶ, ἀεὶ, ἀεὶ semper. χθὲς, ἐχθὲς heri. αὔριον cras. σήμερον hodie. σήμερον quotidie. πρωὶ sūmo mane. ἑσπέρασ vesperi. ὄψε̄ sero. ἑρόσον, κατὰ, ὅφρα quoad εἶτα post. loci: πῦνibi. ποί quo. πόθεν vnde. πῆ qua. ἐνταῦθα hic. ἐκεῖ, ἐνταῦθα ibi. ὅθεν huc. ἔμπροσθεν ἀτε. ὅπισθεν retro. ἐγγύς prope. πηλοῦ, πόρρω, μακρὰν procul ἀνω sursum & superius. κάτω deorsum & inferius. ἐσω intus & intro. ἐξω, ἐκτὸς foris & foras

foras. ἐνθὺν inde. colligendi: ἀμα, ὁμῶς, συλλήβδην, ἀθρόως simul. separandi: ἀνδρὶ, ἀτρε sine. δίχα, χωρὶς, ἀπὸ πάντων seorsum. excepti + εχαστονis: πληρ praeter. hortandi: εἶα, εἶα, ἀγε, φέρονandi. ρε, ἴθι, ἀγετε age. ordinis: ἐξῆς, ἐφεξῆς dein-ordinis. ceps. similitudinis: ὡς, ὡσπερ, καθάπερ quae similitudinem admodum. ὁύτως, ὡς sic. comparandi: μᾶλλον magis. vehementiae: λίαν, ἀγαν, nimis. πάνυ, σφόδρα, μέγα valde. affirmandi: ναί nae affirmandi. negandi: οὐ, οὐκ, οὐχον. ἤμισα minime. prohibendi μὴ ne. confirmandi: δηλαδὴ certe. καθόλου μὴ prorsus. ὀύτως vere. iurandi: νῆ, μὰ per. iurandi remittendi: μόλις, μόλις vix. ὡσεὶ quasi. coniecturae. ἴσως, τάχα, τυχόν fortasse. modi: πῶς quomodo. demonstrandi: ἰδού, ἴθι en. νομινο candi: ὡ. Interpretandi: ἤρουν scilicet, ὅθεν interpretandi. οὐν vt, τουτέστι hoc est. ἠρτandi: εἶθε, εἶ, εἶ, ὡ ἠρτandi. φειλομ per omnes personas, vtinam, & interjectiones admirandi: ὦ, φῶ, βαβαί papae. furoren. rendi: εὐαὶ, εὐοὶ euohe. exclamandi: εἴ, εἴ heu exclamandi. ὀμοι, ὡμοι hei mihi. ἰού, ἰώ, ὄττο τοῖ hei. suspitij: αἴ. huc etiam referendae voces illae rudes & inconditae: vt infantium ἀππα, πάπα, πα, μάμμα, τὰττα, vt Latine mamma, tatta. maiorē natu, vel herum appellantis ἠθεῖε, F 2 amicum

amicum τέτα, natu maiorem ἄτα, vt recē
tiores. cohortantium interse remigum ἄρῶ,
aut ἄρρῶ: emittentium cursores ᾧ, ὄψ, opili
onum μά, ψ, βῆ, subulcorum χύρρα, aut
χύρρε. ad celeritatem cohortantium φίτα.
absterrentiam pecora σίτα, aut σίτε. bala-
tus βῆ. ridentium ἄ ἄ, ha ha, βα vah. Obser-
uanda quoque aduerbia loci, ex nominib.
facta in quibus haec fere regula seruatur.
Quae desinunt in, δι, significant in loco:
vt ἐξ ἀνόδι in caelo, quae in, δερ, a loco οὐρα-
νόθεν, e caelo, quae in δε, aut σε ad locum,
οὐρανόςδε & οὐρανόςσε ad caelum. οἶκοι tamē
domi significat: ex his quae deriuantur ab
ἀμφοτέρω, ἐκάτερῳ, & ἑτέρῳ mutant, ο, in
ω: vt ἀμφοτέρωδερ ex ambabus partibus, ἐ-
καστέρω δι utrobique, cetera quae non fiunt
ab his quae habent, ο, faciunt aduerbia in
loco, in σι, ad locum in, ζε: vt Ἀθήνησι Athe-
nis, Ἀθήναζε Athenas. nam reliquū in, δερ,
desinit: vt Ἀθῆναιδερ ex Athenis. Aduerbio
ᾧ, respondetur fere circuitione: vt ᾧ βῶ
qua vadam? ὄχε ταύτης hac via.

De coniunctione.

Con-

Coniunctiones vt apud Latinos aut sūt
copulatiuae: vt &, τε que, μὲν qui-
dem, δε, ἀτάρ, ἀυτάρ, ἀλλά autē, at. pro qui-
bus poëtae vsurpant ἢ μὲν, ἢ δε & ἢ τοι. dis-
iunctiuae: ἢ aut, & poëtice ἢ, ἢ τοι siue,
quam sequitur plerumq. ἢ. continuatiuae: *contin.*
εἰ, ἀν, εἰ μὴ, ὅφρα dum. subcontinatiuae: *subcontin.*
ἐπει quando. causales: ἐνεκα, ἐνεκεν causa, *causales*
γάρ enim, ὅτι quia, ἵνα, ὅπως, ὡς vt. dubita-
tiuae ἄρα, μὲν num, μήποτε, ἄρ' οὐμ nūquid,
ἢ an. collectiuae: ἄρα, οὐν, τοίνυν igitur, ἀλλὰ *collectiuae*
ἀλλά μὴ atqui. aduersatiuae: εἰς, ὅμως *aduersatiuae*
ἐμπης tamen. extenuatiuae: γε saltim, γὰρ *extenuat.*
quidem. expletivae: γε, δή quidem, & apud *explet.*
Poëtas multo plures ῥὰ, θῆν, νῦ, κε, κεν, τοι,
μημ, περ, γε, οὐν, αὐ. potentiae: ἄν, & poëtis *potentiae.*
κε, κεν, vt οὐκ ἄν γράψοις non poteris scribe-
re. ex his numquam fere primum locū in o-
ratione tenēt, τε, ἠδ, δε, γὰρ, οὐμ, τοίνυν,
ὅμως, & omnes extenuatiuae fere & exple-
tiuae. ordo in his seruatur κὶ praecedit, τε *ordo*
sequitur. μὲν item praecit, δε aut ἀλλά sequū-
tur. post ἢ τοι aut ἢ disiunctiuas, sequitur al-
terum ἢ. post ἄρα & μὲν dubitatiua ἢ, post
ceteras aduersatiuas ὅμως aut ἐμπης. atque

F 3 hacce

haec de partib. singulis orationis: nūc quae in hūc locū rejecimus, de figura & specie omniū fere partiū orationis differendū ac de figura primū. *De figura partiū orationis.*

Quoniam dictio aut est figurae simplicis, aut compositae. simplicis: ut ἀνδρω-
πος, compositae, ut φιλόανδρωπος, humanus ex nominibus φίλος & ἀνδρωπος. omnis au-
tem dictio composita aut fit ex duobus in-
tegris: ut νέα πόλις ex νέα noua & πόλις, aut
ex integro & corrupto, ut καιῖρος calli-
dus ex πᾶν omne & εἶργον opus, aut ex cor-
rupto & integro ut ποδάγρα ex ὀπούς, πο-
δός & ἄγρα praeda, aut ex utroque corru-
pto: ut ῥινόκερος ex ῥίμ, ῥινός nasus & κέρας
cornu. Corrumpuntur autē dictiones sim-
plices in compositione additione, detra-
ctione, mutatione litterarum, syllabarum,
spirituum, temporū. additione: ut ἀγαστήλας
ex ἄγω ducō & λαός populus quasi ductor
populi addita syllaba, σι. ita ἀμφίβασις ser-
pens ex ἀμφί quasi utrimq. & βᾶσις quasi v-
trinque gradiatur interposito, σ. detractio-
ne: ut φιλόπατρις ex φίλος & πατρίς patria.
mutatione: ut μέθοδος ex μέθ, τ, mutato in θ
σύσχοις. quia sequitur vocalis aspirata (sic
enim

enim facere oportet in compositione) & ὁ
δὲ via. ad hos modos referri possunt synæ-
resis & crasis, & omnes vnō verbo affecti-
ones dictionum, si quis compositionis no-
men latius producat. Sunt igitur affectio-
nū harū tria genera, ut placuit Tryphoni:
quorum vnum in quantitate cernitur, alte-
rum in qualitate, reliquum ex utroque cō-
flatur. in quantitate duae quidē formae cō-
trariae redundantia & defectus, in qualita-
te totidem trāspositio scilicet & mutatio.
reliqua tmesis ex utroque genere compo-
sita: ea fit quum dictio composita dissolui-
tur in simplices ex quibus constat: ut si pro
ἀκρόπολιταρχ, dicas ἄκροα πόλις id est celsa
vrbs. redundantia fit quū littera aut litterae
redundant, aut tempus aut tempora. cōtra
defectus quū eadē desunt. quod autē de tē-
porib. dicitur, idem videtur ad spiritus &
ad accentus posse referri. Sed quia Grāma-
tici his nomina non imposuerunt separa-
tim nos illa mutationi malimus subijcere
redundantiae igitur nouē formas subijcit
Trypho, & totidē defectui. e quib. vna tan-
tum pertinet ad tempora quae in redun-
dantia celsis, in defectu systola vocatur.

illa fit, quum vocalis quae brevis erat, pro
ducitur: vt si pro κόρη puella dicas κύρη, &
pro καλός, καλός. haec contra cum vocalis
longa corripitur: vt φυτίς pro φυτίζωος
vitam producens, & ξερὸν pro ξηρόν aridū.
Reliquae octo formae pertinent ad litte-
ras, aut ad syllabas. Prosthesi igitur fit, quū
redūdat littera initio syllabae: vt ἀσαφὶς v-
ua passa pro σαφὶς, huic repugnat aphaere-
sis, quū detrahitur: vt ἀῖα terra pro γαῖα. A-
nadiplosis fit quum prima, aut secunda syl-
laba per easdem consonantes, aut ἀντίστοι-
χας, de quibus in Grammatica disputa-
uimus, iteratur: vt in praeterito perfect. &
in paulo post futuro obseruatum, & in no-
minibus quoque: vt ἀταρτηρός noxius pro ἀ-
τηρός. Contraria est huic artis quum tollitur
initio reduplicata syllaba: vt βλήθη pro βε-
βλήθη. Epenthesis fit, quando syllaba redū-
dat in medio dictionis seruato eodem ac-
cētū, nisi quae regula generalis illud impe-
diat: ἀδελφείος frater pro ἀδελφός. huic ad-
uersatur syncopa: qua aut vocalis sola detra-
hitur: φέρτε pro φέρετε, aut syllaba vna, vt
κατάτανε pro κατάκτανε, aut duae: ὑπεείδης
pro

pro ὑπεείδης. porro in compositione de-
tracta media vocali quae eam antecede-
bat consonans, in sequentem mutatur: vt
κατέπεσε, κατὰπεσε. nisi sequens sit aspirata.
tunc enim ne syllaba desinat in aspiratam,
tenuis non mutatur: κατὰτανε pro κατέτανε.
diaeresis est syllabae longae diuisio in duas:
vt τὰς pro τὰς. huic repugnat synaloe-
pha quum duae syllabae secundum voca-
les contrahuntur in vnam syllabam tonis
disturbatis. haec fit septem modis. equib.
tres simplices, quattuor compositi. simpli-
ces per ecthlipsim, quum eliditur vocalis
tantum aliqua, aut diphthongus, quin fiat
contractio: vt ἐπ' ἐμὲ pro ἐπι' ἐμὲ, quod fit
maxime causa hiatus. per crasim, quum sic
eliditur, vt fiat veluti contractio, quae in
nominib. aut verbis fiebat, quin maneat
duae vocales quae concurrebant: vt τ' αὐτὰ
pro τὰ ἐμὰ, aut per synaeresim, quae fit quū
duae vocales in contractione remanent: vt
νηπίδες pro νηπίδες. compositi per ecthli-
psim & synaeresim: vt ἐμπαδύνη pro ἐμοὶ
ὑποδύνηι: secundo per crasim & synaere-
sim: vt ὠπόλῳ pro ὠπόλῳ opilio. ter-
tio

tio per ecclipsisim et crasim: vt κα' γω' pro κη
 ε' γω'. quarto per ecclipsisim et crasim et syna-
 resim: vt α' πόλοι pro α'ίπολοι. ex his perspi-
 cuum crasim nunquam fieri posse, quin eli-
 datur, i, medium, vt prisci obseruant, neq.
 aliquando etiam synaeresim: vt in illo ε' μ' πο
 δ' υ' φ. quin et, ε, media aliquando eliditur: vt
 πο' υ' σιμ pro πο' ε' δ' σιμ. spiritus quoq. lenis vo-
 calis elisae seper notatur: vt in illo τα' μα' ex
 τα' ε' μα'. parēthesis fit, quū vocalis in medio
 sic interponitur, vt syllabā per se nō consti-
 tuat: vt ν' ε' σος morbus pro νόσος, ξ' ε' ι νοσος spes
 pro ξείνος. huic aduersa est ellipsis: vt γε' ε' ο' ε'
 senex pro γε' ραι' ε' ο'. diplasiasmus geminata cō-
 sonās in medio: vt μέ' ε' σον pro μέ' ε' σον cui con-
 traria parellipsis, quum ex duplicata con-
 sonāte in medio altera de trahitur: vt κ' α'-
 λ' ιον pro κ' α' λ' λ' ιον. Parēptosis interpositio est
 cōsonātis in medio, quae nō facit syllabā:
 vt π' λ' ο' λις pro π' λ' ο' λις. ecclipsis ei ex altera par-
 te respondet, quum in medio demitur con-
 sonās, quae syllabā nō cōstituebat: vt σ' κ' η' π' τ' ο' υ'
 pro σ' κ' η' π' τ' ο' υ' sceptrū. proschematismus est
 additio syllabae in fine: vt λό' γοι' σι pro λό' γοι' σι.
 cui tādē contraria apocopa, quando sylla-
 ba

ba in extrema dictione aufertur: vt δ' ω' pro
 δ' ω' μα. ex affectionib. quae in qualitate cer-
 nebantur transpositio siue inuersio fit, quū
 litterarum ordo mutatur: ut κρα' δια pro καρ-
 δια' cor, mutatio vero quum littera pro lit-
 tera ponitur: vt α' μη' π' ο' τ' ις pro α' μο' π' ο' τ' ις
 sanguisuga. ad illam potest reuocari et in-
 uersio accētus: vt τ' ε' π' α' γ' ο' μ' pro τ' ε' π' α' γ' ο' ν', &
 spiritus, ad mutationem vero spiritus &
 accentus mutatio: vt κ' ύ' τ' ε' α' pro χ' ύ' τ' ε' α', et
 β' ο' υ' s pro β' ε' ε' c. His ita constitutis docendū
 quā fiat compositio in singulis partib. ora-
 tionis. Compositio igitur in commune
 aliqua harum affectionum fere corrumpi-
 tur saltim transpositione accentus in prio-
 res syllabas etiam quum fit ex utroq. inte-
 gro: vt ε' γ' ω' γ' ε' Atticum pro ε' γ' ω' ex eodem
 pronomine, & conjunctione γ' ε'. Rara au-
 tē admodū sunt cōposita, in quib. alterutrū
 simpliciu aliqua ceterarū affectionū non
 corrūpatur, ac praesertim in medio: vt φι' λ' ο'
 π' ο' ν' ο' s per ecclipsisim litterae, σ, φι' λ' α' ν' θ' ρ' ο' π' ο' s
 per crasim quoq. extrito, σ, ex φι' λ' ο' ἀ' ν' θ' ρ' ο' π' ο' s
 factū, vt hiatus vocaliū uitaretur. quod si
 quū propter hiatū tollitur vocalis, cōsonās
 quae

quae illam antecedebat, tenuis sit, & quae deinceps sequitur vocalis aspirata euphoniae causa, in suam ἀπείροισον adspiratam mutanda: ut ἀφαίρω aufero ab ἀπό & ἀρίω praeter quam in paucis, ut in Grammatistica obseruauimus in nominibus propriis: ut λεύκιππος, sic & ἑπὶ ἡλιώτης subolanus ab ἕπο & ἡλιός. crasis autem & synaeresis fiunt in compositione paene ut contractiones nominum & verborum: ut ex χειρὸς & ἔργου χροῖστος extrito ultimo, σ, ut ex χεῦτέτε χεῦτέτε. sic ex φίλο ἀνδρῶπιος, φιλαίθρως, ut βόας, βόα. quod si consonans ultima prioris simplicis non possit natura cohaerere ante priorem consonantem posterioris, mutanda est aut in illam quae sequitur, nisi sequatur aspirata, aut duplex, quae geminari non possunt: ut παμμεγέθης pro πανμεγέθης, quia, ν, ante, μ, male cohaeret, quum diuersis oris instrumentis nitatur earum pronuociatio. Sic per synaloepha ex κακόμορος infortunatus fit κάμωρος, κ, mutato in, μ. hinc si prior pars desinat in, ν, & posterior incipiat ab vna earum quae labijs potissimum proferuntur, muta-

tur

tur in, μ, ut συμπίσιον, pro συνπίσιον, ἐμβλημα, pro ἐμβλημα, σύμφυτος pro σύφυτος natura insitus, σύμψηφος, pro σύνψηφος eiusdem suffragij, atq; si prior desinat in, ν, & posterior inchoet ab vna earum quae palatu proferuntur, in, γ: ut ἔγχαφος pro ἐγχοαφος scriptus, ἐγχειρίδιον pro ἐχειρίδιον, συγκρύπῳ occulto pro συνκρύπῳ. ἐγξέω intus rado pro ἐιξέω. ν, ante ζ, & σ, in compositis a σύμ eliditur: ut συζῶ, pro συζῶ, συσολή pro συνσολή. fiunt & aliae affectiones in compositione ut paremptosis litterae β, in μεσημβρία, quia μ, ante, ρ, male cohaeret ex μέση ἡμέρα eliso ε, per ecclipsis. ωει & ωο in compositione nunquam fere amittunt ultimam vocalem: ut ωείχω, ωοίχω. quanquam ωο per crasim in multis deprauatur: ωοῦκείτο pro ωοῦκείτο. fit etiam syncopa in compositione: ut συφορβός pro συφορβός subulcus. fit & epetasis: ut illa syllabae, σι, in Πρωτεσίλειος, Αγησίλειος & κρητίμαλλος vellete candido αμαλλός vellus & πηγός. ἑκατοντάχειρ centimanus. fit & parenthesis: ut ὁδοιπόρος viator ex ὁδός & πόρος. in compositis a θεός fit saepe syncopa, ut

pa: vt $\theta\epsilon\sigma\phi\alpha\tau\omicron\varsigma$ pro $\theta\epsilon\omicron\tau\phi\alpha\iota\omicron\varsigma$ quasi a deo dictus. mutatio etiam fit: vt in compositis ex $\acute{\alpha}\rho\chi\omega$ praesum, aut $\kappa\acute{\alpha}\lambda\lambda\omicron\varsigma$ pulcritudo in, μ : vt $\alpha\rho\chi\iota\tau\acute{\epsilon}\lambda\tau\omega\rho$ & $\kappa\alpha\lambda\lambda\acute{\iota}\kappa\omicron\mu\omicron\varsigma$ pulchra coma. sic in compositis a $\gamma\alpha\iota\alpha$ terra, $\alpha\gamma$, mutatur in, ϵ , & vltima in, η , sed crebrius in, ω , vt $\gamma\epsilon\omega\mu\acute{\epsilon}\tau\omicron\phi\omicron\varsigma$ & $\gamma\alpha\iota\omicron\chi\omicron\varsigma$ a $\gamma\alpha\iota\alpha$ & $\acute{\epsilon}\chi\omega$ terram continens. in hoc tamen vt in aliis, quum sequuntur duae breues, η , sumitur carminis praesertim causa: vt $\mu\epsilon\lambda\acute{\iota}\theta\omicron\epsilon\theta\epsilon\varsigma$ sublimis $\pi\rho\omicron\mu\epsilon\tau\acute{\epsilon}\omega\epsilon\theta\varsigma$ Attico ab $\alpha\acute{\epsilon}\iota\theta\epsilon\tau\omicron\lambda\lambda\omicron$. nunc de singularum partium orationis compositione separatim agendum.

DE ARTICULORVM
compositione.

Articuli componuntur cum nominibus vt $\acute{\omicron}\sigma\iota\varsigma$, $\acute{\eta}\tau\iota\varsigma$, $\acute{\omicron}\pi$ quis, aut quisquis, aut cum conjunctionibus $\acute{\omicron}\sigma\omega\epsilon\rho$, $\acute{\eta}\omega\epsilon\rho$, $\acute{\omicron}\omega\epsilon\rho$ quis. $\acute{\omicron}\delta\acute{\epsilon}$ & $\acute{\omicron}\delta\acute{\iota}$, $\acute{\omicron}\gamma\epsilon$ hic, cum pronomibus, vt nos compositionem paulo liberius usurpamus: vt $\tau\prime\alpha\upsilon\tau\omicron\upsilon$ idem pro $\tau\omicron\acute{\alpha}\upsilon\tau\omicron$ & $\tau\prime\alpha\upsilon\tau\acute{\alpha}$ eadem. eodem modo cum aduerbijs $\tau\omicron\upsilon\mu\pi\rho\omicron\theta\epsilon\rho$ ante, $\tau\omicron\upsilon\pi\acute{\iota}\sigma\omega$ retro. eodem modo per crasim cum multis nominibus. vt $\tau\omicron\upsilon\lambda\alpha\iota\omicron\mu$ pro $\tau\omicron\acute{\epsilon}\lambda\lambda\alpha\iota\omicron\mu$, $\tau\omicron\upsilon\upsilon\omicron\mu\alpha$ pro $\tau\omicron\acute{\omicron}\nu\omicron\mu\alpha$. sic $\tau\alpha\gamma\alpha\theta\omicron\upsilon$ pro

$\tau\omicron\acute{\alpha}\gamma\alpha\theta\omicron\upsilon$ & $\tau\prime\alpha\lambda\lambda\omicron\tau\omicron\iota\alpha$ pro $\tau\acute{\alpha}\lambda\lambda\omicron\tau\omicron\iota\alpha$, quod autem quidam arbitantur $\acute{\alpha}\tau\acute{\alpha}$ quum aspiratur, componi ex duobus articulis falsum est. fit enim potius ex articulo $\acute{\alpha}$ & nomine $\tau\acute{\alpha}$ quod dialecto Megarensi $\acute{\alpha}\tau\iota\nu\acute{\alpha}$ significat, vt ait Eustathius. atq. ita idem valebit quod $\acute{\alpha}\tau\iota\nu\alpha$ geminato, σ , per dipterasmum & mutato in, τ , more Att. fiet $\acute{\alpha}\tau\acute{\alpha}$ nam quum leni spiritu notatur, non fit ex articulo, sed per pleonasmum $\tau\acute{\epsilon}$, α , vt per pleonasmum $\omicron$, componuntur articuli $\acute{\omicron}\tau\omicron\upsilon$ cuiuscunq. & $\acute{\omicron}\tau\omega$, $\acute{\omicron}\tau\omega\iota$, $\acute{\omicron}\tau\omicron\iota\varsigma$.

DE NOMINVM COMPO-
sitione.

Nomina vt componantur cum articulis expositum, cum reliquis autem partibus orationis sic componuntur, cum alijs quidem nominibus frequentissime. nomina igitur cum singulis nominibus componuntur (nam cum pluribus aut Comicorum veterum lusus, aut furores dithyramborum & Lycophronis sunt) cum epithetis quidem frequentissime, & praesertim cum illis quae significant quantitatem, numerum, ordinem, qualitatem: vt $\alpha\mu\acute{\epsilon}\gamma\alpha\varsigma$, $\mu\iota\kappa\epsilon\theta\acute{\iota}\varsigma$, $\pi\omicron\lambda\upsilon\varsigma$, $\acute{\omicron}\lambda\acute{\iota}\gamma\omicron\varsigma$, $\mu\alpha\kappa\epsilon\theta\acute{\iota}\varsigma$, $\beta\epsilon\alpha$.

βοαχὺς, σείδς angustus, πλατὺς, λεπὶδς tenuis,
παχὺς crassus, ὑψηλὸς altus, ταπεινὸς humi-
lis, πρῶτος primus, δεύτερος secundus &c
ὑστερος posterior, ταχὺς, βραδύς, ἀγασθός,
καλός, κακός, ἀειός, ῥαδίος, ἀξιός, φι-
λός, ὀξύς acutus, ἀμβλύς hebes, μόνος, ἕτε-
ρος & ab alijs: vt μεγαλόψυχος magnani-
mus, μικρόψυχος parui animi. μακροσκελής
longis cruribus, βραχυσκελής breuib. cru-
ribus ἀσκέλιος crustus, κακοςόμαχος infirmo
stomacho, ἀρισόχειρ praestans manibus, ἀ-
ξιόλογος dignus aliquo loco, φίλοιος vini
cupidus, ῥαδίος per syncopam quasi ῥα-
διόδιος facilis animi, hoc est iners. a no-
minibus item substantiujs praesertim ter-
tiae declinationis simplicium: vt a θεός &
λόγος θεόλογος qui sermonem de Deo habet
ab οἶκος & νόμος, εἰκονόμος qui dispensat
domestica. Sed multo plura fiunt a nomi-
nibus neutris primae contractorum fini-
tis in, ος: vt a κάλλος pulcritudo & ἡ κόμης
καλλίκομος pulchra coma ornatus, ἀ πλῆθος
multitudo ἀμυπηθής permultus. Possunt
& ex alijs declinationibus fieri, sed non
tam frequenter. Sunt & illa frequentissima
α βούς

α βούς & ἰώωος nominibus quia grandia a-
nimalia significant: vt βούπαις grandis pti-
er, ἰπποσέλιον grande apium ἀσέλιον apium
possunt & componi nomina, quod est ra-
rū interposita alia parte orationis, vt πρᾶξ
positione: ἀλλοπερὶ σαλλοί ab alio ad alium
migrans, conjunctione: vt καλὸν ἀγασθός is
in quo summa probitas. iunguntur quoq.
nomina cum verbis, ita vt verbum antecē-
dat: vt τερπνέουσι a τέρπω delecto & κῆ-
ραυνός fulmen, qui fulmine delectatur, λει-
ποψυχία defectio animi. aut verbum sequi-
tur, quod rarius est: vt δίκωλει verna ἀ τῶ
βω νερσορ, χέρινα aqua, aut vas ad abluen-
das manus ἀ ἰπῶωω lauo. Componuntur e-
tiam nomina cum pronomibus: vt αὐτο-
χθων ex ipsa terra procreatus ἀ χθων terra
τοσγτ a τόσος. componuntur cum prae-
positionibus quod saepe fit: vt πρόλογος o-
ratio antecedens, ἐπιλογος postrema, ἀπὸ-
λογος inter aliquos, κατὰ λογος quae sigilla-
tim fit, hoc est κατὰ εἶρ, ἀπόλογος quae a-
best a veritate, ἀντιλογία contradictio. com-
ponuntur item cum aduerbijs ac praeser-
tim cum his ὁ bene, & contrario eius ὁ
G & α,

& α, aut αν, cum sequitur vocalis, aut αμ, quum sequuntur ω, β, φ, priuandi particulis, aut ab αει, δα, ιοι, ζα, λα, augendi particulis, aut a ιη, ιε, ιο, ιω, negādi: vt ευγενής bono genere idest, nobilis, δυσγενής ignobilis, ἀδικος iniustus a δίκη iustitia, ἀνάξιος indignus, ἀμβροτος immortalis, a βροτός mortalis, ἰοίδηνος valde manifestus, διαφοινός valde auidus caedis a φοίς caedes, ἐρίβωλος ferox a βώλος gleba, ζάπλοτος valde diues a πλοτός diuitiae, ἰηπενδής luctu carens a πένθος luctus, νέπης pedibus carēs, νωδός dentibus carens. ab alijs etiam aduerbijs non multa tamen: vt κατώγως subter raneus, παλίδρομος reciprocus a δρόμος cursus, ἀγακλυτός valde inclytus, ab ἀγαν nimis, ἀάδηρ abunde ἀδαιῶρα vehemens aura, a βει quae auget in compositione Βειάριως valde Martius. ex coniunctionibus non componuntur, nisi dicas ὀικαδὲ domum componi ex ὀικονδὲ, sed tunc δὲ non est coniunctio: aduerbij loco potius ponitur. at φι, aut φιν explendi particula in fine apud Poetas potius huc referenda: vt ὄττιέφιμ ossa, aut ossium, σήθεσφι pectora a

σηθος

σηθοςpectus. licet βίηφι interpretetur αὐτῆ βία, vt aliquid ex pronomine tertiae personae contraxisse videatur.

DE COMPOSITIONE PRONOMINUM.

Pronomina vt componantur cum articulis, nominib. & alijs pronomibus satis ex superioribus notū. cum verbis etiam aliquando componuntur: vt αὐτομολέω sponte ad alios migro a μολέω aduenio. cum aduerbijs: αὐτόματος casus ἀμάτην frustra. cum coniunctionib. ἐγώγε At ti. ego & per proschematismum cum, ἰ, οὐτοσί & ἐκεινοσί, & in neutro τουτί προτουτοί: quae accessio auget significationē quasi ipsemet dicamus, vt docet Priscianus.

DE VERBORVM ET PARTICIPIORVM COMPOSITIONE.

Verba cum verbis composita vix reperiuntur. cum praepositionibus tamē saepius: vt ἀγω duco, ἐνάγω reduco, ἀπάγω abduco, διάγω, μετάγω, traduco, εἰσάγω, ἐνάγω, ἐπάγω induco, κατέγω deduco, ᾤδαγω,

G 3

προσάγω

ἀγάγω adduco, ἀγάγω produco, συναγω colligo, ὑπάγω subduco. ex duabus praepositionibus frequentissima: vt ἐπιάνισμι excito, ἐπιανέειμι immisceo. ex tribus item aliquando: vt συνεπιάνισμι vna excito. Cum praepositione eadem geminata, quod rarum admodum: vt ἀεγαγαλινοδόμεν ante prouolutus. cum aduerbijs: vt παλινοστρέω redeo a νοστρέω eo, διυδνήσκω aegre morior, ζαπλατέω valde diues sum.

DE PRAEPOSITIONVM compositione.

Praepositiones cum praepositionibus vix componuntur: vt παρά, aut παράπρᾳ, praeter, cum aduerbijs aliquando: vt εἰς αἰῶνις iterum, πρόπαλαι iam diu, ἐμπροσθεν ante, ἐπειτα post. cum conjunctionibus nunquam nisi forte διότι quia.

DE ADVERBIORVM compositione.

Adverbia cum aduerbijs vix inveniuntur composita, nisi cum particulis affixis: vt ἐχθέρᾳ pro χθέρᾳ, Att. pro νόμᾳ, & omnia interrogandi quae incipiunt a π, εἰ

o, & tunc fiunt infinita: vt ὅπως vbi, ὅπως quomodo. quae ratio valet item in nominibus, in interrogantibus. quae ab eodem, ω, incipiunt: vt ὅποιος qualis, ὅπως quantus. cum conjunctionibus componuntur aduerbia: vt ὡσπερ quemadmodum ab ὡς aduerbio similitudinis, ὡς σὺ & ὡς τινεὶ quasi.

DE CONIUNCTIONVM compositione.

Conjunctiones componuntur cum conjunctionibus. vt καί, καί τοι, καί περ quavis. εἰδὴ, εἰδὴ περ siquidem. ἐπειπερ, ἐπειδὴ, ἐπειδὴ περ quandoquidem. διότι propterea quod. ὡς vt, τοιγαύτοι, τοιγαῦτι igitur. possunt autem non solum ex tribus, sed etiam ex quatuor & quinque indeclinabilibus. componi dictiones: vt ὅπως δὴ ποτέ quomodo-cumque, καθάπερ εἰ quasi. quod in nominibus, & ceteris partibus, declinabilibus, raro fit nisi a Comicis prisca ludentibus, & a dithyrambicis. Atque haec de compositione linguae communis. quae eadem valet in dialectis, & potest multum illis adiuuari, vt ex illarum disputatione intelligetur.

DE SPECIE PARTIVM
orationis.

Species alia primitiua, vt Grammatici loquuntur, alia deriuatiua. deriuationem autem hoc loco appello non eam quae fit ex etymologia, de qua multa Plato in Cratylo & Etymologistae, & alij Grammatici, neq. eam quae fit a themate per declinatus secundum consecutiones Grammaticas, de qua satis supra disputatum, sed eam qua seruata analogia secundum terminationem partes orationis ex alijs ducuntur. non quod illae fiant alia methodo: omnes enim si attente consideremus, fiunt illis affectionibus dictionum, de quibus supra disseruimus, sed quod prima in paucis admodum analogiam tueatur, secunda vero ex declinationibus & coniugationibus supra expositis satis nota fit. hoc igitur modo omnia participia ex verbis vt deriuentur, notum ex verborum declinatu. pronomiibus praeter illa octo supra commemorata addi posse

posse videtur ἡμεδαυός nostras & οὐμεδαυός vestras, nisi cōposita essent ex nomine ἡμεδαυόν solum quasi nostri & vestri soli dicatur. in articulis & praepositionibus vix eius modi deriuatio reperitur, ac ne in conjunctionibus quidem, nisi admodum paucis: vt δῆτα ex δῆ, ἄν ex ἄν per crasim, ἄνταρ ex ἀτάρ. in ceteris igitur partibus orationis explicanda ratio deriuationis. ac nomini quidem subiiciunt Grammatici septem formas illustriores nominum deriuatorum scilicet comparatiua, superlatiua, patronymica, diminutiua, possessiua, denominatiua & verbalia. quas reiecimus in hunc locum quod ex varijs partibus orationis elicerentur, ac de verbalibus, quae verborum tantum cognitio nem postulant, a quib. originem ducunt, primo loco agendum.

DE NOMINIBVS
verbalibus.

AThemate in, ἰω, fiunt femin. in, ῖα, ac ceteru acuto in paenultima: vt a δουλεύω
G 4 seruo

seruio ἢ δουλεία, seruitus. ab alijs quidē ver-
bis fiunt feminina in, *ια*, sed accentu in an-
tepenultima: vt a *θερω* calfacio, *θεροια* ae-
stas, a *μηδω* machinor, *Μηδοια* Medea quasi
machinatrix. nam a nominibus primae con-
tractorum in, *ης*, fiunt etiam feminina in, *ια*
sed accentu in antepenultima: vt ab *ἀλη-
θης*, ἢ *ἀλήθεια*, veritas. a perfecto passiuo fi-
unt multa genera nominum verbalium: a
prima quidem singulari detracta accessio
ne & littera quae prima repetita erat fiunt
masculina in *ος*: vt a *λελόγημαι* ὁ *λογισμός*,
ratiocinatio. sed a verbo *σκέψασθαι* fit *εκαρ-
θμός* interposito, *θ*, fiunt ex eadem perso-
na. feminina in, *ης*: vt a *μνήμαι*, *ης* *μνήμη*,
memoria & communia in, *ων*, quinctae: vt
ab eodem, *ε* & *ἡμνήμων*, memor. ex his au-
tem desinentib. in *ων* fiunt feminina, in
ωνη: vt a *μνήμων*, ἢ *μνημοσύνη* memoria. sed
omnium frequentissime fiunt ex hac perso-
na neutra quinctae in, *μα*, desinentia: vt a
πείραγμα τὸ *πράγμα*: a quorum nominum
datiuo singulari addito, *κος*, fiunt epitheta:
vt a *πράγματι* *πραγματικός* negotialis,
& masculina in, *ας*, primae addito, *ας*: vt a

πρό *είγματι*, ὁ *εἶγματίας* & communia pri-
mae contractorum in *ώδης*: vt *φλεγματοώ-
δης* pituitosus. a secunda persona singulari
fiunt nomina feminina frequentissime se-
cundae contractorum: vt a *λέλεξαι* ἢ *λίξις*
dictio. fiunt item ab hac persona epitheta
in, *σιμ*: vt ab *ὀπείω* torreo *ὀπήσιμ* ὀπ-
tus ad torrendum. & ab his feminina in, *ια*,
composita praesertim ab, *α*, *δης* aut *δ*: vt
a *τάξις* ordo *ἀταξία* inordinatio, *εὐταξία*
honus ordo. a *πεινώ* coquo *πέψις*, *δυσπε-
ψία* coquendi difficultas. a tertia saepissime
fiunt epitheta in, *τινός* quae actionem si-
gnificat: vt a *λέλεκται*, *λεπτικός* qui aptus est
ad dicendum, & epitheta, in *τος*, quae pas-
sionē declarant: vt *λεπτός*, qui dici potest,
& epitheta in, *εος*, quae significant partici-
pium, aut nomen participiale in, *δus*: vt
λεπτέος dicendus. ab eadem persona fiunt
nomina primae simplicium in, *ης* vt a *κέραι-
ται*, ὁ *κριτής* iudex, & masculina in, *ης*, quin-
ctae: vt a *κεχάραι*, ὁ *χαρακτήρ*, & mascul.
in, *ων*, eiusdem declinationis: vt *ἀμύνω* vl-
tor ab *ἀμύνομαι* vlcor. & femin. in, *τα*: vt
διόπτρα ab *ὀπτομαι* instrumentum ad per-
spi.

ſpiciendum, & in, *τεις*, quinctae: vt *εὐλα-
τρις* tibiſina ab *αὐλέω* tibiſiſ cano, & neutra
in, *τρομ*: vt *κάτοπτρον* ſpeculum a *κατόπτο-
μα*, & epitheta in, *ηριος*: vt *λυτήριος* aptus
ad ſoluendum, & neutra in, *ηριον*: vt *ποτήρι-
ον* poculum a *πίνω*, *πέπωται*, & feminina
in, *τρια*: vt *ψάλτρια* cantatrix a *ψάλλω*, & fe-
minina in, *τις*: vt *ἐργάτις* operatrix ab *ἐργά-
ζομαι*. & femin. in, *εισα*: vt *διδασκείσα*, aut *δω-
ταίσα* datrix. a praeterito etiam medio fiūt
nomina masculina in, *ος*, & feminina in, *η*,
& in, *α*, praefertim ſi praecedat, *ο*, illud e: vt
a *λέγω* *λέλογα*, *ὁ λόγος*. a *πλέκω*, *πέπλοκα*, ἢ *πλο-
κή* nexus. a *σπείρω*, *ἐσπαρα*, ἢ *σπορα* ſatio. ali-
qua ex his retinent reduplicatam ſyllabā
praeteriti: vt *ὄπωπα* ſpectus ab *ὄπω*, & illa
in, *σις*, quae ex eodem praeterito fiunt, *πι-
πιδησις* confidentia a *πίθω*, & *ἀντι-
πειπιδησις* contraria affectio ab *ἀντι-
πίθω*, id eſt contra patior aut afficior,

DE COMPARATIVIS ET
SUPERLATIVIS.

Com-

Comparatio a nominibus finitis in, *ος*
fit ſublato, *σ*, & addito, *τέρος*, ſuperla-
tio addito, *τατος*: vt *σοφός*, *σοφώτερος*,
ſapientior, *σοφώτατος* *ſapientiſſimus*. ſi
praenultima vocalis poſitionis fuerit na-
turā longa; aut poſitione, retinet, *ο*,
alioqui vertitur in, *ω*: vt *πραός* manſue-
tus, *πραότερος*, *πραότατος*. *ἐνδοξος*, no-
bilis, *ἐνδοξότερος*, *ἐνδοξότατος*. *φρόνιμος*
prudens, *φρονιμώτερος*, *φρονιμώτατος*. ſunt
autem aliquot comparationes anoma-
lae a nominibus in, *ος*, ductae: *ἀγαθός*,
bonus, *κρείσσων*, *βελτίων*, *ἀρείων*, *ἀμείνων*,
φέρτερος, *melior*, *ἄριστος*, *βέλτιστος*, *κράτ-
ιστος*, *φέρπιςτος* *optimus*. at *λαῖων*, & *λαῶ-
νος* *poëtica*. *καλός*, *pulcher*, *καλλίων* *pul-
chrior*, *κάλλιστος*, *pulcherrimus*. *μικρός*,
paruus, *ἐλάττω*, *μείων*, ἢ *ἥττω* *minor*,
hinc *ἥκιστα* *minime*, *ἐλάχιστος* *minimus*.
ſunt tamen in uſu, etiam *μικρότερος*, &
μικρότατος. *λάλος* *loquax*, *λαλίτερος*, *λαλίτα-
τος*. ſic a *λάλνος* *libidinoſus*, *λαγνίτερος*. *λα-
γνίτατος*. a *πῶχος* *mendicus*, *πῶχις*-
πος.

ρ⊙ ab ὄψος φάρος avidus ὀψονίων vora-
 tor, ὄψοφαρίσατ ⊙, ita a βλάη iners, βλακίσα
 τ⊙, αἰσχρός turpis, αἰσχίωμ, αἰχίσιος. ἐχθρός ini-
 micus. ἐχθίωμ, ἐχθίσιος. ῥάδι⊙ facilis, ῥάδιον
 ῥάσιος. φίλ⊙ amicus, φίλτερον, φίλτατ⊙.
 κακός malus, κακίωμ, κακίον, κακίσιος, κακίσιος.
 + fiunt & a nominibus in, ⊙, sed raro quaedam
 in, αἰτερος, & αἰτατ⊙ finita: ut ab ἰδιος pro-
 prius, ἰδιαίτερον, ἰδιαίτατος. sic a γέρον, se-
 nex γεραίτερον. & a πέπων mollis, πεπαιτε-
 ρ⊙. a nominibus in αι, αιια, ωμ, a neutra
 voce additis, τερος, & τατος: ut a μέλας niger,
 + μελάντερος, μελάντατος. a nominibus in, ης, &
 ει, a neutra voce fiunt comparationes, & su-
 perlationes addito, τερος, & τατος: ut ὁ κῆρ
 ἀλιθής, & τὸ ἀλιθές, ἀλιθέστερος, ἀλιθέστα-
 τ⊙. a finitis in, ης, addito τερος, & τατ⊙:
 ut εὐνός benevolus, εὐνόστερος, & εὐνόστατ⊙.
 sic a βασιλεύς βασιλέυτερος, βασιλεύτατ⊙.
 a finitis in, ωμ, a neutra voce addito, εσεν⊙,
 & εσατ⊙: ut σόφρων temperans, σοφρονέ-
 στερος, σοφρονέστατ⊙. a πῖωμ pinguis, fit πῖ-
 + τερος, πῖτατ⊙. sic etiam fiunt a nomi-
 nibus finitis in, ης: ut ὁ χελίαις, χελίαιστερος, χελί-
 + αῖσατ⊙. a nominibus finitis in, υς, com-
 para-

parationes, & superlationes fiunt a neu-
 tra voce addito τερος, & τατος: ut ὁ ἡδύς,
 ἡδυτέρος, ἡδυτάτ⊙: aut formantur in, ιωμ
 αυτε, ισοι: ut ἡδύωμ, ἡδύσιος. βραχύς brevis, βρα-
 χύτερος, βραχίωμ, βραχύτερος, non est tamē
 in usu βραχίσιος. ταχὺς velox, τάσσωμ, τά-
 χύσιος. sic anomalum πολὺς, πλείωμ, πλείσιος:
 non πολύτερος, nec πολύτατος. huic simile est
 μέγας a quo μέζωμ, μέγιστος. horum imita-
 + tione a κέρδος lucrum, κερδίωμ, κερδίσιος ver-
 futissimus. comparationes etiam fiunt, &
 superlationes ex praepositionibus: ut ab
 ὑπὲρ, ὑπερότερος superior, & ὀπίωμ, ὀπίωτος. ab
 adverbis: ut a πόρρω, πορρώτερος longius
 distans. ab ἄνω sursum, ἀνώτερος, ἰνώτατος. a
 κάτω deorsum, κατώτερος, κατώτατος. a πέ-
 ρα, ultra, περαιτέρω, περαιάτω. ab ἐξῆς pro-
 pre ἐξύτερος, ἐξύτατος, & ἐγγίωμ, ἐγγίσιος. a
 verbis a φέρω, φέρτερος, φροτιστος. a βάλλω, βέλ-
 + τερος, βέλπισος. a participiis: ut ἐρρώμενος va-
 lens, ἐρρώμενέστερος, ἐρρώμενέστατος. a prono-
 mine αὐτός, fictum αὐτότατος a Comicis,
 ipsissimus.
 De Patronymicis.
 Pa-

Patronymica masculina fiunt a casu gignendi singulari, *us*, aut, *os*, versa in *idis*: ut *ὁ Νέστωρ τῆ Νέσορος*, *ὁ Νεστέιδης*. *ὁ Πηλεὺς τῆ Πηλέως*, *ὁ Πηλείδης*. quod si nomen a quo ducitur patronymicum sit primae declinationis, aut finitum in, *os*, *rum* format patronymicum in, *adis*: ut *ὁ ἥλιος* sol, *ὁ ἠλιάδης*. *ὁ βορέας* aquilo, *ὁ βορεάδης*, *ὁ βούτης*, *ὁ βουτιάδης*. patronymica feminina fiunt in, *yn*: ut *Ἀδρασος*, *ἡ Ἀδρασίγη*. quod si praecedat, *i*, desinet in, *ωνη*: ut *ὁ Ἰκαεος*, *ἡ Ἰκαειώγη*. feminina vero patronymica fiunt a suis masculinis ablato, *dis*: ut *ὁ Νεστέιδης*, *ἡ Νεστέις*. ab *ὁ ἠλιάδης*, *ἡ ἠλιάς*. atque haec de patronymicis.

DE NOMINIBVS DIMINUTIUIS.

Diminutiuum, quae Graeci *ὑποκομιστικά* vocant, quam plurimae sunt formae: masculinorum in, *σκος*: ut *ἀνθρώπισκος*, homuncio. in, *ιλος*: ut *ὁ ναύτης*, *ναυτίλος*, paruus nauta. in, *υλος*: a *σώμα, os*, *σωμύλος* dicaculus. in, *υλλος*: *ἡρακλῆς* Hercules, *ἡρυλλος*. in, *αξ-*

αξ: a *λίθος*, *λιθαξ* lapillus. in, *ων*: a *μωρός*, *μωρίων* stultulus. in, *ινος*: *λιγυρός*, *λιγυρίνας* stridulus. in, *εις*: a *κύων*, *κυνιδεύς* catellus. in, *is*: ut ab *ἄσγᾶγᾶλος* talus, *ἄσπρις* taxillus. in, *as*: a *κόσμιος* modestus, *κοσμᾶς*. in, *us*: a *Διόιυτος*, *Διοιύς* Bacchus paruus. in, *ιχος*: a *πυρρός*, *πυρρίχος* ruffulus. in, *ellos*: ab *ἐλαφος* ceruus, *ἐλλος*. femininorū in, *τη*: *παιδίτη* puella in, *ις*: a *θεράπαινα*, *θεραπαινίς* ancillula. in, *υλλίς* ab *ἀμάρα* incile, *Αμαρυλλίς*. in, *ιλλα*: a *πρᾶξις*, actio *Πραξιλλα*. in, *ιννα*: a *φίλη*, *Φίλινα* amicula. in, *γνη*: a *πόλις*, *πολίγνη*: a *πίθος*, dolium, *πιθάγνη*. in, *ω*, quartae contractorum: a *νάννος*, *ναννώ* nannula. Neutorum in, *ιον*: *παιδίον* puerulus. in, *ιδιον*: *λογίδιον* sermunculus. in, *αιον*: *γύναιον*, muliercula. in, *απιον*: *ἀδελφή* soror: *ἀδελφάσιον*. in, *υδριον*: a *τέχνη* ars, *τεχνύδριον*. in, *αριον*: *παιδίον* puella. in, *ιτικιον*: a *κόρη*, *κορίσιον* puella, in *υφιον*: *ξύλυφιον*, lignum paruum. in, *υλλιον*: *τὸ βρέφος* infans, *βρεφύλλιον*. in, *υνιον*: *τὸ σῆθος* pectus, *σηθύνιον*. fiunt duo, & tria diminutiuia ab eodem nomine: ut a *λόγος*,

λόγος, λογάειον, λογίδιον, λογύδιον: ut apud Latinos homo, homuncio, homunculus, homullus. his ex altera parte respondent nominum formae, quae amplificatiuae dici possent, a Grammaticis omissae, aut contemptum significantes. in, ωμ frequentissima ut in, ο, apud Latinos: χείλος labium χέλωμ λαθεο, Πλάτωμ quasi πλατύσατος a πλάτος latitudo, ob insignem humerorum latitudinem θράσων quasi audacissimus a τὸ θράσος audacia. in, αξ, a λάβρος vorax, λάβραξ nomē piscis, qui nostris llobarro quasi voracissimus. in αδης, fere propria a Comicis inuenta: ut ab Αισχίνης, Αισχινάδης quasi αἰσχιστος turpissimus.

DE POSSESSIVIS.

Uorum item formae variae: in αος, πρᾶος. in αιος: σπουδαῖος studiosus ab σπουδή studium. in, ειος: ἀνθρώπειος humanus. in, ιος: ἑράνιος caelestis, ab ἕρανος caelum. in, οιος παντοῖος varius a πᾶς. in, ωος: πατερός pater nus a πατήρ. in, κος: ut βασιλεύς, rex βασιλικός regius. in, ινος: λίθινος lapideus: qualia multa quae materiam significant: ut etiam in, ωδης: ut λιθώδης lapideus, a nomine λίθος.

in, μος:

in, μος: ut φρόνιμος. in, εος: ut ἀθηρὸς floridus, ἀπὸ τοῦ ἀνθος flos, & aliae multae. possunt autem ab eodem nomine variae formae fieri ut in his ipsis exemplis apparet.

DE DENOMINATIVIS.

Denominiuorum formae multae quoque quot scilicet species nominum: ut a φίλος masculinum φίλωμ, femininum in, οτης, & ια, φιλότης, & φιλία amicitia. sic a nominibus in, ωμ, feminina in, ου in: ut a σώφρων, σωφρονίη temperantia: quavis a δίκαιος iustus fit quoque δικαιοσύνη. a nominibus in, υς, fiunt feminina in, ύτης: ut a ταχύς, ταχύτης velocitas: ab alijs aliter: ut a βασιλεύς, βασίλεια, βασίλισσα & βασίλινα Menandro regina. a nominibus in, της, feminina in, ης, aut τρις, aut τρια: ut a προφήτης, προφήτις prophetissa. ab αὐλητής, αὐλητις tibicina, a ψάλτης cantor ψάλτρια, a δωτήρ, aut δώτωρ, δώτειρα datrix. a πρέβις, πρεσβειρα vetula. a nominibus in, ης, & alijs masculinis in, αν: ab ἔτης socius, ἑτάμ. unde vocat. ὦ, ἄμ ο amice. a μέγιστος, μεγιστάν qui & megistan Latinis.

H

DE

INSTITVTIONES
DE NOMINIBVS COL-
lectiuis.

Sunt & aliae nominū formæ, quae ana-
logiam sequuntur: qualia sunt colle-
ctiua & gentilicia. collectiua pleraq. desi-
nunt in, ωρ, vt apud Latinos in, etum: vt ἐ-
λαιώρ oliuetum, δαφνώρ lauretum a δάφνη
laurus. sic & ὀγκυακώρ conclauē mulierū.
dicitur aliter tamen & ἡ γυναικωνίτις, & quā-
tum ex Cicerone colligere licet, γυναικῶν.
nam gynaeceum ille vsurpauit in Philip-
picis. est & proxima huic forma in, ὠνη, po-
pulorum: vt ἡ μεθώνη vbi magna copia vini
nascitur a μέθυ, & ἀλώνη vbi magna salis
copia fit. & illa populorum agri Attici in
ἡς: ὁ δαφνῆς populus in quo frequentes lau-
ri, φηγός vbi magna fagorum copia. & α-
liarum in, ἔσα: vt πινῆσα a multis pi-
netis, φοινικῆσα a palmetis. aliter in, φα
desinunt: vt Tralles ἀΐθεια dictae a co-
pia florum: ἀΐθος enim florem signifi-
cat. est & illa forma rarior ceteris, quum
ambigue nomen dicitur de primo &
collectiuo: vt τὸ θρύον de vlua, aut iunco,
& de

GRAMMAT. GRAECAE. 38
& de vrbe Messeniae, in qua magna ea-
rum stirpium vis nascitur. haec item rara
quum primo nomini par est deriuatum nu-
mero syllabarum: vt Ἀργυρα metropo-
lis Taprobanae ab ἀργυρῶ, quo abun-
dat.

DE NOMINIBVS GEN-
tilicijs.

HORVM formae sunt innumerabiles
tam Graecae, quam peregrinae a
Graecis receptae: vt ab Ecbatanis, siue A-
cbatanis vrbe Persica ἐκβατανικός, forma
Persica, & Asiana: vt Καμβυσινός, Graeca ve-
ro Εκβατεύς. a Νισίβις vrbe ad Tigrim Νισι-
βίτις forma Graeca esse debuit, vt a nomini-
bus finitis, nis, sed quia haec forma quoq.
Aegyptia & Libyca est, vt imur alia in, νυ
quae vernacula est eorum qui orientem in-
colunt Νισιβινός. neque. vero semper a fini-
tis in, ic, fiunt nomina ethnica in, itis: nam
ab Αυλῆς fit Αυλίτις, non Αυλίτις a genit.
vt ab Ἀρκῆς Ἀρκάδις. fiunt etiam varia no-
mina gētilicia a primo nomine, si cōueniat
H 2 diuer-

diuersis regionibus: vt ab *Ἀμπελ* Θ vrbe
Ligurum dicitur *Ἀμπελίνο*s typo Italico &
Siculo, ab Ampelo vero vrbe Cyrenaica
forma Libyca *Ἀμπελίτης*. forma Phrygia
in, *ῶς*, aut in, *ατης*: vt a *Γερά*: *εἰα* vrbe Phry-
giae *Γεραεῖος*, aut *Γερανεῖατης*. est etiam
Carica illa: vt a *Νάξ* Θ *Ναξίος* & *Ναξιάτης*,
& Lycia in, *εύς*: vt a *Πάρα* *Παρεῖος*, &
Graeca a nominibus primitiuis in, *ιορ*: vt a
Σούνιορ *Σουνίος*. sic ab *Ἀμάσι* a vrbe Ponti
Strabo *Ἀματεῖος* inflexit, licet Capito *Ἀμα-
σειάτης* dixerit. Argiua item forma est in,
ῶς, aut in, *ατης*: vt a *Κυνέτ* *εἰα* vrbe Argiua
Κυνετῆος & *Κυνετείατης*. est & in, *ατης*, oc-
cidentalium: vt ab *Ἀξία* Italiae *Ἀξιάτης*, a
Locrensi vero *Ἀξίος*. sunt & aliae multae
formae, quas longum esset persequi: eas
qui nosse volet, legat Hermolai epitomam
quae ex Ethnicis Stephani collecta est.
nos locum indicasse contenti, tantum mo-
nebitur esse alias formas admirabiliores,
in quibus nulla, aut per exigua ratio ana-
logiae, sed sola consuetudo seruata: vt quū
idem nomen est herois cōditoris, aut prin-
cipis & gētile: vt *Τρώς* tam dicitur in Tro-
iac

iae conditore, quam in Troianis. sic & *Θετ-
σπλός* & alia multa. illa rarior quum idem
nomen in populo & popularibus dicitur:
vt *Οδυσεῖς* numero plurali de vrbe Hibe-
riae, & eius ciuibus & *Πεδιῆς* similiter de
opido Cariae, & opidanis. in feminis genti-
licijs est minor varietas: quae fere ex mas-
culinis fiunt, aut forma communi epithe-
torum: vt ab *Ἀριάδι* Θ *Ἀριαδία*, a *Βακτρία*
νός *Βακτριανή*. sunt & in *is*, frequentia for-
ma patronymica: vt ab *Ἰταλός* ἢ *Ἰταλός*, & in,
ας: vt a *Σίγειο* Troadis *Σιγείος* & ἢ *Σιγείας*.
sunt & alij typi feminini vt a *Κίλιξ* *Κίλιασα*,
a *Κόη* Cretensis *Κόησα*. ceteras formas a
pud eundem scriptorem exquires. illud
obseruandum interdum idem nomen po-
puli esse & ciuium diuerso tamen genere:
vt *αἱ Πασαργάδαι* Persiae, & populares *οἱ
Πασαργάδαι*. quin & ab eodem nomine
possunt multa nomina gentilia in *su* esse:
vt a *Παλλήνη* *Παλληνεῖος*, *Παλληναῖ* Θ , *Παλ-
λήνι* Θ & *Παλληνίτης*. Sunt & aliae formae
sexcentae, quas assidua exercitatio do-
cebit.

DE VERBORVM SPECIE

H 4

Ver

Verba deriuantur a nominib. vt a fini-
tis in, Θ , tertiae simpliciū verba ter-
tia circūflexorū: vt a $\chi\epsilon\upsilon\tau\omicron\varsigma$ $\chi\epsilon\upsilon\sigma\acute{o}\omega$, a $\delta\eta\lambda\omicron\varsigma$
clarus $\delta\eta\lambda\acute{o}\omega$ declaro, & verba interdū pri-
mae circūflex. vt a $\pi\acute{\omicron}\nu$ $\pi\omicron\nu\acute{\epsilon}\omega$. ab epithe-
tis finitis in, $\upsilon\varsigma$, verba in, $\upsilon\omega$, vt a $\beta\epsilon\alpha\delta\acute{\iota}$ $\upsilon\varsigma$ tar-
dus $\beta\epsilon\alpha\delta\acute{\iota}\upsilon\omega$ tardo. a nominib. epithetis
in, $\mu\Theta$, verba in $\alpha\zeta\omega$: vt ab $\acute{\epsilon}\tau\omicron\iota\mu$ Θ para-
tus $\acute{\epsilon}\tau\omicron\iota\mu\acute{\alpha}\zeta\omega$ paro. a nominib. artificū ver-
ba in, $\delta\omega$, quae professionē significāt: vt a
 $\rho\eta\tau\omega$ $\rho\eta\tau\omicron\epsilon\upsilon\acute{\omega}$ Rhetoricā profiteor. a nomi-
nib. gentilicij in, $\iota\zeta\omega$: vt ab $\acute{\epsilon}\lambda\lambda\eta\mu$ $\acute{\epsilon}\lambda\lambda\eta\nu\acute{\iota}\zeta\omega$
Graecisso. sic & a nominib. proprijs $\Pi\lambda\alpha\tau\omega\nu\acute{\iota}\zeta\omega$
Platonē imitor. & a $\mu\acute{\alpha}\kappa\alpha\rho$, $\mu\alpha\kappa\alpha\rho\acute{\iota}\zeta\omega$
beatū praedico. a verbis ducūtur verba: vt
a circumflexis, vt docuimus, ea quae desi-
nunt in μ , & a barytonis circumflexa: vt
a $\beta\acute{\alpha}\lambda\lambda\omega$ $\beta\alpha\lambda\lambda\acute{\epsilon}\omega$ eadem significatione. &
alia significatione finita in, $\iota\zeta\omega$: vt ab $\acute{\epsilon}\gamma\chi\epsilon\iota\tau\epsilon\acute{\iota}\rho\iota\omega$
quod est quasi in manus sumo, $\acute{\epsilon}\chi\epsilon\iota\tau\epsilon\acute{\iota}\rho\omega$
in manus trado. & desideratiua in, $\sigma\acute{\alpha}\omega$ vt a
 $\pi\omicron\lambda\epsilon\mu\acute{\epsilon}\omega$, $\pi\omicron\lambda\epsilon\mu\eta\tau\acute{\epsilon}\omega$ bellare gestio. quan-
quam & alia forma dicitur $\mu\alpha\theta\eta\tau\acute{\iota}\acute{\alpha}\omega$ disce-
re cupio a $\mu\alpha\theta\eta\tau\acute{\alpha}\nu\omega$, & a barytonis in, $\upsilon\omega$, vt
exprosumus verba quartae in, μ .

DE

DE RELIQUARVM PARTIVM
specie.

Praepositiones omnes fere sunt pri-
mitiuae speciei. aduerbia sūt ex par-
tib. alijs: aut a genitiuo plurali partiū quae
declinantur per casus ν , vltimo mutato in,
 ς : vt ab $\acute{\epsilon}\kappa\acute{\alpha}\iota\omega\mu$ $\acute{\epsilon}\kappa\acute{\alpha}\iota\omega\varsigma$ illo modo. sic $\acute{\omicron}\upsilon\tau\omega\varsigma$
quasi esset $\tau\omicron\upsilon\tau\omega\varsigma$ hoc modo, & $\acute{\omega}\varsigma$ quasi ab
 $\acute{\omega}\mu$ genit. articuli quomodo. a nominib. fre-
quētissime: vt a $\kappa\alpha\lambda\delta\mu$ $\kappa\alpha\lambda\delta\varsigma$ bene, & a par-
ticipijs a $\delta\iota\alpha\phi\epsilon\rho\acute{o}\nu\tau\omega\mu$ excellētium $\delta\iota\alpha\phi\epsilon\rho\acute{o}\nu$
 $\tau\omega\varsigma$ quasi excellēter, eximie: a $\lambda\epsilon\lambda\theta\acute{o}\tau\omega\mu$ $\lambda\epsilon$
 $\lambda\theta\acute{o}\tau\omega\varsigma$ latenter. sunt & aduerbia finita in,
 $\delta\omicron\mu$, a nominibus deriuata: vt a $\beta\acute{o}\tau\tau\omicron\upsilon\varsigma$ $\beta\omicron$ -
 $\tau\tau\omicron\upsilon\delta\omicron\mu$ acinorū more, $\kappa\upsilon\iota\eta\delta\omicron\mu$ canino mo-
re, $\acute{\alpha}\gamma\epsilon\lambda\eta\delta\omicron\mu$ gregatim. sunt & alia a nomi-
nib. ducta in, $\nu\delta\eta\mu$: vt $\acute{\alpha}\epsilon\iota\varsigma\iota\delta\eta\mu$. i. optimos
quosque eligendo. & multa in, ι : vt $\acute{\alpha}\kappa\omicron\upsilon\eta\tau\acute{\iota}$
sine puluere, $\acute{\alpha}\nu\alpha\iota\mu\omega\tau\epsilon\acute{\iota}$ sine sanguine, & in, $\epsilon\iota$
vt $\acute{\alpha}\delta\epsilon\epsilon\acute{\iota}$ impie, $\acute{\alpha}\omega\upsilon\delta\epsilon\acute{\iota}$ negligenter. sunt &
a verbis gentilicis aduerbia finita in, $\varsigma\iota$: vt
ab $\acute{\epsilon}\lambda\lambda\eta\nu\acute{\iota}\zeta\omega$ $\acute{\epsilon}\lambda\lambda\eta\nu\acute{\iota}\varsigma\iota$ Graece, a $\rho\omega\mu\alpha\acute{\iota}\zeta\omega$ $\rho\omega$
 $\mu\alpha\acute{\iota}\varsigma\iota$ Romano more. sunt & aduerbia $\theta\epsilon$
 $\tau\iota\kappa\acute{\alpha}$ vocata a Graecis finita in, $\epsilon\omicron\mu$, quae
nil aliud plane sunt quam nomina neutra

H 4 illorū

illorum nominum verbalium quae docuimus ex tertia persona singulari perf. pass. fieri. obseruat tamen Moschopulus quum actionem significant, tunc aduerbia esse, quum passionem vero, nomina: ut τὸ τοῦ κακοῦ hoc oportet facere, διωκτέον τὸ κακὸν malum exagitandum. ex aduerbijs interrogatiuis, ut ex nominibus item quae incipiunt a, ω, fiunt eo sublato infinita ita ut loco π, reponatur aspiratio: ut a πᾶσι, ἀπὸ ποῦ, ὅθεν, ὅθεν. sic a πῶς quomodo, ὡς, ἀπόθεν ὅσοι, a πηλίκος quam magnus ἡλικός. his respondent illa secundum analogiā πανταχῶς ubique, πολλαχῶς multis in locis, πανταχόθεν vndique, πολλαχόθεν ex multis locis, πανταχῆ quacunque, πολλαχῆ per multas vias, πανταχοῖ quocunque, πολλαχοῖ in multa loca, πολλαχῶς multis modis. sic & ἀλλαχού alibi, ἄλλαχόθεν aliunde, ἀλλαχόθεν alibi, ἀλλαχῆ alia via. huc pertinent aduerbia illa loci quae fiunt a nominibus proprijs, aut communibus locorum: ut οὐρανόθεν caelitus, Ἀθηνῶνθεν ex Athenis, Ἰλίουθεν ex Illo, & illa in, ἐξ, ἐξ οὐρανόθεν in caelo, πανταχοῦ ubique, Ἰλίουθεν in Illo: quamuis alia quae si-

gnificant locum vbi desinunt in, π: ut Ἀθηνῶν Athenis, & finita in δε, & in, ζε, aut, σε, quae ad locum significant: ut ἐξ οὐρανόθεν ad caelum, Ἀθηνῶν Athenas, πανταχόθεν ad omnem locum. ab his nominibus ἀμφοτέρωθεν & ἐκαστέρωθεν vterque, & ab ἑτέρωθεν alter aduerbia loci mutant, ο, in, ω: ut ἀμφοτέρωθεν, ἐκαστέρωθεν, ἑτέρωθεν, ἀμφοτέρωθεν, ἀμφοτέρωθεν sic & reliqua. sunt tamen multa nomina propria locorum, e quibus non sūt in vsu eiusmodi aduerbia, sed periphrafi exprimuntur facta ex praepositione & genit. plur. nominis gentilicij: ut a Πίδος qui populus erat Atticis tribus Cecropidarum a quo nomen gentile Πιθέων inde loco aduerbiorum ἐκ Πιθέων, ἐν Πιθέων. in quib. etsi aliquid soloecismi simile, nil tamē inconsequens: quia subauditur nomen δῆμος in casu congruenti praepositioni, ut apud Latinos ad Dianae, scilicet templum. sed de his aduerbijs loci plura apud scriptorem Ἑλληνικῶν legere licet. e conjunctionib. quam paucissimae deriuantur: nisi dicas ἢ disjunctiuam poëticam fieri ab ἢ oratoria, aut contra, & ἀν ab ἐάν, & ὅπως ab ὡς,

& ab ἔπειτα, ἔπειτα & ἔπειτα, atq. haec de etymologia, aut potius analogia octo partium orationis linguae dūtaxat communis: nā de dialectis alibi a nobis copiose disputabitur.

DE SYNTAXI.

IN hac parte grammaticae tantum ea videntur explicanda, in quibus Graeci a Latinis dissentiunt: quae idioma ta exemplo Diomedis appellabimus, quasi dicas propria linguae Graecae. erunt igitur idiomata aut partium orationis, aut numeri, aut syntaxeos casuum, aut syntaxeos modorum & temporum, aut certe ordinis.

Idiomata partium orationis.

Articulus additur a Graecis in partibus orationis. articulus praepositivus neutrius generis, cum praeponitur cuius parti orationis indeclinabilium nominis vim illi tribuit: ut τὸ λέγω, hoc vocabulum λέγω quin & toti orationi eodem modo praeponitur: ut τὸ αἶψον ζῶν εἶναι, ἐστὶ κατάφασις, haec oratio homo est animal est affirmatio. idē articulus

articulus genitivi praepositus infinitivis cuiusvis tēporis & vocis idem valet quod gerundium in, di: ut τῷ γράφειν scribendi, at si sit dativi cum praepositione ἐν, ut ait Priscianus, reddit gerundium, in do: ut ἐν τῷ γράφειν, scribendo. accusativus ejusdē cum praepositione πρὸς exprimit gerundium in, dam: ut πρὸς τὸ γράφειν, ad scribendum, atq. etiā potest exprimi adverbio διπλά in, εομ, ut supra exposuimus, sic & omnia tempora infinitivi & cuiusvis vocis cū praepositione, ἀπὸ, & articulo genitivi reddunt supina, in, tu: ut ἀπὸ τῷ τύπῃν verberatu: supina vero in, tum cum praepositione πρὸς aut εἰς: ut πρὸς τὸ τύπῃν verberatum. articuli praepositivi cum praeponuntur praepositionib. subaudienda sunt participia quae sensui congruant: ut ὁ ἐν τοῖς ἔρανοῖς scilicet ὦν, qui es in caelis, aut vno nomine caelestis. quoties autem duo nomina cum articulis singulis in oratione collocanda eleganter sic ponuntur, ut inter articulum nominis quod regit alterum, & nomen regens ponatur articulus alterius nominis, & ipsum nomen quod

quod regitur vt ἢ τῶν ἀνθρώπων φύσις, ποῖνα ἀλλήλων & ἀμφοτέρω non admittunt articulos, vt obseruat Apollonius Dyscolus. si quid aliud est horum proprium poterit lingua Hispana suis articulis nos illud docere. est enim quam simillimus eorū vsus in vtraq. lingua. articuli postpositi ui habent hoc proprium vt cum antecedens taceatur, illi transferantur ad casum in quo antecedens debuit collocari: vt μὲ μνηταὶ ὦμ ἔλεξε, pro ἐκείνων ἃ ἔλεξε, recordatus est eorum quae dixit.

Idiomata numeri.

Neutra pluralia iunguntur cum verbis singularibus elegantissime: vt ζῶα ἔσι animalia sunt. ἀμφω, ἀμφοτέρω & δύο quamuis duo significant cum pluralibus etiam iunguntur: vt ἀμφω ἔλεγον ambo dicebant.

Idiomata genitiui.

Vocabula quae significant separationē, exceptionem, plenum, vacuum, dignum: ἄλλο, alius, διαφέρειν differre, χωρὶς seorsum, ἄσ & ἄτερ, πλὴν praeter, μεσὸς plenus, πληρόω impleo, κενὸς vacuum, κενόω vacuum reddo, ἄξιος dignus, ἀξίως digne: vocabula

com-

comparatiua: βελτίων τε melior te, μάλλον τούτων magis quam hoc. ponitur etiam genitiuus pro ablatiuo absoluto: qui πλαγιασμός a Grammaticis vocatur: vt ἐλθόντι ἐκάνυς veniente illo, θεῶν aestate, λοιποῦ χρόνου reliquo tempore, μεγάλῃ ἀρετῆς ἀνὴρ vir magna virtute. verba accusandi, curandi, negligendi, appetendi, rogandi, fruendi, consequendi, attingendi, aberrandi: φεύγειν esse, εἰσελθεῖν postulatum esse, κατηγορεῖν τινὸς accusare aliquem, φροντίζειν curare, ὀλιγοῦμαι, ἀμελεῖν negligere, ὀρέγεσθαι, ὀπιθυμεῖν, ἐφίεσθαι appetere, δέομαι rogo & indigeo eodem casu, ἐρᾶν amare, ἀποίασθαι, ἀπολαύειν frui, ἀποτυγχάνειν consequi, ὀπιτυγχάνειν attingere, σοχάζεσθαι attingere cōiecturā, ἀμαρτάνειν errare, ἀποτυγχάνειν ab errare, idest frustrari. verba copiae, inopiae, abstinendi, recedendi, imperandi: vt εὐπορεῖν τούτων abundare his, ἀπορεῖν inopem esse, χρεῖζειν indigere δεῖ, χρεῖζειν ἀπέχεσθαι abstinere, φείδεσθαι parcere idest abstinere, λήγειν desinere, παύεσθαι cessare, ἀπέχεσθαι, ἀφίστασθαι, recedere, δισταίαι distare, ἀρχειν praeesse, κρατεῖν imperare, διαφέρειν antecelle-

re.

re. uerba sensum significantia praeter visu
 ut ἀκούειν audire, ὀσφραίνεσθαι odorari, γεύε-
 σθαι gustare, ἀπείσθαι attingere, κίσθαι
 sentire. Item haec μετέχω, κοινώνω par-
 ticeps sum, περιδύμαι exploro, ἔχομαι adhae-
 reo, ἀρξάμαι eligo. ponuntur in genitiuo ma-
 teria, precium, pars: πεπωκίητα λιθῶν, factus ex
 lapide, πέντε δραχμῶν quinque drachmis,
 ἐκρεμάθη τῆ πόδος suspensus ex pede. hae praepo-
 sitiones his significationibus adhiben-
 tur in genitiuo: πρὸς a, coram, per, cum est
 iurantis, πρὸς θεῶν per Deum, officij πρὸς ἐ-
 μῶν ἐστὶ a me est id est mearum partium mu-
 nus aut officium est, ἐκ si consonans ἐξ si
 vocalis sequatur, e, ex, a. πρὸ ante, praepo-
 σιτὸν ἔστ' ὅτι non antecellit te hic, pro πρὸ
 τῶν ἰδίων μάχεσθαι pro bonis proprijs pu-
 gnare, ἀνὰ per ἀνὰ μέσων per medios. διὰ
 per, sed cum adiungitur nominibus quae si-
 gnificant tempus, aliquid continuum de-
 clarat δι' ἡμέρας toto die, δι' ἔτησιν πέντε
 quincto quoque anno, ex, διὰ ῥόδων ex ro-
 sis. κατὰ contra κατὰ φιλίππων contra Philip-
 pum, in κατὰ πέτρων σπαίρειν in saxis serere,
 sub κατὰ τῆ γῆς ἔδου sub terram ingressus est,
 κατὰ τῆ γῆς

κατὰ τῆ γῆς καὶ θεῶν super terram sedeo, de κατὰ
 ἀνθρώπων ἡδονή λέγεται aut κατηγορεῖται ani-
 mal dicitur de homine, κατὰ ὑμῶν ἐγκώμιαι
 εἰδείξασιν de nobis laudes ostenderunt. est
 etiam iurantis, κατὰ θεῶν per deum. μετὰ cum.
 ἄρα a, ab ἀντὶ pro ἀντὶ χαλκείων pro ae-
 neis, contra. ὅπιν, in, coram, super, impe-
 rij tempus ὅπιν ἀρχοντος imperante. πρὸς
 de: pro, προμάχομαι πρὸς pugno pro te.
 ἀπο, a, ab, post. ὑπὸ, sub, a, ex, ab. propter.
 ὑπὲρ, super, supra, de ὑπὲρ τῶν ἀλλοίων
 de his satis, pro ὑπὲρ κτησιφόντων pro
 Ctesiphonte. ex his intelligetur uerba
 passiuia & neutra per se passiuia postulare
 personam agentem in casu gignendi cum
 una harum praepositionū, ἀπο, ἄρα, πρὸς,
 aut ὑπὸ: ut λέλεκται ἀπο, ἄρα, πρὸς, ὑπὸ
 τοῦ, dictum est ab hoc. ἀρχὴ ὑπὸ νόσου, pati-
 tura morbe. uerbum ἔχω cum aduerbijs με-
 σότητ' ὅτι id est qualitatis adiungitur etiam
 genitiuo: ut εἰς ἔχω ὑγίαι, κακῶς δὲ χημῶ-
 των, bene mecum agitur quod ad salutem
 pertinet, quod autem ad pecunias, ma-
 le. haec quoque aduerbia regunt genitiuum:
 ἐγγύς prope, ὀπίω, τηλοῦ, μετὰξὺ, inter,
 ἐκτός

ἐντὸς, ἐξω extra, εἰσω intra, πέρα trans, ὑπερά, ὑπέρ, ὑπὲρ, ὑπὲρ, ὑπὲρ & figurate ἕνεκα, causa, gratia, ἐφεξῆς, ἄλλοις satis, λάθρα, κρύφα clam, ἄνω sursum, κάτω deorsum, sub, ἅπασι semel, δις bis & cetera hujusmodi & illa nomina pro adverbijis posita ἐνθὺ re-
 ctὰ εἰαντίον, εἰάπιον coram, δίκην instar, ὡ
 admirantis, & illa adverbia quae Latinis
 sunt iuterjectiones παῦσαι papae, φεῦ dete-
 stantis, ἂ ἂ heu heu, ὅττοττοι lugentis. ex
 his perspicuum fit omnia verba adjūgi pos-
 se genituo cū intelligatur ἕνεκα, aut quod
 idem valeat: vt ζηλωσε τῆς ἀρετῆς scilicet
 ἕνεκα, beatum te iudico virtutis causa. om-
 nia adverbia loci adiungi possunt genit.
 pro datiuo: vt ἐκεῖ τῆς ὁδοῦ ibi viae, id est, in il-
 la parte viae.

Idiomata datiuī.

ὁ αὐτὸς idem: vt τ' αὐτὸν τούτῳ idem atq.
 hoc. verba sequendi, contendendi, illuden-
 di, increpandi: ἐπεὶ & ἀκολοθεῖν ἐκείνῳ se-
 qui illud, ἐρίζειν, παλαίειν & ἀμφισβητεῖν τινί
 contendere cum aliquo, μάχεσθαι τινί pu-
 gnare cum aliquo, ὀπιγελῆναι illudere, ὀπιτι-
 μάμην

μάμην, ὀπιπλήντεσιν increpare, εὐχεσθαι θεῷ pre-
 cari deum, ἐγκαλεῖν τινί accusare aliquem
 χεῖρα τῷ φίλῳ vti amico, ἀχθεσθαι τοῖς δόλοισι
 dolere rebus aduersis. μηδὲν πρὸς σοὶ Φι-
 λίπῳ ἔστι, nulla res tibi cum Philippo
 est. haec praepositiones datiuo adiunguntur:
 πρὸς ad, apud, praeter, supra ἐν, in, inter,
 in potestate ἐν τῷ θεῷ πάντα in potestate
 Dei omnia. σὺν cum, auxilium σὺν θεῷ auxi-
 liante Deo. ὡς apud. ὀπί, in, super, supra,
 ad, propter, post, contra: vt ὀπί δήμῳ contra
 populum. ὑπο, sub. item haec adverbia
 ἅμα, ὁμοῦ simul, ὁμοίως similiter, ἴσα pro ad-
 verbio positum, pariter. hinc vocabula iun-
 cta cum ὁμοῦ cum datiuo cōstruuntur: ὁμο-
 τεχνῶ ἐμοὶ eiusdem artis cuius ego.

Idiomata accusatiui.

Πείθειν τινὰ persuadere alicui, ἐλεῖν mi-
 sereri, κολακεύειν adulari, παίζειν illudere, σφί-
 ζεσθαι imponere alicui, ὀκλίσειν misera-
 ri, ἰκετεῦσθαι, ρουνοῦσθαι supplicare. omnia
 fere nomina possunt adiungere sibi accu-
 satiuum cū intelligatur praepositio κτῆ: vt
 δεινὸς τῆς ῥητορικῆς, id est κτῆ τῆς ῥητορικῆς
 peritus rhetoricae. ita Virgil. Cressa ge-
 nus

nus, & nuda genu. sic γνώμῃ ἐμῇ pro κατ' ἐμῇ γνώμῃ mea sententia. praepositiones quae accusatiuo seruiunt: ἐν in, ad, erga, circiter. πρὸς ad, erga, contra πρὸς κέντρον λατίζειν contra stimulum calcitrare, cum πρὸς ἀλλὰ ἀλλὰ τε ἄλλοι cum alijs commutari, prope βότρουσιν πρὸς βότρουσιν vna prope νῦν. αἰὰ in, ἐνὰ στόματι ἔχειν in ore habere, per. ὅθεν, propter. κατ', secundum, ad, per, in, circa singula etiam significat: vt κατ' ἕτος singulis annis, κατ' ἑκάστην vicatim, &, significat tempus: vt κατ' ἡμᾶς. nostra aetate. μετ' ἡμέραν interdium. ὧσα ad, apud, propter, praeter, durationem ὧσα τρεῖς μῆνας ad tres menses, ἀ in deriuatione vt ὧσα τὸ λέγειν ὁ λόγος, a verbo λέγειν deriuatur nomen λόγος, παρ' ἡμέραν alternis diebus, in ὧσα τὸν καιρὸν in ipsa occasione, ὧσα μῆνα τρίτον tertio quoque mense, imitationem ὧσα τὸ ὄμηρου expressum imitatione illius loci Homeri. ἐπὶ ad, aduersus. περὶ circum, circa, circiter, prope: vt περὶ τοῦ τῆν Ἀλεξανδρείαν prope Alexandriam. ἀμφὶ, circa, circum. οἱ ἀμφὶ & περὶ Πλάτωνα, Plato, aut Platonis.

tonici. ὑπο', sub. ὑπὲρ super, supra, vltra. haec aduerbia accusatiuum regunt, sed Latino more, νη, μά per, iurantis, & ὡς Atticum, ad.

Idiomata genitiui & datiuī.

Λογὸν ὑμῖν τούτου praesum vobis in hac re. μέλει ἐμοὶ τούτου, mihi curae est haec res. μετὰ μέλει ἐμοὶ τούτου poenitet me huius rei: ἔδενός σου προσδοῖ σοι πόρος nulla suppetit tibi facultas huius rei. ἐνδοῖ σοι τούτου de est tibi hoc, & μέτεστι μοι τῆς οἴκου particeps sum domus, περιεσίμοι τούτου affluo hac re, βατκάνω σοι τῆς, inuideo tibi hanc rem, μέμφομαι σοι τῆς de infimulo te huius rei, σύγχαδι μοι τούτου ignosce mihi hoc. verba item impertiendi: vt κεινωνῶ σοι τούτου communico tibi hanc rem, μετέχευ impertio.

Idiomata genitiui aut accusatiui.

Idiomata genitiui aut accusatiui.

Ἀγαπᾶς σε, aut σε, & ἀγάσσομαι, admittor te, ἐρωδ σου & σε amo te.

Idiomata genitiui & accusatiui.

Ἀγαπᾶς τὸ αἶτι, aut πορ', aut περὶ πλείονος, ἔχων praefero hanc rem illi

I 2

ἀγαπᾶς

Ἰουμα σιτὰ δίκαια rogo te quae aequa
 sūt. πληροῖς impleo, γμίζω onero & his cōtra-
 ria, κειδ ex inanio τόδε τε hoc hac re. sic
 & verba priuandi, separandi, prohibendi: vt
 γμνδ denudo, λύω soluo, διώκω exagito, ἐ-
 λούω pello, ἐκωω repello, κωλύω prohibeo,
 πούω σε τε hoc te libero hac re. verba etiam
 quae parti alicui, aut materiae adhibētur:
 vt κρεμύω σε τῷ πιδός suspendo te de pede.
 λίθω ἐποίησε τὸν οἶκον e lapide domum ae-
 dificauit. quamuis haec supra explicata, &
 illa etiam in quibus deest τὸ εἶμα, aut cer-
 te intelligitur: vt ἐνδραμονδ σε τούτου bea-
 tum te iudico ob hanc rem. ἀξιῶ σε τοῦ δι-
 censo te dignum hac re. verba permuta-
 tionis item & precij: vt χρύσεα χαλκείωμ ἢ λ-
 λάξατο aurea cum aeneis commutauit. πέν-
 τε δραχμῶν τε hoc πωλῶ quinque drachmis
 hoc vendo.

Idiomata datiuī aut accusatiuī.

Ἀγαπῶν δούτερον τάξι contentum esse
 secundo loco, ἀγαπῶν τοῖς παρῆσι conten-
 tum esse praesentibus. dicitur & cū infini-
 tiuo: ἀγαπήσαι λαβῶν ταῦτα, contētus haec
 accipere, & cum participio: ἀγαπῶ συνῶν

μια

μιᾷ contentus sum vnius consuetudi-
 ne.

Idiomata datiuī & accusatiuī.

Ζημιῶ σε θανάτῳ multo te morte. συμ-
 βάλλωτοι τε hoc tecum hoc paciscor.

Idiomata genitiuī & accusatiuī.

Μετέχω τόδε & τε hoc participes sum hu-
 ius rei. ἀιδάνομαι sentio, ἀκώω audio ὄπροαί-
 νομαι odoror, δρέπομαι colligo, γέρονας ἐπι-
 τέτλαρα & ἐτῶμ natus quattuor annos, φεύ-
 γήφονος reus est caedis & φεύγῃ ἐκλήμα ὁ πῶ-
 ἐκείνος accusatur ab illo criminis, κωλῶς ἐχει
 σώματ & σώμα bene valet corpore. λαμ-
 βάνομαι σε & σε λαμβάνω te capio.

Idiomata datiuī & accusatiuī.

Τῆτο ὀπιλάωμ με & ἐμοί hoc deficit me,
 προσκυνῶ σε & σοι adoro te. βατλάωμ inui-
 deo, λοιδοροῖς conuicio, μέμφομαι in simulo,
 θαρρόδ confido, ἐργῶ παρῆσι & παρῆσι & ἀγα-
 πῶ eodem modo, contentus sum praesen-
 tibus. πολεμῶ σοι & πρὸς σε pugno tecum.
 φοιτῶ εἰς διδασχάλου & εἰς διδατκαλῶμ pro-
 ficiscor ad scholam. σάνειμ πιν & πιν &
 ὡεῖ τινά blandiri alicui.

Idiomata duplicis accusatiuī.

I 3

Απατῶ

Ἀπαίτω σε τῆτο *repeto hoc a te*, ἐκλίγειν
τέλη τῆς παραπλέοντας *exigere vectigalia*
a praeternauigantibus. ὑπομνήσαι ἀνάγκη
υμᾶς τῆτο *necesse est hoc vobis in me-*
moriam reuocare. ἀφαιρῶμαι σε τῆτο *aufe-*
ro tibi hoc. quamquam & τούτου σε & σῆ
& τῆτο *dicitur. ἀποδύω σοι τὸν χιτῶνα exuo*
te tunica. φράττει με τόκους *exigit a me*
foenora, διέθηκε χῆρον τῆτο *deteriori*
modo hunc affecit. ἀρέτκομαι σε ταῦτα *Atti-*
ce placeo tibi in his, vt adnotat Harme-
nopulus.

Idiomata verborum idem signifi-
cantium.

Verba quae idem significant aliquando
diuersis casibus adiunguntur: vt κατηγορεῖ
accuso genitiuo, ἐγκαλῶ datiuo, ἀιτιῶμαι
accusatiuo. λέομαι oro genitiuo, ἐυχομαι da-
tiuo.

Idiomata eorundem verborum, sed diuer-
sa significatione.

Ἀγάζομαι σε, aut σῆ, *admiror te. ἀγῶ-*
ζομαι σοῖ *indignor tibi. ἀποεῶ τῆτο dubito*
hoc

hoc, ἀποεῶ τούτε *egeo hac re. ἐπίχω exhi-*
beo ἐπέχω πολέμου *superfedeo bello, ἐπέ-*
χω ταῦτα *retineo haec, ἐπίχω πῶε τῆτε su-*
stineo assensum in hac re. ἀγανακτῶ τινι aut
κτῆ τινι, aut πρὸς τινα, *succenseo alicui.*
ἀγανακτῶ τι, aut διατῆ, ὑπέρ, aut πῶε τινός,
aut ὅπι τινι *aegre fero aliquid. ἀγνέω τού-*
τε *purus sum huius rei. ἀγνέω πόλιν, pu-*
ram reddo urbem. ἠγούμαι τῆ δε *praesum*
huic, ἠγῶμαι τῶ δε *praeo huic, ἠγῶμαι εἶ-*
ναι *existimo esse. πείθω σοι credo aut confi-*
do tibi, πείθομαι σοι *pareo tibi, πείθει με τῆ*
το hoc mihi persuadet. χηίζω σῆ *egeo te,*
χηίζω σοῖ ἀργύριον *mutuo do tibi argentū.*
licet loh. τῆ γλυκίωρ *neget inueniri verba*
quae separatim gen. & dat. adiūgi possint.
diuersa item voce actiua scilicet, aut pas-
siua, aut media mutata significatione
mutatur etiam constructio: vt ἀπῆω λύ-
χνομ *accendo lucernam, ἀπτομαι λύχνου*
tango lucernam, ἀνέχω τῆτο *sustineo hoc,*
ἀνέχομαι τούτε *tolero hoc. ἀπέχει τῆτο di-*
stat hoc interuallo, ἀπέχομαι τούτε *absti-*
neo ab hac re. Plura colligere esset totius
linguae Graecae vim effundere.

Idiomata praepositionum in compositione.

Vocabula quae componuntur cū prae-
positionibus cōstruuntur fere cum eodem
casu, cū quo praepositiones: ut ἐκβαλε ἐκ
νοῦ τῆς οἰκίας expulit illum domo. πρὸς τὴν
βουλὴν referre ad senatum, σύντροφος ἐμὸς,
vna mecum educatus. eadem ratio valet in
alijs.

*Idiomata praepositionum cum alijs ex-
tra compositionem.*

Ἄγω σε δεξιῶς πρὸς τιμῆς aut ἐν τιμῇ in honore te
habeo. πρὸς ἄδελφόν τινα ἄγω, pro nihilo hoc
duco. δεξιῶς φροντίδος τινα ἄγω, hoc mihi cu-
rae est. ἀδικῶ σε εἰς τινα, aut ἀδικῶ τινα
πρὸς σε, aut ἀδικῶ τινα πρὸς σε, hac in re tibi
iniuriam facio.

Idiomata infinitiui.

Epitheta multa construuntur cum in-
finitiuo: ut, ὀξύτατος γινῆναι, acutissimus
ad cognoscendum, συμβιῶναι δεξιῶς conui-
ctui aptus, συμποιεῖν ἱκανὸς ad computandū
idoneus, δυνατὸς λέγειν valet facultate di-
cendi, τοῖς πάντες οἰεῖν εὐφραῖναι πάντας talis
ut omnes possit delectare, δεινὸς λέγειν &
ἐν

ἐν τοῖς λόγοις & τὰς λόγους & πρὸς τὰς λό-
γους valet dicendi facultate. sic καλὸς &
τὸ ἰδῆν & τὸ εἶδεν & τὸ εἶδεν pulcher
aspectu. πρὸς θυμὸν ποιεῖν alacer ad agen-
dum, δίκαιος ἔχειν dignus qui habeat. πρὶν
ἔλθην antequam veniat, πρὸς τὸ λέγειν ad
dicendum, ἔγραψά σοι ἔλθην scripsi tibi ut
venires: sed ibi videtur deesse τὸ ὥστε. ita ple-
rumque deest aliud verbum: ut τὸ δὲ μέ-
τρον πιεῖν modice bibere scilicet δεῖν oportet.
ὥστε πέμψην ut mitteret, ἐφ' ᾧ πέμψαι,
ὅτι τὰ πέμψην ut mitteret, τὸ πέμψην cum
desit ἕνεκα, mittendi caussa, δεξιῶς τὸ πέμψην
ut mitteret. τὸ λέγειν ἐγένετο τὸ τοῦ
dicendo factum est hoc. eadem ratio valebit in
ceterorum verborum infinitiuis: ὡς ἐπιῶν
ut ita dicam, μικρὸν δεῖν parum abest quin,
ἐμοὶ δοκεῖν mea sententia, συνελόντι ἐπιῶν ut
vno verbo dicam, καθόλου ἐπιῶν ut vniuer-
se dicam, ἦλθεν ποιεῖν venit ad faciendum
quasi desit τὸ πρὸς. ἔπεισμοι ποιῶν τὸ δε. in
potestate mea sitū est hoc facere.

Idiomata temporum & modorum.

Νῦν, cuius temporis adiungitur excepto
perfecto sed si iungatur cum, δεῖν habet
vim

vim aduersandi, & idem valet atque *ἀλλά*,
aut *ἀλλὰ γάρ*, aut *ἀλλ' ὅμως* idest sed, at, at-
tamen. *ὅτε*, quando, & *τότε* tunc, cuius ni-
si perfecto adhibetur, & *ὅτι*, pro *ὅτι* con-
iunctione, quia, cum praesenti indicatiuo:
ὅτ' ἔστι quid quod neque licet, & pro
ἔπειθ' ἢ quum praecedat, & sequitur aliud
verbum: ut *ὅτε τοίνυν ἔτι ἔχει, ποτήκει*,
quando igitur ita se res habet, aequum est.
quod si antecedit *ἔτι*, aut *ἔτι* significat
ὥστε: ut *ἔτι περὶ αὐτῆς κλέος ἦκει, ὥστε καὶ αὐ-
τὸς ἐθαύμασα*, ea fama de eo percrebre-
scit, ut admirer ego. *ἔτι ἔτι πολλὴ ὑβρις, ὅτ'
ἔγωγον*; nonne magna iniuria, ut ego
laborem sustineam? *ἔτι ποτε* nunquam, *ἔτι
ἔτι* non amplius, *ἔτι* nondum praeterito
ac praesenti adiunguntur, ἤδη praesenti,
praeterito, & futuro in re proxima
dicitur. ἤδη cum aduersatiua *δέ* conti-
nuo: *πλέον δέ, ἤδη χαλεπὸν*, sin autem plus
continuo molestum. in interrogatione
post aliud verbum: *λέξομαι δέ μοι, ἤδη εἰλθεῖν ὁ
πατήρ*; narra mihi, iam venit pater? & iungi-
tur cū *πότε* redundanti: ut *ἤδη ποτ' ἐπέμψας
ἐκεῖνο* iam misisti illud. *πρόνυ* nuper, *πάλαι*
olim,

olim, *ἔτι ποτε* nunquam solis praeteritis.
εἰς αἰῶνα in perpetuum. *αὐθις* rursus solis futu-
ris: sed praesenti aliquādo, & praeterito. ad-
iungitur quoq. *τῷ αὐτῷ* cū significat quādā op-
positionē: *καὶ τὰ πρὸ ἑτέρῳ αὐθις αὐτῷ πεπρακό-
των*, cū hi cōtra aliud fecissent. *πρίν* ante-
quā praeterit. indicat. & praesertim si de re
praeterita, ut praeterita loquamur: *χρησὶ μὴ
πρότερον τῆτο πρὸ τῆς πρὶν ἐκεῖνο ἐτέλεσε*: o-
portebat nō prius hoc facere, quā illud ab-
soluisset. nā si de re praeterita ut de futura
sit sermo, cū optatiuo potius copulabitur:
μὴ πρότερον φάνα ἀγγεῖν πρίν εἰλθεῖν dice-
re se non ante renūtiaturū, quā venisset.
alioqui frequētius subiūctiuo, quū de re fu-
tura est sermo siue cū *ἄν*, siue sine illo, sed di-
stinctius quum praegreditur *πρότερον*: *μὴ
πρότερον πρὸ τῆς εἰπὴ πρίν ἄν εἰλθῆν* negavit
se facturū antequā venerit. etiā cū infiniti-
uo cōiungitur saepe solū, aut cū, ἢ; *πρίν εἰλ-
θῆν* antequā venissent, *πρίν ἢ συμμῖξαι, ἐ-
φύλαξον*, antequā cōgrederētur, fugerūt. *ἔως
δὴ*, quoad, quamdiu iungitur cū praesen-
ti indicatiuo: *ἔως ἐμὸν καὶ δύναμαι* quoad
spiro & valeo, hoc, scilicet faciam. sed si cū
imper-

imperfecto copuletur in re perfecta dicitur: *ἕως ἔζη ἐδίδαξε* quamdiu vixit docuit. adiungitur etiam aoristis recte si praecedat *τέρας*, aut *ὅπν' τοῦτο*: *τέως παρόμεινεν*, *ἕως ἔγραψα* expectavit dum scripsissem. futuro item: *μῆνομ ἕως πράξω*, aut elegantius cum aoristo subiunct. & *ἄρ*: *ἕως ἄρ' πράξω*, atq. sine *ἄρ*. quia subiunctivus continet vim *τοῦ ἄρ*, ἀλλ' ἢ μὲν οὐπω δῆλον, ἕως οὕτως ἔχη sed nobis ignotū dū ita effectum fuerit. ita in re praeterita, vt futura vsurpamus cum coniunctione: *ἔπέμεινεν ἕως φράση* expectavit dum diceret, nam vt de praeterita diceremus *ἕως ἔφρασε*, dum dixerit, aut dixisset. perfecto, & plusquam perfecto vix adiunctum reperitur. *ἄχει*, *μέχρι* eodem modo atque *ἕως* construuntur, & interposito *ἄρ* cum subiunctivo *ἄχρῃς ἄρ*, aut *μέχρις ἄρ ἔλθῃ* donec veniat. nam *ἄρ* non potest adhiberi cum perfecto indicatiuo: *ἀνέμεινα μέχρις ἦλθε* expectavi quoad venit. & cum genitivo *ἄχρῃς οὐ*, *μέχρις οὐ* vsquequo, vbi intelligendum *χρόνῳ*, aut aliud congruentius, vt in illis *ἄχρῃς*, *μέχρις* τινὸς ad aliquem vsque finem, & *μέχρις* τίνος: ad quem vsque finem?

finem? *μέχρι παντός* perpetuo, omnino. *σήμερον* cuius temporis adiungitur praeterquam fut. & plusquam perf. *χθές* aut *ἔχθές*. adiungitur imperf. praeterito, & aoristis. *ἄχει οὐ* futuro & praesenti, sed raro ad asseuerandam actionem. *μὴ* non adiungitur secundis personis aoristorum imperatiui, sed subiunctiui, tertijs tamen vtriusque modi adiungitur, & alijs personis subiunctiui: *μὴ λέγωμεν* ne dicamus, & optati. *μὴ εἴη*, ne sit: *μὴ γένοιτο* absit, *μὴ γδ τὸ πόλεως εἴποιμι* absit enim, vt ciuitatis dicam, & cum aliquod malum nobis imprecamur sub conditione: *μὴ ἱκοίμην εἰς οἶκον*, εἰ τὸ εἶπ' ἐποίησα, ne domum reuertar, si hoc feci: adiungitur eidem modo si rem praeteritam, vt praeteritam narremus *ἐπειδὴ με μὴ πείθοιεν* quando mihi non persuaderent. nā de praeterita vt praeterita dicendum fuisset *ἐπειδὴ με εἰκ' ἐπειθον* quoniam mihi non persuaserunt. *μὴ* iunctū indicatiuo plerumq. idem valet quod num, aut numquid & praesertim in interrogatione: *μὴ σε κατακωλύω;* num te moror? & cum verbis interrogandi *ἠερότησε μὴ βαρῆς εἶεν* quaesivit an graues essent. in dubitatione

tatione vero cum subiunctiuo: *μη' ε'ρ'τ' α'δ'υ
 νέτωρ η'*, ne aliquod absurdum sit. cum ver-
 bis vero *δέδοικα*, & *φοβέμαι* frequentius
 indicatiuo: *δέδοικα μη' λήθην η'μῖν ἐμπε-
 ποιήσει* vereor ne obliuionem nobis attu-
 lerit. poterat tamen & optatiuo eiusdem
 temporis efferri. *μη'* redundat cum verbis
 negandi, prohibendi, cessandi: *τί μέλλομεν
 μη' ποιεῖν*; quid cessamus agere? *ἠρνησάμεθα
 με λαβῆν*, negavi me accepturum. cū ge-
 nit. absoluto significat nisi: *ὡς ἐτελέθη τῶ
 το, μη' ἐλθόντ' ὅσ'ε*; qui hoc perfectū fuisset
 nisi tu venisses? *μη'* adiuncto ὅτι si sequatur
ἀλλὰ tantum significat non solum, si *ἀλλ'*
ε'δ'ε non solum non: quod si praecedat
ε'δ'ε valet naedum: *ε'δ'ε φιλοσόφοις ἐννοεῖν
 μη' ὅτι γέτοι συγχωρήσω* ne philosophis con-
 cedam vt intelligant, naedum tibi. si copu-
 letur *μη'* cum infinitiuo praecedente ver-
 bo negandi aut prohibendi declarat, quo
 minus aut quin: *ε'κ' ἐστὶ ἀρήθ'εντα μη' ε'κ' ἐκ-
 ποιῆται* fieri non potest quin ea quae dicta
 sunt, emanēt, vbi abūdat τὸ *ε'κ'*, & sine *ε'*, *ε'κ'
 α'ιάνεται μη' κοσμεῖν* non abnuit quia ornet.
μη' coniuncto *ποτ'ε* dubitantis est, & adiun-

gitur

gitur indicat. aut subiunct. sequēte *ε'*, an
 non: vbi subaudiēdū *ὄρα*, aut *σιόπει*: *ἀλλ'ε'
 μήποτε ε' τῶτο η'* at vidēdū ne forte hoc nō
 sit, *μήποτε γελοῖον η'* vidēdū ne ridiculum
 sit. quod si copuletur cū optatiuo nō est du-
 bitantis: *μήποτε φράσαιμεν* absit vt dicamus
 vnquā. cū futuro antecedēte negatione ef-
 ficat vnquā: *ε'δένα μήποτε εὐρήσω* neminē
 vnquā inueniā. *μήτι* cū interrogatione, du-
 bitatione, aut prohibitione valet nūquid:
μήτι ποσ'ετορ φλυαροῖσιν οἱ ῥήτορες; nū ta-
 le quid nugātur rhetores? quod si adhibea-
 tur in argumēto a maiori, significat multo
 minus: *ἀλλ' ε'δ'ε μαθητῆς ε'τ' ὄυδενός ε'ξιθ'
 μήτι γέτωρ ἄλλων διδάσκαλος*, iste nō est di-
 gnus qui discipulus sit multo minus vt do-
 ceat. in argumēto vero a minori valet mul-
 to magis: *διδάσκοντα ὑπὸ τ' γυναικῶν, μήτι
 δὴ ὑπὸ γέτωρ ἀνδρῶν, docētur a mulieribus
 multo magis a viris*: *μήτιγε* quū prae gre-
 ditur concessionē saltim, nō certe: *ε'ὰρ δ'ε'τι
 δ'ε'η λέξαι, μήτιγε τὸ ε'κριβέστατον* quod si
 quid dicere oportet, non certe quod accu-
 ratissimum est. sic & *ε'* varijs adiūgitur mo-
 dis & tēporibus solū, & cū alijs copulatū:

ε'δ'

εἰ γὰρ ἄμ imperf. indicat. pro subiunct. εἰ γὰρ ἄμ
 εἰς τοῦτον τύχης ἀφίκου neque enim ad tan-
 tum gradum fortunae peruenisses. at εἰ γὰρ
 σου negationem cum dubitatione signifi-
 cat: εἰ γὰρ σου κακῶν μωρῶν τυγχάνει ne-
 que enim ille, ut arbitror, stultus est. εἰ μὲντοι
 semper negat & valet non tamen, aut nec
 vero, at addito ἢ ἀλλὰ, ut εἰ μὴ ἀλλὰ aliquan-
 do affirmat & significat, sed tamen: καὶ γὰρ ἄμ
 δόξειεν οὕτω εἶναι ἄλογον, εἰ μὲντοι ἀλλ' ἴσως γέ
 ἔχει τιὰ λόγον etenim isto quidem pacto
 videbitur absurdum, sed tamen fortasse cō-
 gruens est quodammodo rationi. εἰ cum
 sono acuto si sequatur, καὶ, auget prohibi-
 tionem: εἰ μὴ τιώψης ne sane ioceris. at ve-
 ro sine accentu acuto redundat vtrumq.
 οὐδ' ἔμ εἰ μὴ γένηται ἀδικον παρ' ἑστίς δικαιοσύ-
 νης nihil fiet iniustum praesente iustitia, ni-
 si malis plenius interpretari, non est veren-
 dum nequid iniusti fiat praesente iustitia.
 quin & indicatiuo. aduerbia optantis εἴθε
 cum optatiuo ut apud Latinos, sed etiam
 cum indicatiuo ut significet definiti voti
 euentum: εἴθε ἴγραψέε vtinam scripssisset. αἴ-
 θε, εἴθε, aut ὡς cum verbo ὠφελον & infini-
 tiuo

tiuo significant vtinam: ut αἴθε ὠφελον ἀκῶ-
 σα vtinam audiuissem. sic ὡς ὠφελον, &
 εἴθε ὠφελον ἀκῶσαι, & ὠφελον solum cum
 praeterito indicatiui idem valet: ut ὠφελον
 ἦλθες vtinam venisses. εἰ quoque pro εἴθε
 per apocopam valet vtinam: ut εἰ ὠφελον κα-
 τιδῆμ vtinam vidissem. Sed cum est con-
 iunctio cōdicionē significans non semper
 adiungitur subiunctiuo: ut εἰ ἄμ, & ἄμ, & ἦμ
 pro eadem positae, verum etiam omnibus
 temporibus indicat. atque etiam optat.
 εἰ δὲ πῶς τῆτο σφαλῆν quod si in ea re pec-
 cauerit. crebro autem cum imperfecto in-
 dicat. in re incerta: ut εἰ γὰρ ἢ βάλεθε si enim
 voluissetis, & optatiuo iungitur eodem
 sensu: εἰ βάλοιο, & cum ἄμ si velles. cū praes-
 senti autem & praeterito iungitur in re in-
 certa: ut εἰ τις εἶρηκε, aut λέγει τῆτο ἀγνοῶ, igno-
 ro an aliquis dixerit, aut dicat: cum verbis
 item interrogandi, vtroque modo copula-
 tur: ἦρετο εἰ ἐγὼμ quaesivit an noscē, ἦρετο
 εἰ ὄπχειροῖν τῶν παράγμων quaesivit an re ag-
 gredi vellet. aliquando εἰ in re dubia pro ὄπ
 quod, aut δίοπ propterea quod adhibetur:
 ἔχαιρον, εἰ ἦδη ἦκει gaudebant quod iam ve-
 nit

niret. ei aliquando redundat: εἰδὲ ἄγε
 σοι κεφαλὴ καὶ αἰεὺ σομαι age iam tibi capite
 annuam. sed interdum in hoc genere lo-
 quendi subauditur βέλει εἰδὲ ἄγε μὴ πα-
 ροσαι age si vis, fac periculum. adiungitur
 quoque alijs dictionibus, vt in redditione
 εἰμὲν εἰδὲ: εἰμὲν τόδε εἶποι, ἀπικεινῶμαι, τό-
 δε, εἰδὲ ἄλλο τι, εἰδὲ μὴ πρὸς ἐμέ, si illud di-
 xeris, respondebo hoc, sin aliud, nihil
 ad me. quod si contradicant membra ora-
 tionis, addendum μὴ: εἰ μὲν οἰοῖτε εἰ γρηπῆσθαι,
 εἰδὲ μὴ, ὅτι ἐλάττωσα si fieri quidem potest
 non scribendum, sin minus, quam pau-
 cissima tamen. εἰδὲ ἄγε repetendum ver-
 bum inquit: ἴσως μὲν οὐκ ἄρ' εἶποι, εἰδὲ ἄγε,
 εἰ κ' ἀπειβῶς γε forte non dicet, quod si
 pergat dicere, non accurate tamen dicet.
 εἰ δὲ & si aduersandi vim habet frequentif-
 sime quasi vna notione dicatur, licet ali-
 quando idem quod vtraque dictio separa-
 tim significet. quod si accesserit ἄγε, detra-
 hit aliquid de antecedenti: μὴ πᾶν συγχωρη-
 σέσθαι, εἰ κ' ἄγε, τὰ το μόνον, non omne con-
 cedendum, aut hoc certe solum. εἰ μὴ nisi,
 sed si praecedat εἰδὲ μὴ ἄλλο, aut πλὴν, aut ἐκτός
 affir

affirmat, & significat verū tamē: καὶ τ' ἄψομ
 ὁππῶρ εἰδὲ μὴ ἄλλο εἰμὴ ἔσθαι opsonium assum-
 est, verū tamē comedere. εἰπερ si modo, in ad-
 uersandi sensu elegātissime cū defectu ali-
 cuius verbi vsurpatur: ἤρκει γὰρ, εἰπερ ἄγε,
 μὴ ἐλθῆμ. τόδ' ὑβείσαμ πόρρω δεινδρ satis e-
 nim erat si modo hoc faciendū erat, nō ve-
 nisse. iniuria vero affecisse indignū maxime
 est. εἰπερ valet aliquādo ἐπιδή: τὰ το διδατκά
 λου ἔργου: εἰπερ τὸ μαθητὲ ἐκείνο hoc est mu-
 nus magistri, quoniā discipuli illud est. augē
 do sensui quoq. accommodatur: εἰπερ τι ἄλλο
 μέο, κ' τὸ το ἀναγκαῖότατον si vlla pars neces-
 saria, haec certe maxime. ἵνα, ὅπως & ὡς
 quū significat ἵνα licet adiūgatur fere sub-
 iunctiuo, tamen & habent alias syntaxes, &
 significationes. ἵνα igitur aoristis subiu-
 cti. fere accommodatur: ἐποίησα τόδε ἵνα
 ἐκείνο γένη hoc feci, vt illud fieret. at cum
 optat. potestatem includit: ἵνα γένοιτο vt fieri
 posset, cū perfecto indicat. cū rē non factā
 vellemus factā ἵνα ἀπηλλάγμεθα vt libera-
 ti essemus. significat sed raro quomodo: ἵνα
 καλέσω ἐγώ σε λέξαι quomodo ego iusse-
 ro te dicere. nam pro aduerbio vbi frequē

tissimum cum omnibus temporibus indicat. & alijs modis: ἵνα αἰδέσθῃς, ἐνθα καὶ δέουσι ubi pudor, ibi metus. ὅπως pro quando cum praeteritis indicat. ὅπως ἴδου quando viderunt, & cum subiunct. ὅπως ἐλθῆ cum venerit. cum indicat. fere intelligitur aliquod verbum imperat. monētis: ὅπως μὴ πράξῃς caue ne facias. alioqui significat quomodo: ὅπως ἔπειξαι ταῦτα ἐφ' ἡμῖν ἔσαι, δεῖ σκοπεῖν, considerandum quomodo haec facere poteritis. ὅπως ἄρ, ὅπως ἔρ, ὅπως ποτέ, ὅπως τίς, ὅπως δηποτέ, ὅπως δηποτέρ, ut cūque. ὡς pro ἵνα cum optat. κήδομαι σε ὡς μὴ ἁμαρτάνῃς sollicitus sum de te ne pecces. ὡς cum sono acuto significat sic, & in red- ditione similitudinis tātum vsui est: ὡς τῶν ἀνδρῶν, ὡς ἡ νεότης μαοαίνεται ut flos, sic iu- uētus marcescit. sed sine sono acuto, quod frequentius inuenitur, mutat varie signifi- cationes. significat igitur quando cum indi- cat. ὡς ἴδου ἐφυγοῦν ut vidi fugi. & cum infi- nit. ὡς ἴδῃ τον παῖδα ut vidit puer. valet quoque nam: ὡς ἡρ αὐτὸς ὑμᾶς ἴδῃ nam si ipse nos viderit. declarat item dumtaxat: πένης ὡς πρὸς ἐμέ, pauper ad me dumtaxat idest

idest si mecum saltem conferatur. & cum κῆ: ἵε κῆ λόγον τῆ μήκους pro portione longi- tudinis. significat praeterea circiter: ὡς ἑκα- τὸν centum circiter, & quam cum super- lat. ut ὡς τάχιστα quam celerrime, & cum po- sitivis alio antecede: ἀφ' αὐτοῦ ὡς πλούσιος vix dici potest quam dives, & cum ijs quae habent vim superlat. ὡς σφόδρα quam ma- xime. aliquando etiam vim aduersandi ha- bet cum imperat. ὡς κυκλάτω πάντα. & γὰρ χαί- ερον παυσάμενον ἄρ licet omnia misceat. nun- quā enim, dum possim, desinam laetari. su- mitur quoq. pro ὡς cum infinit. τοσούτον ἀποχωρήσαι αὐτὸν ὡς εἶδ' ἐμε βλέψῃν tantum recessisse eum, ut ne ego quidem viderim. ὡς cum infinit. saepe copulatur praeser- tim cum antecedunt, τοιζῆται, aut τοιζῆ- ται, aut ὁυτως: τοσούτον ὡς θαυμάζῃ πάν- τας tantum ut omnes mirarentur. aliquan- do tamen cum indicatiuo: τοιζῆτός ἐστιν, ὡς ἐποίησεν ἄρ talis est, ut facere possit. fieri etiam potest quin praecedat aliud antece- dens ut iungatur indicat. infinit. atq. etiam optat. ὡς τε δύναμαι λέγειν, ὡς τε δύναται θά με, ὡς τε δύ. αἰμεν ut dicere possim, aut quare

dicere possum. ἐφ' ᾧ vt, cum futuro indica-
 catiui: vt ἐφ' ᾧ λ. ξ. vt dicat. at cum aor-
 isto significat quia: vt ἐφ' ᾧ ἐγραψε quia
 scripsit. potest item adhiberi cum infini-
 tiuis ἐφ' ᾧ λέγει vt diceret. significat quo-
 que propterea quod utroque numero: ἐφ'
 οἱς τὸν φίλον ἐμὸν εὖ ἐποίησας, ἐτίμησας ἐμὸν
 propterea quod amico meo beneficium
 dedisti, mihi honorem habuisti. γὰρ nunquā
 primum locum fere tenet in periocha a-
 pud Graecos, vt enim apud Latinos. sed si
 praecedat π, aut ε' in interrogationibus
 valet nonne: ε' γὰρ σοφὸς ἐκεῖνος; nonne sa-
 piens ille? ὅτι quod, si res praeterita nar-
 retur optat. eleganter adiungitur: ἡσυχέλαθι
 ὅτι ἔλθοι nunciatum fuit, quod veniret.
 auget etiam superlatiua ὅτι πλεῖστα κακὰ
 ἔπρασε quam plurima mala commisit. si
 ὅτι copuletur cum μὴ vno sono decla-
 rat nisi ε' δὲ ἀλλ' ὁ φιλόσοφος ἦν ὅτι μὴ
 Αἰσοτέλης nullus alius philosophus erat
 nisi Aristoteles. ἔπει' idem valet quod
 γὰρ: ἐπεὶ οἱ χριστοὶ ε' βλέπει τινα boni enim
 neminem laedunt. ἐπεὶ τάχιστα, aut retro
 & ἔπει' δὴ τάχιστα ἐγένετο statim vt factum
 fuit,

fuit, & aliquando sine τάχιστα: ἔπει' δὲ γε-
 νέσθ' ἔλθ' ἄμ' αὐτὸν simul atque contigit vt
 ipse veniret, quasi subaudiatur συνέβη. ἔπει-
 δὴ quoniam: ἔπειδὴ ἦλθες δεῖπνῆσαι quon-
 niam venisti, coenabis. ἔπειδ' αὖ cum o-
 ptatiuo in narratione rei praeteritae: ἔπει-
 δ' αὖ ἴδοιεν simul atque vidissent, at cum sub-
 iunct. quum mandatum datur: εἰρητο ὡ-
 τοῖς, ἐπειδ' αὖ ἴδωσι φεύγειν mandatum ipsis
 fuerat, vt simul ac viderent, fugerent.
 αὖ potestatem significat cum praesenti
 aut futuro optatiui: vt λέγοις ἄμ, aut λέξοις
 αὖ dicere posses, & cum futuro indica-
 tiui iungitur, sed raro: vt ε' καὶ ἔρῃς non
 dicere poteris. illud frequentius ad actio-
 nem incertam significandam, vt iunga-
 tur cum praeteritis indicatiui: vt ἔλεγον
 αὖ diceret εἴπω αὖ dixisset, quae o-
 mnia possunt explicari verbo possum: vt
 poterat dicere, aut dicere potuisset. αὖ
 praeterito perfecto nunquam adiungitur.
 cōiunctiones quae finē significāt & cōti-
 nuatiuae iunguntur optatiuo, aut aoristis &
 imperf. indicatiui in re incerta: vt ἀφῆκε το
 εἰνα θεῶν venit, vt spectaret, εἰ γὰρ εἰσῆλθον, ἔπει'
 κ 4 φουρον

φυγορ ἄρ nam si vidissem, fugissem utique. si quis plura reperiat, in quibus syntaxis Graecorum a Latinorum syntaxi differat, poterit ea quam facillime ad haec capita reuocare.

DE DIALECTIS.

Dialectus est linguae proprietates: sunt autē dialecti quinque nobiliores: Attica, Dorica, Ionica, Aeolica & cōmunis: quāuis haec proprie nō dialectus dicitur. de cōmuni quidem dialecto, quod ad etymologiam pertinet, satis supra a nobis disputatū nunc de ceteris differendum est. quae aut differūt omnino, aut quadam ex parte. omnino autē intelligo cū verbis plane dissentiant: ut quod communiter dicitur ὑγαίνειν, Ion. vocatur ἔλαϊν haec dissimilitudo non est expectanda a Grammaticae praeceptis, sed a glossographis, ut ab Hesichio. altera vero dissimilitudo propria est huius loci & tēporis: quae aut spectatur in dictione, aut in constructione: quae in dictione aut est solius locutionis, aut etymologiae.

logiae. dissimilitudo locutionis fit quatuor modis: additione, detractio, inuersione, & mutatione.

De additione locutionis.

Additio locutionis est additio litterae aut syllabae: quae aut fit in principio, aut in medio, aut in fine.

De prosthese.

A, praepositur dictionibus Att. ut ἀσαφὶς pro σαφὶς, ἄπας pro πᾶς. sic & Poët. ἀχρεῖται pro ἄχρεται. B, Pāphylitē omnibus fere vocalibus etiam in medio praepōnūt: ut βαβέλιος pro ἀέλιος, & Cret. βαλκινώτης pro ἡλικιώτης, & Lac. βείδιος ex ἀνδιός. Pamphylia item praepōnunt syllab. βα, βασιμαίζω pro σιμαίζω. βατραχηλίζω pro τραχηλίζω interposito. σ. B. Aeol. dictionibus incipientibus, a, ε, praesertim cum sequuntur δ, κ, τ, aut, ζ: ut βροτὸς pro βοτὸς, βείζα ex βίζα, βρόδα pro βόδα, βράκη pro βράκη. Γ. Aeol. γλάμων a λήμη, γνόφω a γέφω. sic in Ili. ἔντο pro ἔντο ex ἔλετο. hinc ἀγοέω fit ἀγοέω. Δ. ἀνέφω, ἀνόφος, ἀνοφερός. E. etiam Atti. sequenti vocali: ut ἔωνισάμην pro ἔωνισάμην, & praesertim in verbis quae incipiunt ab, ο, ut ab

ὄραω εἰρακα & εἴραμ seruato spiritu the-
 matis. sic εἴως & εἴως pro ὡς, ἐδάπεδον pro
 δάπεδον, & εἶπα Poët. pro εἶπα, & Ion. in
 verbo substantiuo: vt εἴωμ pro ὡμ. H, Poët.
 ἡβαιὸν pro βαιὸν, ἡμύω pro μύω. K. κτύω
 ex τύπος, κτυῶ ex τύπῳ. O, Aeol. οὐλη ex ὕ-
 λη, οὐδωρ pro ὕδωρ. & in Il. ὄου pro ὄ. T, Dor.
 & Ion. in omnibus casibus artic. postpos.
 praeter ὄς & ἦ. ita Poëtae ταύσιον pro αὐ-
 σιον. hinc θάμα pro αἶμα, vnde θαμνὸς &
 τούνεκα, vt quidam volunt, & aduerbio
 ὡς: nam τῶς dicunt pro ὡς. F, digamma
 praepositur uocalibus Aeol: vt φοῖνον pro
 οῖνον.

De anadiplosi.

Ion. & Dor. familiaris est: vt δεδέισαμ
 pro δέισαμ, & δεδέξομαι pro δέξομαι prae-
 fertim in aoristis secundis: vt κεκάμωσι
 pro κάμωσι. τετυκόμην a τύκω, πεπυθό-
 μην a πύθομαι. ita & lingua communi
 duplicatur prima consonans ex verbis
 in, μι, διδῶ pro δῶ, τιθῶ pro θῶ. Atti-
 ci geminant hac figura accessiōem: vt
 πεπαρήνηκα pro παρήνηκα & μεμελοπεποι-
 ηται

ηται, ὠνοματοποιήη). sic & in alijs ge-
 minant accessiōem: εἰνώχλουρ ab ἐνοχλίω,
 ἐπαρώνμ, ἡνωίθερ ab ἀνοοθῶ: & primam
 syllabam verbi incipientis a vocali α, ε,
 αὐτ, ο, dum non desinat in consonantem
 praeponunt accessiōem, sic vt tertia vo-
 calis si sit η, in ε, si ω in, ο, mutetur,
 ει, & ε, abijciant, ε, οι & ε, exclu-
 dant vltimam, ancipites & breues reti-
 neant: vt ἀγείρο, ἀγήγερα, ab ἐλεύθω ἐλή-
 λυθα, ab ἐροτάω, ἐρησθηκα, ab ἐτοιμάζω
 ἐτητόμακα. ita Ionice ab ἀρέω ἀραίονκα.
 Poëtice, ab ἡμύω ἡμύμυκα. Aeolice re-
 petitur, ο, in paracimeno: ρεοίφθαμ Pind.
 pro ἐρρίφθαι. illorum item sunt κέκτημαι,
 μέμνημαι, πῆπιωκα, πῆπιηκα.

De additione quae fit in medio.

Additiō quae fit in medio, aut est syl-
 labae, aut litterae.

De epenthesi.

A, Poët. in medio metri causa inseritur:
 πυλαωρὸς, ex πυλωρὸς, ὠαείωμ pro αἰρέωμ,
 ἀνάελπῆθ pro ἀνελπῆθ, ὄρααμ ex ὄραμ,
 & in patronymicis Λαερτιάδης pro Λαεο-
 τίδης

τίδης: hinc κοράμβη pro κράμβη & Att. ἤζαρον pro ἤζον. αι, in verbo κραιαίω pro κραίνω & in nom. νικαία, ἰθυναίη & sim. Pamphyl. interponunt syllabam βα: ut θάβακος pro θάκος, δάβαλος pro δαλός. Boeot. syl. σα, inseritur in tertia plur. paratar. & aoristorum, & praesertim actiuae: ἤλθοσαν pro ἤλθον. item, α, ponitur medium in tertia plur. praes. indic. acti. verb. in μι Ion. & Att. πθέασι pro πθέσι, διδύασι pro διδύσι. huc pertinet tertia plur. Ion. paraci. passivi. quae in prima & secunda coniugatione barytonorum fit a praes. actiuo, in tertia autem & quarta a medio addita, ται, seruata tamen praenultima praeteriti passivi: ut a τύπω τετύφαι α πείθω πεπέθει α. at in quinta & sexta a tertia singul. praeter. pass. interposito, α: ut a σπείρω ἐσπείρα α: in verbis tamē sextae, quae habent, σ, in praeterito, nunquam fiet haec persona: ut in τελέω τετέλεισαι, neq. in vllis quintae praeter ea quae habent, ρ, aut, λ: ἐσαλλάδατο interposito δ. in verbis autem circumflexis praenultima si longa sit, corripienda est: πεποιέαι pro πεποιέω. sic & in alijs barytonis sextae:

ex

ex κλέω fit κελία) detracto, ε. quin & in alijs tēporibus Ion. interponitur, α: ut ἐά) προήν), ab ἤμα, & ἀπεγραφατο Herod. pro ἀπεγράφομαι. similiter, α, inseritur in tertia plurali optā. modi: ut τυπήοιαι pro τύποιοντο. E. Roët. metri causa: γενέαι pro γενέαις ἐτελείτο pro ἐτελείτο. Dor. κενός. & ἀργός pro κενός & ἀργός, & in dat. plur. nominis quinc. Dor. & Aeol. αἰάντεσι pro αἶασι, τράετι pro τρωτή, γυναίκεσι pro γυναιξί. in his Aeol. geminatur fere, σ: ut αἰάντεσι, τοῖσδε σσι, ται, pro τοῖσδε. ει, interp. in nomin. fem. secun. parissyll. ut cum ex Πηνελόπη fit Πηνελόπειαι a Roëtis. & in alijs ἐξέαις pro ἐξήαις. Dor. in infinit. desinentibus in, ναι interponitur, με: βήμεναι pro βήναι, ἐμμεναι pro εἶναι. Att. item & Aeol. ita ut detrahatur vltima vocalis ex diphthongo antecedente: δόμεναι pro δέναι. sic ex τύπειν faciunt τυπέμεναι. Η, quoque inseritur: ἐπιετανός ab ἐτ Θ, πολιήτης pro πολίτης, ευηγανής pro ευγενής. I, Ion. in gen. dual. nom. tertiae: δμοιοίην pro δμοίοιην. hinc ἰπποιοχάρμης ex ἰππο Θ & ἀργιόδους ab ἀργός. Dor. interpon. ὄσθον pro ὄσθον, πύρριχ Θ pro πυρρός. Ο.

O, additur Poët. πρόωτες pro πρόνες, & in gen. nom. quartae γαλώω pro γάλω, & in verbis secū. circumflex. ὄρωω pro ὄρω, γελῶντες pro γελῶντες. Attici familiariter vtuntur epenthesi, vt cum in ferunt, ο, aut, ω, in praeteritis verborum: vt ἀγνοῶα & εἰωθα pro ἴχα & εἶθα: hinc ἀφῶω pro ἀφῶω sublato, ι. horum etiam illa sunt κοράμβλω pro κοράμβλω. Ion. ῶω, in seritur in cōpositione: vt ἐξῶνλω pro ἐξῶλω. Ion. in tertia sing. paratat. & vtrisque aor. aēti. vt ἐτύπῃσκε pro ἐτύπῃε, τύψασκε pro ἐτύψῃε. sic in circumflex. & in μι, seruata tamen paenult. breui: ποιείσκε, δίδεσκε, τίθεσκε, θίθεσκε, δόσκε. quod & Poët. ad alias personas transferunt: τύπῃσκω pro ἐτύπῃω. Poët. metri causa retinent in compositione, ι, & ο, quasi interponatur: ἀποφῶω, ἐπιόφωμαι, ὑποείκω, cum eximenda essent, ne fieret hiatus.

De diaeresi.

Attici dicunt ἑάλωω pro ἥλωω, & εἰδέω pro εἰδέω, haec figura est familiarissima Ionum, qui semper vtuntur vocibus incontractis. hinc geni. singu. primae declina. in

εω;

εω: vt ἑώω pro ἑώω, & accus. in, εα: αἰνέεα pro αἰνέεα, & gen. plur. in, εω: vt πέρσῃω pro πέρσῃω & accus. in εας, αἰνέεας, & gē. plur. secūdae in εω: κρηνέωω pro κρηνέωω: hinc inflectunt nomina secundae cōtract. per, ιϞ, & nomina tertiae per, ηϞ: hinc κρηνέωω pro κρηνέωω, & ἐκλήϊσαω pro ἐκλήϊσαω, πατρόςῃω pro πατρόςῃω, ἀνείχθῃω pro ἀνείχθῃω, βαλέϊω pro βαλέϊω, & ἀρεθείωω pro ἀρεθείωω, ἐπέαω pro ἐπέαω, & ἀληθείωω pro ἀληθείωω, & ἐστῶω pro ἐστῶω, & ἀγοράαωω pro ἀγοράαωω, & χρυσόωντο pro χρυσόωντο. hinc secūda persona sing. desinēs in, η, dissoluitur in, εα: vt τύπῃεω pro τύπῃε, & sic subiū. in, ηα: τύπῃεω pro τύπῃε, & quae desinit in, ε, diuiditur in, εο: vt τύπῃεο pro τύπῃε. & gen. ter. in, οιο, Att. & Thessal. λόγιο pro λόγῃ. Dor. ποσειδάωω pro ποσειδάωω. Aeol. gen. sing. prim. & Boeot. in αο, αἰνέαο & plur. ι. & 2. in, εω, νυμφάωω pro νυμφάωω a νύμφῃ, & αἰ, monosyllaborū diuiditur: πῶωω pro πῶωω. & α: vt βοάωω & βοάωω pro βοάωω & βοάωω, & εἰ: vt ἀργέωω pro ἀργέωω, & οἰ, κόιλωω pro κοίλωω, & ε, in εο: ἐμέωω pro ἐμέωω. Poëtae dissolunt multa, praesertim metri causa: δῶωω pro δῶωω;

δαῖς, αὐσαλίϑ pro αὔσαλίϑ, ἐπέτω pro
 ἐπάτω, ἐς & ἦς pro ἐύς, κληδῶρ ex κλη-
 δῶρ, φάϑ ex φάς, ὅτις pro ὅτις, & εἰ, in
 duplex, εἰέω pro εἴρω, η, in εα, ἐάη pro
 ἦη & fut. circumfle. τυπέω pro τυπέω,
 ἀγγελέω pro ἀγγελέω, τυπέω ex τυπέω, &
 aliquando addito, ι, θάω ex θάω pro θάω, ω in
 ωῖ, αἰγιυτο pro αἰγιυτο.

De parenthesis.

I, additur ϑῆ, α, participio aorist. primi
 Dor. ut ὀλέσαις pro ὀλέσας, & nominib. in,
 ας, & accusat. secundae plur. Aeol. ut μέ-
 λαις pro μέλας, & καλαῖς pro καλάς. ita
 φασι pro φασι, & πῶ, ε, Ion. praesertim se-
 quente vocali aut immutabili: ut ἔιαρ pro
 ἔαρ, & καταιβάτης pro καταβάτης, μιαιῶϑ
 ex μιαιῶϑ, παραβάτης pro παρὰβάτης
 παρὰφασις pro παρὰφασις, εἰως pro ἔως &
 κεινός pro κείός: sic & in gen. tert. contract.
 βασιλῆϑ & Βοεοι. βασίλιϑ & βασιλῖος ex
 terito, ε. hinc εἰέω pro ἐπέω. ita Ροῦτ.
 multa metri causa: δάση pro δέρη, ab ἐλεύ-
 σω εἰλείθηα, & in verbis δάδοικα pro δέδοι-
 κα, εἰεμα ex ἔεμα, in alijs item ἐμῆο pro
 ἐμῆο, εἰνεκα orator. pro ἐνεκα, ὑπέροχος pro
 ὑπε

ὑπέροχος, & ϑῆ, ο, Dor. ut χροῖαμ pro χροῖ-
 αμ, πνοιῶ pro πνοιῶ, ὀίη ex ὀα. hinc ex δισπό-
 τισ δέτποινα, α δημότης, δημοίτης & Dor. δα-
 μοίτας, δάφοινϑ, ο, additur, ϑῆ, υ, Aeol. ut
 ἐλήλουθα pro ἐλήλυθα. υ, additur πῶ, α, & τῶ,
 ε, Aeol. ut αὐήρ pro αἴρ, & χεύαντες pro χέ-
 αιτες: & in quibus Att. detractum, i: ut καίω,
 κᾶω Att. καύω Aeol. sed in multis Aeol. &
 Ion. & mutato spiritu in lenem. ἐκηλϑ
 ἐύκηλϑ, ὄυλϑ ex ὄλϑ, ab εἰς εἰς εἰς. ex
 φάσκω φάνσκω, & φραύτηω interp. ο, ex quo
 πφραύτηω. Cret. αἰέλλα, αἰέλλα, αἰδέτϑ ex,
 α, & ἐίδω. Dor. priscis verbis in αω, & εω: ἐ-
 λᾶω ex ἐλάω, α ζητέω ζητεύω. hinc καύσω &
 κλαύσω futura & ϑῆ, ο, Ion. ut νεῖσος pro νό-
 σος, Att. πάλυπος pro πολύπους, ὄυα pro ὄα,
 κελῆος pro κολῆος, εἰρέυς ex ὀρέυς.

De diplasiasmo.

Aeol. duplicant multas consonantes ac
 praesertim immutabiles, & π, σ, & τ: ut ἐνε-
 πε pro ἐνεπε, & ὀπποῖϑ pro ὀποῖϑ, sed
 multo libentius cum praecedat vocalis bre-
 uis, & praesertim verba quinta finita in,
 ῶ, mutāt in, ῶ: κέρρω pro κέρω, & alia χέρ-
 ρες pro χέρρες, quin & geminant, ρ, mutato,

L, in,

i, in, & facta transpositione: Πρίαμος Πέρες
 μος, ex ἀλλότροι & ἀλλότερο. ἄμμες pro
 ἡμᾶς, & Att. ο, in ἐρρέξε. Poetae alias etiam
 consonantes geminant metri causa. ἄδδην
 pro ἄδην. eadem figura utuntur etiam Ion.
 & Dor. hinc ex βορέας βορρέας. geminant li-
 bēter Poēt. σ in aor. prim. cū praecedat bre-
 uis ἐτέλεσα ex ἐτέλεσα, & alia ex ὠτειλή ὠ-
 τέλλα, ex κτεῖω κτεῖαι. *De parentrofi.*

B, Pamphylj praerouunt vocalibus φάβος
 pro φά & Γ, Ion. ἐρίδδπος pro ἐρίδπος Ae-
 ol. γινώσκω pro γινώτω. Δ, ex πῖω πίδαξ, ex
 ὕω ὕδωρ. Ζ, in uerbis in, υω, interponitur:
 μύω μύζω, ex τρύω τρούζω. Cypri. ex καλίω Ae-
 olico pro καλέω καλίσω. Θ, Dor. & praeser-
 tim post, χ: δίχθᾶ τοιχθᾶ, ex δίχθῃ τοιχθῃ, &
 in deriuatis ὄχθῃ ab ἔχω, χαμαλός a χαμαί, ἰ-
 διμος ab ἴφι, μαλθακός a μαλακός, πέποιθα a
 φπέπωνα ex πονέω, ἐζήγορθα ex ἐζήγορα: vn-
 δε ἐζήγορθαι in ἦν. per synco. Κ, Poet. ὄνχος
 ex ὄχρε, ἰκχος ex ἰαχή. & in illis quae fiunt
 ex futur. ἀρέσκω ab ἀρέσω, μεθύσκω a μεθύ-
 σω, & μπετί ex μή & ἔτι. Λ, in deriuatis: ακυ-
 δος κυδάλιμος pro κύδιμος, ab εἶδος εἰδάλιμος.
 Μ, Ion. λάμφομαι pro λήφομαι, λαμφθείς pro
 ληφθείς.

ληφθείς. γαυμός pro γνάθ & Ν, Ion. δγαυει-
 θέντες pro δγαυριθίντες. Dor. ex ἀρτύω ἀρτό-
 νω, ex ἐλαύω Aeolico. ἐλάυιω, & ex finitis in,
 ιω: ex τίω τῖω, φθίω φθίνω. ita Poetae ex ba-
 rytōnis faciunt uerba circumflexa interpo-
 sito, ν, ab ἰκω ἰκινά, ab ἄρω ἀρινά. Ρ, in deriua-
 tis inseritur: a σκήπῳ σκήπερον, αμάτω μα-
 κτα, αλήθω λάθεα. ς, Dor. inseritur primae
 plur. passiu. & mediae: τυπήόμεθα pro τυπή-
 μέθα. Att. in ἐςῶ pro ἐτῶ ab εἰμί. Poetae in
 nominibus quind. θέμις, θέμιστος per omnes
 fere obliquos. τ, Att. & Cypri. ut ἀνύτω ex ἀ-
 νόω, πόλεμος pro πόλεμος, πόλις pro πόλις, &
 in ἀνακτος & νυκτός.

De additione in fine.

Haec figura uocetur proschematismus:
 etiā si litterae tantū sit qua Att. utitur cū
 addūt, i, pronomib. & alijs uocib. ut τῶτοι
 pro τῶτορ. huc pertinet ὠδὶ pro ὠδί, ἐνθαδὶ
 pro ἐνθᾶδε, δισθεὶ pro διύθ & Do. praeposi-
 tio ποτὶ facta ex πρὸσι & πρὸς, quā & in cō-
 positis retinet: πελάζω, ποτελάω. εἰχῆ At. ex εἶ &
 ἰκῆ Ion. & cū addūt, ν, personis desinentib.
 in, ε, aut, ι, licet sequatur cōsonās, & dati-
 uis plural. in, ι, desinentib. quamquā priusci-

Iones non addunt illud, vt Herodot. vt
 ἔτυπην pro ἔτυπῃ, & cum dicunt ἐμέοθεν
 & ἐμέθεν pro ἐμῷ, & σέοθεν & σέθεν pro σεῷ,
 & ἔοθεν & ἔθεν pro οὐ. Dor. item additur,
 υ, in fine ἐγὼν pro ἐγῶ, ἐμὺν pro ἐμοί, τὶν pro
 σοί. sic & illud orator. ὠτῶν factū a nomine
 τῆς ὠτῆς addito, υ, & extrito, ε, item addūt,
 υ, tertiae singularis circumfle. vt ἐπλην pro
 ἐπλη, ex ἐπλεε. similiter ἡτλην pro ἡσλη quod
 legitur in, Iliad: & Aeol. accu. quart. cont.
 λατῶν & Ion. λητῶν. Dor. adiungunt in fi-
 ne. ἐγῶν, σύννῃ, ἐμίνῃ, τίνῃ. sic ὀπῆ, τῆν ἐπῆ. Iō.
 & Aeol. postponitur, ι, dat. plur. desinētib.
 in, αι, aut, οι: vt τοῖσι pro τοῖς, & τῆσι pro
 ταῖς verso, αι, in, η. Do. non mutāt, αι, in da.
 plur. nomi. prim. & secun. vt ἀγνῆαισι. Ionī.
 σι, postponitur tertiae singulari subiun. vt
 λέγῃσι, & δῶσι pro λέγῃ. & δῶ. sic εἶσι pro εἶ.
 quin & secun. person. additur ι, λάβῃσι pro
 λάβῃς. Herodotus dixit ἡρήκει pro ἡρήκε, Do-
 ri. dicitur οἰκαδεε pro οἰκαδε, & ἀγεε pro ἀγε,
 φέρεε pro φέρε, & φρεε per syncop. & χεε ab
 ἔχορ & σπέε a σπέω. Ita item Aeol. additur
 secūdis personis singularib. finitis in, σ: vt
 ἦδα ab ἐμὶ & ἦδα cū ι, subscripto ab ἦδῃ μῆ
 δῆς

δῆς per syncop. a subiunct. ἐὰν ὃ ἦς verbi ἐι-
 μί. sic οἶδα pro οἶδαδα ab οἶδα praeter. ο, ad-
 ditur fini Poët. nomi. quartae simp. sed ra-
 ro: Μίνωο pro Μίνω. sic & Hom. adiun-
 xit, οι, dati. singul. nom. ἦως ἦοιοι.

De apheresi.

Aphaeresis contraria prosthesi: qua plu-
 rimum vtuntur Iones. Α, detrahitur ini-
 tio in verbis σπάειν, μαυεῖν & nom. σεε-
 σῆ. Γ, ἀῖα pro γῆα. Δ, εἶδες a δῆ. ε, θέλω,
 κῆνθ, νέοθεν, σῆκω, κῆσε, ὀρτή, χθές. Κ, ἀύχημα,
 ἀλιμ δῆμαι, ἀπάνη, ὑβός pro κυφός. Λ, εἶβῆμ,
 ex λαίψηρος ἀψηρός & Atti. cum repetitur
 in paracim. interposito, ι, εἶλημμαι pro λέ-
 λημμαι, vt μ, εἶμαρμαι pro μέμαρμαι. Aeol. e-
 tiam tollunt, μ, ἴα ex μῖα, ex μέχρῃς ἀχρῃς ver-
 σο, ε, in, α. Π, Aeschyl. ἀλαῖος. sic ἦγανομ: quam-
 uis & α τήγανομ idē fit Ion. & Aeol. Σ. ἰπύα
 pro σιπύα, μάραγδθ pro σμάραγδθ, μί-
 λαξ ex σμιλαξ. sic Poët. φῆμ pro σφῆμ, κάμαν-
 δρθ pro Σηάμανδρθ. ita Cypr. ἀγανα
 pro σαγήνη. eodē modo tollunt Ion. in ver-
 bis accessionē: vt τύπῃομ pro ἐτυπῃομ, etiā
 accessionem temporis: αἴτεομ pro ἦτεομ, &
 primam verbi consonantem repetitam ἐ-

ελάκευμαι pro βεβλάκευμαι. quod Attici etiam in nonnullis sequuntur. εβέλευκει, pro βεβλόκευμαι, pro κέκτημαι ἐπέπηγαν pro ἐπέπηγαν. sic & ἀπαμμέο. Herodotus pro ἀφημίαι & detracta accessione quantitatatis. & Aeolice ὄρθαι pro ὠρθαι. Dorice λησ pro θέλεις.

De arsi.

Haec est maxime propria Ionum & Dorum & Aeol. ut βλήμην & pro βεβλήμην. quod in actiua vix legitur, in passiuā frequenter: ἐδέμην pro ἐδεδέμην, λῆτο ex ἐλέλυτο, ποτιδέμην & pro προσδέδεγμέναι &.

De syncope.

Haec repugnat epenthesi. Attic. ἐξωμ pro ἐξάωμ, ἐξπηχῶ pro ἐξάπηχε, & εἰ, e-lidunt ex verbis: ἄγω ab ἀγέρω, φλω ab ἀθάλω. sic ex εἰδηκῶς εἰδῶς, & ἦλθον ex ἦλυθον, ὦρτο ex ὠρετο. item ἀμφορεύς ab ἀμφορορεύς, ἄλτο cum tenui pro ἦλατο, δέδιμην pro δεδίαμην, & in oratione aorist. primi passiuae τυφθέμεν, & τυφθέμεν pro τυ-

τυφθέμεν & τυφθέμεν, quae sunt iam communia: Cret. αὐσ pro αὐτός Attice ἀπῶσας pro ἀπωλείας, & ex tertia pluralis imperatiui modi detrahitur, σα: ut ποιῶσθαι pro ποιείσθαι. ex τρεοσῶς νοσῶς, εὐεργος ex εὐέριος Aristop. Ionice etiam & Boeotice & Aeolice deletur, σα, ex tertia pluralis aoristi passiuae: ut ἔδαμεν pro ἐδίαμην, & ἄγερθεν pro ἠγείθησαν. ἔσταμ pro ἐστήκεσαν. huc refer ἀπειλήτω pro ἀπειλησάτω: sunt etiam illa Ionica ἔβην pro ἔβησαν. sic ἐπέπλωσ pro ἐπέπλωσας, μώνυχας pro μονόνυχας, & κάπωσε pro κατὰπεσε. Dorice contrahitur semper fere ἀ. ἀ in compositione: ut ἀντεινομ pro ἀνέτεινομ, & extra compositionem ἀντήν pro ἀνὰ τήν. sunt etiam Dorica ἔγνιτο pro ἐγένετο, λέπαργος ex λαπαργος, ἀμβατήν pro ἀναβήση, καβάλλειν pro καταβάλλειν, κέλεται pro κελούεται, κλάνομ pro κλάνομ, & iuncta cum ὁμοῦ ὄτσιχας pro ὁμότσιχας, οἰετέας pro ὁμοετέας, ὄκηα pro ὄπηνίκα, τῶμ pro τρέμειν Aeol. ὀβέλλειν pro ὑποβάλλειν, ex δαγκάνω δακνω, ἀποφθίμην pro ἀποφθιόμενον

hant Att. τριακοντήτης & fem. τριακομήτης. εἰο, in ei contrahunt aliquando: ut πλῆρ ex πλῆρ, δῆρ ex δῆρ. ex αι, αι in quinc. con. & ex αι, α, &, αοι, ω in eadem & tert. circumflex. ex αα, ω, & ex αει Poëticorum, in, αι, ex αἴεσθ αἴρω, δαῖφα δαῖφα, ex οἰ, οἰ, ὄτε ὄτε ex ωοι, ω, ἐγῶμαι pro ἐγὼ οἶμαι. ex ωἰ, ω, ἦραῖναι ἦραῖναι, ἦωίδης ἦωίδης, μ, in, ι, δίφιλος δίφιλος, ex ιφ, ει, ἰγία ἰγία. nomina tertiae contracto. in, ὄτε purum finita contrahunt Att. Πειραιεύς, Πειραιέως Πειραιῶς, Πειραιέϊ Πειραιῆ, Πειραιέα Πειραιᾶ. in contract. ex εα aut, εε, in η, Δημοσθέη, & ὄρη in du. nom. in plur. in, ει, ὄφης, ut ex εἰ ὄφει. item λῆμαι pro λούομαι, & ἐλῆμν pro ἐλούομν, λούμν pro λούομν, & ἄτερος ex ὀέτερος atque Ion. θατέρου, θατέρω. accus. non contrahitur plur. ἄτεροι. ἢ ἔτερα, τῆς ἔτερας non contrahitur. Σπυτιέρα dixit Soph. θατέραι pro αἰέτεραι. Dorice θατέρον sing. contrahitur in omnibus casibus, pluralis θατέρα. sic θαμάξιον pro τὸ ἀμάξιον, θειλίπεδον pro τὸ εἰλίπεδον. τ' ἀνδρός, τ' ἀνδρῖ, τ' ἀνθρώπου τ' ἀνθρώπου accusatiu. ex αι, α, ἀεθλον ἀεθλον, ἀργός ex ἀεργός, ex αο, ω, ἴστο ex ἴστα,

ταυτή

ex

ex εε, η: δ' ἠπειτα ex δέ ἔπειτα, ex οἶομαι οἶμαι, λατῆν pro λατῆντα. Ionic. οα, aut, ωα, contrahitur in, ω: ut ὠναξ pro ὠνάξ & βδξ pro βώαξ, & πλεῦνας pro πλείονας, εω in ε, θεύμν pro θεώμν Herodotus, & βώσεται pro βιώσεται, πορονόπομ ex πορονόπομ. ex εα, η, ut ex ἔαρ ἦρ, φρητός ex φρέατος. ex οια, ω, ἄνθρωποι ex οἱ ἄνθρωποι, ex οη, ω, βώσω pro βοῖσω, ὄγδ' ὄκομτα ex ὄδοκοίτα. ex, ιε, ι, ἰεθ' pro ἰεθός. eadem fiunt Dor. ut θεῦς ex θεός. sic βασιλεύς pro βασιλέος, quod & Aeolicū κῆρ ex κῆαρ. & haec quae sequuntur sunt Dorica, ὠτέρος pro ὀέτερος, κῆφα, pro κῆφ' ἦφα, κῆε pro κῆ' ἐκ, μῆσι pro μῆ ὄσι, ὠπολοι pro οἱ ἀπολοι, ὠγῶ pro ὠ ἐγῶ, ὠξ pro, ὀέξ. ex οο, ω, θεομάδων ex θεομοσδων, ἐζῆ pro ἐζαι, θῆσαι pro θέασαι, πρᾶμ pro πρῶμ, & τ' αὐτῆ pro τῆ αὐτῆ Aeoli. ex εα. in η, accusat. singul. tert. contractorum βασιλῆ, licet alijs Poët. non Dorice videatur. dicitur τ' ἄλλο pro τὸ ἄλλο, & ὠλλοσ pro ὀ ἄλλο, & ὠριστος cum tenui pro ὀ ἔριστος, τῶ πὸ pro τὸ ἄπο, τ' ὠπόλλονος pro τῆ Ἀπόλλονος, & κρῆ pro κρέα.

De

De ellipsi.

E, Boeot. ex ε' πείθομαι, ὀπίπτομαι. I. detrahitur Attice: ut κλάειν pro κλαίειν, αἰεὶ ex αἰεὶ, ἄετος ex αἰετός, in nominibus. ὕδης tollunt, ἰ, ἐς pro, εἰς ᾠήματα pro ποιήματα, ac praefertim in tertia plurali plusquam perfecti: ut ἐλελοίπισαμ pro ἐλελοίπεισαμ. ita in derivatis a λείπω λιμός, ἀχειρ χειράρα prima breui Horat. ὀρείχαλιος secunda correpta Latini. Att. & Ioni. χεύτεος pro χευτέος, χάλκεος pro χαλκείος. Ion. etiam ex diphtongo: ut ἔμβραμαι pro εἴμαμαι transpositis litteris, δέξω pro δέξω βαρέα pro βαρέα, κρέατων pro κρείατων, a quo κάρραμ. Poeti. χεῖρ χειρός in omnibus casibus & Dorice: ut λαβῆμ pro λαβῆμ accentu item in ultima, & ὕμεις pro ὕμεις, & in verbis τύπεις, τύπεις pro τύπεις, τύπεις, & Aeol. ἔμμεες & ὕμμεες. ex, αι, sequenti vocali: ut ἀλκίαιος pro ἀλκίαιος, ἔταρος ex ἔτάρως, & ex, ει, sed tum geminat sequentem consonantem φαέννος ex φαεινός, δένιος ex δεινός: ut χέρρες pro χῆρες. Tarent. ἀνεγμά pro ἀνίγμα, ἔμπειρος pro ἔμπειρος. Poet. ex ροιὰ ρόα, χροῖα χροῖα, φλοῖος φλόος. Argivi & Cret. ex, ει, detrahunt, ι, reponunt, ν, ντα

σπείδω

σπείδω unde σπείσομαι, σπείδω, ab ἐνέπω, ἐνέπω, ex μέντοι μέντομ, ex εἶδεναι εἰδέναμ, a τίδεις τίδεις: quod imitatur par. Lat. γ, Dor. νετὸς ἴπω Θ pro τὰς ἴπωας, & ναῦμ pro ναῦμ sicin derivatis: ab ἐρενύθω ἐρυθρός, ex νύσάζω νύσάζω, a τέυχω τέτυγμα, a Γλεῦκος Γλυκός, a πῶσθω πέπυτμαι. Poet. in compos. a πούς ποί, δίπομ, & ἄλοξ ex αὔλαξ. Cret. ἀρκεθ Θ ex ἀρκευθ Θ, εἴραεμ pro εἴραεμ.

De parellipsi.

Hac utuntur frequenter Dores: ut κάλιον pro κάλλιον. Poet. metri causa Αχιλλεύς pro Αχιλλεύς, κρόμμυον ex κρόμμυον. sic ex ἐννεά ἑνατός & in incipientibus. a, ρ, ἔρεζον pro ἐρρεζον.

De eclipsi.

B, Att. detrahitur βόλιτον pro βόλιτον. Δ, Poet. μόλυβος ex μόλυβος. Dor. in nominibus. quine. Πάρι Θ ex Πάριδος, & Ion. Θέτι Θ pro Θέτιδος. Θ, Dor. ἐπλόμ ex ἐπλόμ. Κ, Ιῶ. ex ἑσακὸς ἑσακός, & Aeol. ex τεθνηκὸς τεθνηκός, ἔετο ex ἔετο. N, elidūt Poet. metri causa: καχάζω pro καχάζω, φάρυξ pro φάρυξ. Ρ, Ion. μαπέμ pro μαπέμ a μάπῃω. Dor. ποτί ex πῶτος, σκῆπῶμ ex σκῆπῶμ, μικρός ex μικρός.

μικρός. Σ, Ιο. saepe ut possit fieri contractio: δίδου ex δίδου. Att. έχουα pro έχουσα. Poeti. in fut. κείω pro κείσω, κλείω pro κλείσω, έούω pro έούσω. Dor. έμπροθεμ & όπιθεμ pro έμπροθεμ, & όπιθεμ. Τ, Ιον. ut fiat quoque contractio: τέρατος τέραος. sic ex "αρχίτος" αρχιός, πόστις πόσις Lycor. ex τέτταρες commune τέταρτος.

De apostropha.

Haec etiam solius litterae esse potest. A, Dor. άμ pro άιά, άρ pro ήρα, πάρ ex πάρα, παρτοί pro παρταί σοί. E, tollitur in fine metri causa: λός pro έλός, περσείαχε ex περσειήχε. Ion. item libenter detrahunt, ε, &, ι, in fine per apostrophō: ήτιμησ' αρητηήρα. Dor. demunt, ι, ex ποτι cum cōponitur cum articulis & geminant, τ, ποττώ pro ποτεταί. similiter ποττώμ, ποττάμ, ποττός, ποτταί, ποττά. Aeoli quoq. ι, subscriptū Αινάα pro άινεία. Ιο. ex in fin. in μιναι de lent αι: τυπήμεν ex τυπήμεναι. N, Att. ex άλλο & τέτο, μή pro μήμ Ιο. Poet. metri causa: έμπροθε, όπιθε. Σ, Dor. ό pro ός: unde ότις & ότινα. Aeol. in recto nom. prima Αρχύα pro Αρχύας. hinc Protagora Lat. Fabius & ex gen. & voc. primae cōtract.

Σωκράτης

Σωκράτης, ή Σώκρατε. hinc Pericle Lat. sic Poet. πολλάκι, πλείσκι, χώει pro χωσίς. ita Lat. in carmin. praesertim. Versibu' quos olim vates Fauni q. canebant. syllaba eximitur Att. έργά pro έργάτη. α'ιάβα ex α'ιάβαδι, κατάβα similiter Dor. δῶ pro δώμα, ό pro ότι, χεί pro κοιμνομ, ιδρω ex ιδρωτι, Αωόλλω ex Αωόλλωνα, έτα pro ουταί, πάω pro πάωζε, άλλο pro άλλοθε, βεί ex βειαρόμ, δακουα δάκτυομ, γάρυ pro γλαφυρόμ, τέφι pro τέφιμομ, παυ pro παΐσαι, ρά pro ράδιομ, κήρη pro κήρηομ: quae & Aeol. sunt: ut illa etiam αΨ pro όπίσω, μάΨ pro μάτημ.

De inuersione.

Inuersione quae & metathesis seu transpositio vocatur, aut est spirituum, aut soni, aut litterarū, & syllabarū. Ion. transfertur aspiratio: κύνθεα ex χύνθεα, ένδαυτα pro ένταυθα, atque κιθάρ pro χιτάρ Herodoto. quod imitatur Lat. ex θείαμβος, triumphus Att. inuertitur sonus: ut λαβέ pro λάβε, & ιδέ pro ίδε, quae communia sunt. πόλειωμ pro πολέωμ, βδέλυες pro βδελυός, πόιηος pro ποιηός. Dor. ut κάλος pro καλός, φιλόσοφοι pro φιλόσοφοι. Attici priusci acuebant

bant paenul. nomin. in φα & οια, poster. an-
 terpaen. ἀληθεία ἀλήθεια, ἀγνοία ἀγνοια. quin
 & Att. longa vltima no. quar. sim. & secun.
 cont. antepaenac. μελέω, λέξεω. & Aeol.
 ποταμος pro ποταμός, Ἀχιλλεύς pro Ἀχιλλεύς &
 vno verbo omnem dictionem oxytonam
 si non sit monosyllaba, praeter praepositi-
 ones & coniunctiones sono citra vltimam
 proferunt. κάλος pro καλός, δύνατο pro δυ-
 νατός. sic & Aeol. χυσίον pro χύσιον, &
 Poet. δένδρον pro δένδρον. Poet. transpo-
 nunt item accentum: vt ex nom. γόνυ, γου-
 νός, γυνί, γυνά, γυνδμ, ex δόρυ δουρός, δουρί
 & ex ἡμῖν ἡμι. Ion. inuertuntur litterae: vt
 οἰθῆος pro νοθῆος. καρδίη pro καρδίη. & Dor.
 vt κίρκον pro κούκον. Aeol. ex τρίτος τέτος
 & ex τρίτη τέτρα. ex littera, ρ, fit omniū fre-
 quentissime transposi. a Ion. & Poetis: κρα-
 τερὸς κρατερὸς, δρίφος δίφρος, βοάδισος βάρδισος,
 ἀτραπητὸς ἀτραπητὸς, δρατὰ δαρτὰ, τέτα-
 τος τέτρατος. sic in aor. secun. vt paenult.
 fiat brevis: ἐδραθον, ἐδρακον, ἐπραθον. πεπρα-
 γμένο, ἀφράτω, ἀρίζω ἔοδω. ita Poet. & Boe-
 ot. ἀπρόσωπρον, & πόρρω, Att. ἀβάτραχος
 βράτραχος, βύτραχος, βότραχος, & βλιτραχος. ἀβα-
 ραχία

βαράχια, ἀνάρθη ἀνάραξ & in alijs lit-
 teris, aut syllabis λαράρυσσα κελάρυσσα, τήγα-
 νομ τήγνον, βάλαμον βλάμον Nican. ἔκπα-
 γλος ἔκπλαγος.

De mutatione.

Mutatio aut est spirituum, aut sonorum,
 aut quantitatis, aut litterarum tantū, aut
 etymologiae. spirituum: vt Att. dicitur κο-
 λόκωθα pro κολόκωτα, & ἔμθ pro ἔνος, sic
 aspirant & α, quod habet vim congregādi:
 vt ἄπας & Siculo more κύτρα pro χύτρα. Iō.
 autem leuis spiritus in aspiratū & vicissim
 mutatur: vt ἐπίπωω pro ἐφίπωω, & ἀπίγμα
 pro ἀφίγμα, κίνυψ κίνυφθ. Ion. κίνυπος. Ae-
 ol. vero quae aspirata sunt leuigantur: vt ὄρ-
 μοι pro ὄμοι. licet sit duplicatum, ο: vt κέρ-
 ρω pro κείρω. ex φανός πανός, ἀράφθ ράπυς,
 ex ἀμφὶ ἀμψί, ex φάσκα πάτχα, vt ait Eusta.
 ex μεταλλόμθ μεταλλμένθ. Aeol. pro a-
 spiratione digamma suum excogitant, de
 quo in Grammatistica disseruimus. contra
 Lac. Eretr. Argiui, Pamphyl. aspirationē
 pro, σ, ponunt: πᾶάπᾶσα, μᾶάμᾶσα, εὐ ὄι
 quae vox bacchantium pro εὐσι, ὄς pro
 σῶς commune.

De mutatione soni.

Dores paenacuunt rectos plurales finitos in, ες: vt χείρες pro χείρες, & monosyllaba grauant: vt βῆς pro βῆς, cōtra πάντων & παίδων inflectunt pro πάντων & παίδων. Aeol. inflectunt monosyllaba in, ωξ, aut in ες: ῥῶξ pro ῥῶξ, & dicunt ἐγῶν pro ἐγῶ, & circumfl. mutant in acutum: ἔτῳ pro ἔτος, ὄρο pro ὄρο. Att. ex circumflexis faciunt barytona: vt αὐξω pro αὐξω, cōtra τροπαίον pro τροπαίον, ὁμοίος pro ὁμοίος, πῆρες pro πῆρες, μάρος pro μάρος. sic & Dor. fut. prim. act. & med. circumflectunt semper: δώσω, & δώσῃμαι a δίδωμι, & ἔτῳς πάντων, κορυφαῖ, ἀμφῶ, παῖτα aduerbia. At prisca Dores in aduerbiis circumflexis acuunt paenultima. κῆλως, σόφως, & in subiunct. λωβασησθῆ pro λωβάσησθῆ. Poet. ex ἡμῖν, & ἰμῖν faciunt ἡμῖν, & ὀμῖν.

De mutatione quantitatis.

Attici producunt, α, accus. vt βασιλῆα, & efferunt geni. secundae & tertiae cōtracto. per, ω: vt ὄφρω. & βασιλέως, & accessionem ε, mutat in, η: vt ἡδωάμην pro ἔδωάμην, quā quam

quā utrūq. v. surpāt: vt ἐμελλον ἤμελλον, ἐβελόμην ἤβελόμην. producunt, ι, in κλημῆς, & ἐύκνημις, & primam in Απώλλω, & paenult. in μήσωρες pro μήσορες, contra retinent breuem in ἐληλύκειν, & ἐληλύθη ab ἐλεύθω, & ο, mutant in, ω: vt ἐώλωθον ab ἐολπα, ἐώγηθον ab ἐογη, & ἐώκηθον ab ἐοικη. Ion. mutant, α, in, η: vt τῆν ἀληθείαν pro ἀληθείαν, & dicunt δῖουρο pro δῖουρο, & τιθήμενον pro τιθήμενον. Dores ancipites producunt: ἴσος ἐυναλῶ, quin & breues vt in praeteritis Atticis ex ὄρορα faciunt ὄρορηκα. Aeoles vertunt, ο, in, ω: vt ὠμοίον pro ὀμοίον. & in verbis passiv. in μι, paenult. producunt: vt ἀδίζομαι δίζομαι. hinc illa praesentia ἀλάλημαι, ἀλαλύκτημαι, ἀλάλημαι. Iones vtuntur plurimum systola: vt ξερός pro ξερός, & cum, η, vertunt in, α, correptum: vt ἄδον pro ἡδον, & cum tollunt plane accessionem temporis: vt ἔρδον pro ἡρείδον. Dores corripunt, ας, accusatiui pluralis & participij: vt κρήνας, & παρᾶς. ijdem dicunt γαμαθῆσα pro γαμηθῆσα. Aeoles mutant, η, in, ε: vt κρῆς pro κρῆς, & ω, in ο: vt γέλωθον pro γέλωθον. Attice dicitur νηός pro νεός.

De mutatione litterarum.

A. pro ε, Ion. μέγαθ̄ pro μέγεθ̄. Dor. ἀπεργς pro ἔπεργς, ἐγώνηα pro ἐζωγε Att. φρασί pro φρασί Pind. Aeol. ὄπισθα pro ὄπισθεμ, ἐνθα pro ἐνθεμ, πρόδα ex πρόθεμ. Tarent. ἀμπεργς pro ἔμωθ̄. pro η, Ion. ἔψαλα pro ἔψηλα, itē, α, breue pro η, δίχα pro διχη Dor. γὰρ pro γήμ. Aeol. Μίλατ̄ pro Μίλητ̄. in imparisyllabis tamē nec Dor. neq. Aeol. mutat, η, in α, nisi sint barytona: ἔλλαμ pro ἔλλημ, ἐδάς tamen pro ἐδάης dicūt, & in me nosyll. libere μὰρ pro μῆμ. sic ἄνερ pro ἠύε Poet. pro, ο, Dor. ἄμα pro ὀμα Aeol. ἄσα pro ὄσα Cret. ἀναιθ̄ pro ὄνφοθ̄. Dor. in gen. prim. prrisyll. pro, σ, ἀνεία. hinc illa Πυθαγόρα, θωμᾶ, πατραλοία, εὐφάρετοα. pro, υ, κελινδῆμα pro κυλινδῆμα. pro ω, Dor. in gē. plur. prim. & secūd. ἀνφῆμ & μουσᾶμ, & in partic. praes. secund. circumfl. γελᾶμ pro γελᾶμ, & more Syrac. in secund. ling. aor. prim. med. ἐτύφα pro ἐτύφω. pro φ, Dor. κλάξ pro κλείς. Ai, pro φ, Dor. κτάνω pro κτείω, ἀίηα pro εἶηε, pro η, Aeol. τίθαμι pro τίθημι, βλαυτή pro βλητή, θναίτω pro θνήσκω, νη̄ pro νή. hinc χρασμῶ pro χρησιμῶ per sync.

sync. Poetice pro ηῖ, λαλομ pro λήιομ. pro ε, Att. δ'αῖ interrog. pro δεῖ, τίδαί; ut annotat Planudes.

B, pro γ, Boeot. βανῆκεε pro γναῖκεε. pro δ, Boeo. βέλειαρ pro δελιαρ, & per crasim βλήρ, σάμβαλα pro τάνδαλα, ἦθη pro ἦδη, ἐμβῆσαι pro ἐνδύσαι. pro μ, Aeol. βύρμαξ pro μύρμηξ, ὄπισοβαῖμ pro ὄπισομαῖμ, τέριμνθ̄ pro τερέβινθ̄. sic α μολῶ μολίσκω, & transpos. μλώσκω vnde βλώσκω, α μέλλω βέλλω & βλίττω quasi μελίττω. pro ω, Delphi ut ait Plutar. βικρὸμ pro πικρὸμ, βατᾶμ pro πατᾶμ. pro, φ, Sicul. et Maced. ut ait idem Plutar. Βερνίκη pro φερειίκη, βαλακοὸς pro φαλακζός, βῶ pro φῶ, vnde & βάζω, & κεβλή pro κεφαλή Aeol. qua & loco digamma tis utebantur iidem & Cret. Lac. Pamphyl. ὠβὸμ pro ὠβόμ.

Γ. pro β, Att. γλέφαρα pro βλέφαρα, γλήχωμ pro βλήχωμ. pro δ, κρήνομ pro κηρέδιομ, pro κ, γναφῆομ pro κναφῆομ. pro λ, κόλις pro κόλις. pro π, γαγαοεῶμ ex παρηγορεῶμ.

Δ, pro β, Dcr. & Aeol. ὀδελός pro ὀβελός, δήλομαι pro βζλομαι, & δηλή pro βελή Hesio. pro γ, δᾶ pro γᾶ, & δη̄ pro γῆ, vnde δᾶμιτης quasi γῆ μήτηρ. διφζεα pro γέφυρα. pro

ζ, Att. κινίδη pro κινίζα, δένς pro ζένς Dor. vnde de δίδε &c. & βδένς Boeot. & Δήμ & Δάμ Δαυός, & Dor. ἔρω pro ῥέζω transpositis litteris. duplex autem δ, pro ζ, Boeot. & Lacon. μᾶδα pro μᾶζα. pro θ, γάδε Dor. pro γήδε. vnde gaudet Lat. & ἔλω pro ἔθελω Dor. per transpos. pro τ, Dor. θέμιδος pro θέμισος, τῆδες pro τῆτες, αἶδα pro αῦτη Lac. Cypri. E. pro α, Ion. ὀρέω pro ὀρέα, θήομαι pro θεάομαι, τέσσερες pro τέσσαρες. vnde tessera Latini. εἶτε pro εἶτα, κέοια pro κέοια, βέοιθε pro βέοιθε Hom. Aeol. κρέτος pro κρέτθ, & in prim. plur. λεγόμεθε pro λεγόμεθα, & additov, λεγόμεθε. sic ἄρεμ pro ἄρα, ἐνεκεμ & ἐνεκεμ pro ἐνεκα, ἐπειτε Megar. pro ἐπειτα. At. νεός pro νεός, ὑέλος pro ὑάλος, ἐνεός pro ἀνεός, pro η, Aeol. ἄρες pro ἀρες, ἀδικέσαι pro ἀδικήσαι. & Poët. metri causa ξερόν pro ξερόν, μετέωρος pro μετήορος. quod tamen in communi consuetudine remanet. pro, ι, Att. in sec. contract. ὄφιθ &c. pro, α, Dor. & Aeol. πρὸς pro πρὸς, ἀλετεῖβανος pro ἀλοτεῖβανος, ἐδόντες pro ὀδόντες. hinc Poët. Αοζαφόντης pro Αοζοφόντης per parenthesis ι. Ei pro η, Aeolice πένεις pro πένης. sic Att. ut ait Euphro-

Euphronius, κέουλος dicitur avis quae Dorici. κέουλος. Boeot. semper ει pro η, τέθηκα pro τέθηκα. hinc illa communia εἶμι & ἔμι pro ἦμι & ἦμι ab ἔω. pro η, Atti. πένυσει pro πένυση. vnde illa communia supersunt βέλεις, ὄψεις, ὄοις. & εἶ ab ἔομαι. pro ε, accessio- nis in verbis quae incipiunt, α, λ, & μ, extrin- ta consonante repetita Atti. ἐλήμμαι pro λήλημμαι, εἶμαρμαι pro μέμαρμαι. pro δ in de- riuatis: ut ab ἐλεύθω ἐιλέθω. Eu pro υ, Aeol. & Dor. praesertim cum factum est ipsū υ ex contractione: πεικῖσα pro πεικῖσα, ἐμδῖ pro ἐμδῖ ex ἐμέο, σεῦ pro σεῖ, ἔυ pro ὄυ. ita in secunda persona verbi τέρπασθαι pro τέρ- πωου, & in nominibus primae contracto- rum Δημοσθένειος pro Δημοσθέινος. sic κήτδῖ- μα ex κητούμαι a κείσομαι. ita ex ὄτε ὄυτε, ἔυτε. ἦγῶω, ἦγῶω pro ἦγῶω- ωω.

Z. pro ζ, Aeol. ζιά, aut ζά pro δια ζάβελος pro διάβολος. pro σ, prisca ζμίλη pro σμί- λη, pro duplici σ, Tarent. πλάζω pro πλάσσω. H. pro α, Ioni. maxime familiare: ἡμέρη pro ἡμέρα, χρῆσθαι pro χρῆσθαι, quod vulgo rece- ptū, τῆ impera. a τῶω. At. in praeposit. ἀνά,

ἡνφάμω pro ἀνφάμω. Dor. in imperat. se-
 cund. in μι, ἴση pro ἴσα, & in alijs in medio
 praesertim cum est longa: διπλήσι Θ pro
 διπλάσι Θ. Aeol. ἡῖρ pro ἀῖρ, ηῖ, pro α, Ion. ῥη
 ἴδιον pro ῥάδορ, Θρήιασα pro Θρᾶσα. hinc
 Threissa Virg. pro α, in aor. verb. quinc.
 φαῖνω. α, α, ἐφῆνα, Boeot. βαῖηκεα pro γυαῖκες,
 Αχῆος pro Αχαῖος. η, pro αι, κρήνον pro κραι-
 νον Hom. & Boeot. in participijs λεγομένη
 pro λεγομένα. sed frequentissime Ionice in
 dat. plur. nominum prim. & secund. μούτη
 σί addito ad extremum, ι, & aliquando pra-
 terea, ν, μούσησι. pro ε, Att. ἡῦδορ pro ἔδδορ
 Ion. in tertia cōtract. βασιλῆ Θ & c. sic & in
 quibusdam prim. contract. ἡοκλή Θ & c.
 Poët. metri causa ἀητὸς pro ἀετὸς. pro ει,
 Dor. & Att. in tertia plusquam perfecti ὀ-
 πάπη pro ὀπάπει, quin & in prima Att. sine
 ν, ultimo ἐτετύφ pro ἐτετύφμ, & in rec.
 plur. contract. tertiae βασιλῆς pro βασιλῆα,
 & in infin. τύπῆν pro τύπῆμ, & Aeol. τύ-
 πῆς τύπῆ pro τύπῆς, τύπῆι. Att. etiam in
 accessione ἦχον pro εἶχον, & ijdem, η, pro ει.
 in accessione ἦκον ab εἶκω, & ἦκαζον. sic Att.
 & Ion. μῆον pro μέον. Dor. τῆν Θ pro ἐκεί-
 νον Θ.

υ Θ. Cret. χῆρες pro χεῖρες. sine, ι, subscripto.
 quin & Dor. η, eodem modo vsurpant pro,
 α: σῆρ pro σῆρ, vnde διψῆρ, ζῆρ, πεινῆρ su-
 persunt in vsu communi, & secunda perso-
 na διψῆς, ζῆς, πεινῆς, pro ε, Aeol. Αχιλλῆος pro
 Αχιλλεύς: vnde Lat. Achilles. pro, ι, Poët. in
 secunda contract. πόλη Θ & c. Aeol. ψιμί-
 διορ pro ψιμύδιορ. ηῖ pro, ει, Ion. κλείδα pro
 κλεῖδα. pro, ο, Poët. praesertim cum multae
 breues in compositione: vt θεῖτος pro θε-
 ὀτόκος, hinc πολλοσημόειορ. pro ε, δήλομα
 pro βέλομα, δηλή pro βελή Hesic. pro, ω, Io-
 ni. Μαῖητις pro Μαῖστις, ἰρηγὸς pro ἀεργὸς.
 Θ. pro δ, Dor. μαδὸς pro μαδὸς addito, σ,
 ψῖδος detracto, ε, pro ψεῦδ Θ. Aeol. εἰθεῖς
 pro εἰθεῖς, vnde verbum εἰθεῖν / ζω, pro, σ, δυ-
 θικὸ pro δυσμη, ὄρχηθιδος pro ὄρχημὸς.
 I. pro, ε, Ion. ἰσῆ pro ἐσία. hinc ἐπίσος pro
 ἐφέσιος, pro, ει, Ion. in femin. quae fiunt ex
 nomin. prim. contra. εὐγεία pro εὐγένεια ab
 εὐγενής. pro, ν, more Siculo: ἐνδοῖ pro ἐνδον
 pro, υ, Aeol. ἵπαρ pro ἵπαρ. ex quo fit vt vtā-
 tur dat. plur. pro accus. τοῖς pro τῆς, & in
 infin. tertiae circumflex. χεῦτοῖς pro χεῦτῶν
 ἵψοῖς pro ἵψῶν. Αφεσδίτη pro Αφεσδύτη, λιέ-
 ζω ex

ζω ex λυω.
 Κ. pro, γ, Att. σπογιά pro σπογιά. pro, ω,
 Ion. praesertim in interrogantib. & infini-
 tis: ut κως pro πως & οκως pro οπως. pro, ρ,
 Dor. μικρόν pro μικρόν, nisi malis extritum,
 ρ, & κ, geminatum digere. pro, ς, Lacon. ἀκ-
 κόν pro ασκός. pro τ Dor. πόκα & άλλοκα pro
 ποτὲ & άλλοτε. κς pro, ξ, Aeol. κένος pro ξένος.
 Λ. pro, μ, ἀδμολή ex, α, priuat. & ἰδιωμ.
 pro, μ, saepius Att. πλέυμων pro πιέυμων, λή-
 τρομ pro νίτρομ, ut annotat Phrynichus.
 Μ. pro β, barbaro more Maced. ἀμαίτια
 dro ἀβαντία rarum. pro, ν, ex πύανθ πύα-
 μος. pro π, Aeol. ματῆς pro πατῆς. Cypr. ἀ-
 βρεμῆς pro ἀβλεπῆς.
 Ν. pro η, Cypr. ex ἀήτης ἀήτης rarum. pro λ,
 praesertim sequēte, θ, aut, τ, Dor. ἦνθομ pro
 ἦλθομ. sic ex ἐκέλετο, κέντο Alcman. ex εἶλε-
 το, γέντο. pro σ, Dor. ἐν pro ἐς, & Cret. ἐν χο-
 ρόν pro ἐς χορόν, & in particip. Aeol. εἰρήκωμ
 pro εἰρηκώς. pro τ, τετραενές pro τετραετής.
 pro υ, Lac. & Cypr. αἶδα pro αὔτη. ἀντέτῆς
 pro αὐτοετῆς, ἀμφήμ pro ἀωχήμ verso ν, in μ,
 quia sequitur, φ.
 Ξ. pro κ, ἴξομ pro ἴκομ Boco. pro σ, At. frequē-
 tissime

tissime in praepo. σύμ: ξύμμαχος pro σύμμα-
 χος. Dor. in fut. καθίξας pro καθίτας, κλάξω
 pro κλάσω verso ει, in α, Lacon. δίφραξ
 pro δίφρος, ἀπέσουξεν pro ἀπέσωσεν pro
 duplici, σ, Ionice διξά pro διαά, τειξός
 pro τειασός. pro χ, Aeolice διξά τειξά pro
 διχῆ τειχῆ.
 Ο. pro α, Aeoli. ὀιω pro ἄνω, & retracto ac-
 cētū σεστθ pro σεατός, σωλεύς pro σαλεύς,
 οἰέλιται pro ἀνέλιται. Atti. μολόχη pro μα-
 λάχη, πόρδαλις pro πάρδαλις. Aeolice in in-
 finitio paraci. παλ. τέτορθαι α, τέρω, τέτορες
 pro τέτταρες ου, pro αυ, ἀπούρας pro ἀπαι-
 είσας per syncopā. Dor. τέτας pro ταύτας,
 & pro δ, in deriuatis: ut ασπένδω σπιδή. sic
 Lati. a claudio cludo, a causa accuso. pro ε,
 Atti. in paraci. act. verbi dissylla. primae aut
 secun. πέπομφα pro πέπεμφα. Dor. & Syra-
 cul. in modo impera. λάβομ pro λαβέ. Aeol.
 ὄνοιος pro ὄνφρος. pro κ, Dor. λόγος pro λόγος.
 οι. pro κ, Dor. δίδοι pro δίδου, & in partici.
 τύπλοισα pro τύπλοισα. pro ω, ευρύχοος pro
 ευρύχωος, φυτίζωθ pro φυτίζωθ. οι, pro
 ω, Syrac. ἀρμοῖ pro ἀρμῶ, ἐξοῖ pro ἔξω, ἐν ταυ-
 δοῖ pro ἐν ταυδοῖ mutato τ, in θ, pro ω, in
 accus.

accus. sing. quart. cōtract. λιτῆρ pro λιτῶ
addito, υ, ad extremum. Dor. accus. plur. ter-
tiae simpl. λόγος pro λόγος.

Π. pro β, Cret. ἀβλόπες pro ἀβλαβῆς. pro χ,
Achaici σχύζω, σπαάζω, πύαμος pro κύαμος.
pro μ, πετ'έμῃ pro μετ'έμῃ, πέδουρος ex με-
τέωρος, πεδαωεισῆς ex μετεωρισῆς. pro τ, Cret.
σπάδιον pro σάδιον, πέμπε pro πέμπε. a quo
πυμωάζημ & πυμωάβολος, πείαυρες Aeoli.
pro τείαυρες, & πείαυρες Proet. per omnes
casus.

Ρ. pro λ, κοίβανος pro κλίβανος Att. κεθα-
λαργία ex κεφαλαργία, ἀγγέλιος pro ἀγγελος.
Cypr. ἀβρεμῆς pro ἀβλεπής. pro σ, Aeol. μῆρ
τυο pro μάκτυς ἔπρη pro ἔπρη, πῶρ pro πῶρ.
vnde Marcipor, Publipor Latini. τῆρ pro τῆρ,
& alia in edicto Laced. quod legitur lib. i.
Musicae Boethij.

Σ. pro δ, per syncop. ἡσμεν pro ἡδεμεν, pro
δ, duplex, σ, Tarent. φράσσω pro φράζω. pro
θ, σιδε pro θεός. inde Σίβυλλα quasi θεῶν βυ-
λλῆ, σίσιφος quasi θεῶν σιδε & Ion. βυασὸς ex
βυθὸς, vnde ἀβυασος. pro, μ, Atti. in parac.
quasi. verborum in νω: πῆφασμαι pro πῆφαι-
μαι, vnde τὸ φάσμα Terentius. pro ν, Att. in
nomin.

nomin. desinentib. in ν, δελφίς pro δεφίμ. Do-
ri. in verbis saepe: μέν pro μέν, τῦπῆομας a τῦ-
πῆομα Aeol. in infin. circumfl. retracto ta-
mē accentu: φεύνει pro φευνῆμ, γέλαις pro γε-
λαῖμ addito, ι, χεύσοις pro χευσῆμ. Cret. αἴες
pro αἴερ. pro ρ, posteriori cum geminatur
Att. ἄσπερ pro ἄρρερ. pro τ, Megar, σαῖ pro
τὰ id est τινὰ, vnde ἄσα & ἄττα Att. pro ἄτι-
να Cypr. σῖβουε pro τί βέλη Hesi. Dor. σᾶτες
pro τῆτες. σ, duplex Aeol. pro πῆ: ἐμπιάσῃμ
pro ἐμπίπῃμ, πείαω pro πέπῃω, ὁασόμνος
pro ὁπῆόμνος Hom. & σδ', pro ζισδισ' pro
ζδ', & σκ, pro ξ, σκίφος pro ξίφος, σπ, pro, ψ,
σπέλλιον pro ψέλλιον, & contra πέλους pro
πέλοψ quod imitantur Latini.

Τ. pro δ, Att. ἐντελέχεια pro ἐνδελέχεια.
Dor. θέμιτος pro θέμιδος. pro θ, Cret. τίειος
pro θεός Hesi. pro κ, Dor. τῆνος pro κῆνος,
ἐπῶρ pro ἐκπῶρ. pro σ, Att. τήμερον pro σῆ-
μερον, & praesertim cum geminatur πῶρ
πῶ pro πῶρῶ, & Corinna Boeoti. φῶρῶ
pro φῶρῶ, & illa Boeotica potius quam
Attica θάλαττα, πίττα, ματταλία, θετταλία
Dor. φατι pro φατῆ, εικετι pro εἰκοσι. Dor. &
Aeol. τῦ pro σῦ, τῆ pro σῆ, ante τ, mutabant
prisci

prisci, σ, in τ, ἐτία pro ἐστία, ἴττω pro ἴσω
 Boeot. ἐτ ἄκαμ pro ἐσποσαμ Hesic.
 Υ pro α, Aeolice γλύφω pro γλάφω, σύρρες
 pro σάρκεις, pro λ, Cret. ἄυτος pro ἄλοϑ.
 pro ν, Poëtice ἀγαυός pro ἀγανός, pro, ο, Ae
 ol. ἕμοιϑ pro ὄμοιϑ, ἕπιος ex ὄπιος, vnde
 ἕπιος cōmune mutato spiritu, ἀπυθεμ pro
 ἀποθεμ, ἀγυεις ex ἀγοεά, μύγεις ex μόγεις, ἕμ
 φαλος ex ὀμφαλός,
 Φ. pro θ, Aeolice & Attice φλάται pro
 θλάται, φῆρες pro θῆρες, ψαφαεός pro ψά
 θυρϑ, pro χ, ἀμφήμ pro ἀυχήμ Lac. & Cypri.
 ex ἰγύς ὀσφύς, , ex κόψιχος κόψιφος.
 Χ. pro θ, Dor. ὄριχα pro ὀριθα.
 Ψ. pro σφ, per transposit. Dor. ex σφῆ, ψῆ,
 vnde ipse Latini.
 Ω. pro α, Ion. ὠιθρωπος pro αἰθρωπος, ὠυτός
 pro αὐτός, pro αυ, δῶμα pro θαῶμα, τρώμα
 pro τεαῦμα, ὠλαῖ pro ὠλαξ, ita Latini Clo
 dius ex Claudius. Boeotice ᾠεισος pro αἰει
 στϑ, Poet. in verbis secundae circumfle
 xorum. ἠβῶω pro ἠβᾶω, δρᾶω pro δράω, pro
 ε, Poët. ex πλέω πλώω, ῥέω ῥώω, & ex νέμω
 νωμάω, ττρέφω, στρωφάω, τρέπω τρωπάω, pro
 ϑ, Ionice ἐκπλώσας pro ἐκπλέυσας pro ο,
 δύνω

δύνω Att. pro δύο, pro ου, Ionice & Dorice
 βῶμ pro βούμ, γῶμ pro γούμ, βωλά pro
 pro βελή, διδλος pro δουλος, ὦμ pro ὄμ, ὠεα
 νός pro ὄυεανός, & in accusatiuo plurali ter
 tiaie λόγως pro λόγους, Aeolice λειπῶσαι
 pro λειποῖσαι, & in genitiuo quartae con
 tractorum λατῶς & accusatiuus λατῶμ, ω,
 pro οι, Ionice δουῶμ pro δουῶμ & Attice in
 genitiuo dualis secundae contractorum ὄ
 φεωμ, sic & in genitiuo primae: ἀνείω Poē
 tice pro αἰείου, & in nominibus tertiae
 λόγω pro λόγου, & in accusatiuo plurali λό
 γως pro λόγος.

De mutata etymologiae.

Etymologiam mutari intelligo cum syn
 taxis non mutatur: quae fit tribus modis,
 aut cōmutatur declinatio, aut coniugatio,
 aut figura: quae mutatio metaplasms vo
 catur. declinatio mutatur, vt cum Attici
 nomina tertiae parium acuta, aut antepae
 nacuta finita in, αϑ, & composita αγήεας,
 κέεας aut γέλως, inflectunt per quartam in
 εως: vt pro λαός dicunt λέως & ὀφιλόγε
 λως, τῆ φιλόγελα, non φιλογέλωτϑ, & no
 mina iuncta cum πούς inflectut sine, π:
 vt ὀ

ντ ὁ τείπης, τῆ τρίπης, non τείποδος: & nomi-
 na propria primae contractorum inflectūt
 per primam parium interdum: vt τ̄ δημο-
 σθένω pro δημοσθένη. iisdem dicūt κλῆμ pro
 κλῆδα, & κρίνετι pro κρίνοισ. Aristoph. μῆνιμ
 pro μῆνιδα, quod & Ion. ὄρνεις pro ὄρνιδες, &
 ὄρνιδας, τριακοντῆς pro τριακοντῆτιδες, &
 τριακοντῆτιδας, ὁ σκότος pro τὸ σκότος, ὁ πέ-
 τρος pro ἡ πῆτρα, τὸ βλέπω pro τὸ βλέμμα,
 ἡ ἀρέσβούτις, ἡ ἀγάπητις, ἡ κατὰβόλητις pro ἡ
 ἀγάπη, ἡ ἀρετθεία, ἡ κατὰβολή: quāuis poeti-
 cum hoc putat Halicar. τὸ δαίδρο pro τὸ
 δαίνδρομ, & quasdam comparationes faci-
 unt in, αἰτερος: vt ἰδραίτερος, & γεραιτέρος a γέ-
 ρω, & πεπαίτερος a πέπω, & περαιτέρος a πέ-
 ρα, alias in, ἰσερος: λαλῖσερος. sic a βλάξ, βλακί-
 σατος, ab ἀκρατῆς ἀκρατῖσερος, a ψόδης ψό-
 δισατος, a πότης ποτίσατος haec sunt Ioni.
 ὁ ἔσπερος pro ἡ ἔσπερα. & recti plu. quinδτα
 pro rectis tertiae: γῆες pro γοί, & ὁ πολλός,
 & τὸ πολλόν pro ὁ πολὺς & τὸ πολὺ, ἔδα-
 μοι, & μηδαμοὶ pro ἔδενες & μηδένες, compa-
 rationes in, ἰσερος: vt δικαίστερος & δικαίσα-
 τος quod & Att. est. sic & σπιδαιέττερος σπιδ-
 δαιέστατος Hecat. ἀλλοιέττερος Epichar.

ἔπι

ἐπιθεδύεσατος Democr. ἀκρατέσεω Hippoc.
 ἀφρονέσατος Eupol. & ἀποιέσεω Pind. Ion.
 variant declinationē ἡ ἀηδῶν & ἀηδῶ, vñ-
 de ἀηδοί, Γοργῶν & Γοργῶ. χελιδῶν & χελιδῶ,
 ἡ εἰκῶν & εἰκῶ ex quo Aristop. εἰκῆς pro εἰκό-
 νας, ἡ αὐλή, & αὐλῖς αὐλιδῶ, ἄτύχεω pro
 ἀτυχῆς accus. sing. quartae contract. in, εἰμ:
 vt λητῆμ pro λητῶ, & patronymica in, ἰωμ,
 κερνίωμ pro κροῖδης, ἰαφριονίωμ & ἰαφρίωμ, ὁ ἀ-
 γάγας pro ἀγαγῶμ. haec. autem Dor. ὁ πάσαξ
 pro ὁ πάσαλος, ἡ δαμάλη pro ἡ δάμαλις. pa-
 tronymica in φωμ: vt ὁ ἀτρείωμ pro ὁ ἀτρέ-
 δης, τῆμ γυνῆμ pro τῆμ γυναῖκα more Siculo,
 qui Doricus etiā est. Dores comparat. in ἰ-
 ωμ, mutant in, αωμ: πάσασωμ ex παχίωμ, θάσ-
 σωμ pro ταχίωμ, ἐλάσασωμ pro ἐλαχίωμ. hinc
 μάσασωμ & μήκισω, ἔασωμ & ἔπτομ pro ἐγσίωμ.
 inde verso e, in, α, ἄσασωμ & diminutiū. in ἰ-
 ρω. πυρρῖχω ruffulus a πυρρῶς, ab ὄσομ ὀτί-
 ρωμ & ὀσάτιον quantulum, ab Ἀμνίταε Ἀμνί-
 τιχω, & illa Κορυτῶ, Κορύνταε. Aeol. sūt
 ὁ μικροτερος & ὁ φύλαχω pro ὁ μάκτυρ & per
 fyn. μάρτυς & ὁ φύλαξ, & ὁ ἀγωνω pro ὁ
 ἀγῶν facto recto ex gen. & femin. ἡ δμωῆ
 ex δμῶς, ἡ καλύκη ex κάλυκω, ἡ χιτῶνη ex

N

χιτῶνη

χτδνος, ὁ γέλωτ τῆ Γέλω, & ἔρος τῆ ἔρω pro ὁ γέλωτ & ἔρος, & geni. ios, aut φος, tertia cōtrac. ut βασιλιϑ, aut βασιλϑ, τῆρ ἀψλω pro τῆρ ἀψίδα, patronymica in αδιϑ: ut ἑρράδιος, participia paracim. inflectūt, ut participiū praesentis retracto sono: ut ὁ εἰρήκων τῆ εἰρήκωντϑ pro ὁ εἰρηκῶς, τῆ εἰρηκότϑ, τὸ ἦδος pro ἡ ἦσονῆ, τὸ μῆχος pro ἡ μηχανή. σφραγι pro σφραγίδα, προσώπατα pro προσώπα. sic μηλάτων pro μῆλων Lycor. & illi Dat. ἔγκασι pro ἐγκάτοις, ἄσρασι & πρόβασι ex ἄσρασι, & πρόβάτοις, πέταλσι pro πέτάλοις, προσώπασι & σαββάσι in Euāg. pro σαββάτοις. dimin. in αδιος, ὑρράδιος ab ὑρρά, Dor. Aet oli dat. plura. quinc. in τοῖς, γερότοις pro γέροσι. ut ait Aristor. Gram. παθημάτοις pro παθήματι. hinc poematis Lat. sic Hermog. διλήμματον pro δίλημμα. Asiatic. sunt dimin. in, ασιου, κοράσιον, quæ nō recipiūt Att. Maced. nomin. primae, in ης, efferūt per, α, in recto ὀμυρίλλης ὀμυρίλλα. hinc ἰπώτα & ιεφεληγερέτα Hō. Asiatice itē βόα & νόα pro βῆν & νῆν. poetici metaplasmī multi: ὄασε pro ὄασω Hom. ὄασω ταμέ Pind. quasi ὁ σασος esset, ὁ γέλωτ τῆ Γέλω quartae. γόνυ γόιατος, δόρυ δόρατος & δόρεος.

εὐρέα

εὐρέα pro εὐρύν, ut νῆα & γῆα pro ναῖν. Ζῆν Ζηνός & Ζῆς. accu. tert. mutat: in, α, λιτῶ pro λιτον, ἰκπινα pro ἰκτινον, ἀλίτερχα pro ἰλίτερχον, & κέοια a κέοικον, φύγα ex φυγῆν, & dat. sin. secū. in, ι, ἀλλῆ pro ἀλλῆ, ὕσμινι ex ὕσμίνη, & dati. tert. eodē modo mutat: διχόμενι pro διχομῆνω, μελίκεατι ex μελικεάτω, παρθέμι pro παρθένω, κλάδι ex κλάδω, λίπι pro λιπαρῶ Hom. λίτι pro λιτῶ, & in accus. λίμ pro λίνα, ὦ ἦνα ex ἄναξ, ἡ φῆμη & φῆμις, ἡ ἔχχελυς, υϑ, & ἔλχελις, eos, nom. prim. & tert. & quart. & quinta in tert. cōtrac. ὁ βορέας βορειεύς, ἀγρόκερος ἀγροκερεύς, Γηρυονεύς a Γηρυῶν, ἡνιοχεύς, quae omnia inflectūt per ἦϑ, α κλωθῶ quart. cōtrac. κλωθῶι plur. & κλωθῶσι. pro ὕδωρ τὸ ὕδος, & γῆος pro Γῆας, ut ἔδος pro ἔδας, πολέες πολέων &c. pro πολλοι Aesch. ὦ μέγαλε, α μέγας. τραυῖς & τρηυῖς, τραῖα, τραύ pro πρῶος cōpar. χειρότερον, & χειρότερον, & χειριστότερον Hippoc. ex χεῖρον, ῥαότερον ex ῥᾶον, & ῥήτερον, λωίτερον ex λώιον, κύδισος & κυδισατος, ex ἄσρον ἄσσότερον, προτεραίτερος ex πρότερος, ἔχατῶτατος Aristot. ut notat Prif. κάλωε κάλω & κάλωος Poë. in, ης, finita declināt per, σ, & τϑ μύκης μύκω & μύκητος, Μαυῖσις, σ, & Μαυσιεύς, εος.

De mutata coniugatione.

Att. barytona mutāt in circumfl. vt γραφέω
 pro γραφῶ: vnde τυπήσω & γραφήσω & vicis-
 sim: vt ἄτομαι pro ἄντομαι. iidem pro τυ-
 ψαμι inflectunt τύψα, τύψας, τύψε in vl-
 tima plur. τύψαμ. e quib. Aeol. solā primā
 singularem vsurpant. Att. item mutant &
 optādi modum circumflexorum, in ῶ: vt
 ποιῶ pro ποιῶμι, & βοῶ pro βοῶμι, &
 χροῶ pro χροῶμι, eodem modo ἀλλῶ
 pro ἀλλῶμι, & opta. verborum in μι tertiae
 cōiugationis: vt γνῶ pro γνῶμι ex γνῶμι.
 hoc & Aeoles sequuntur, & Dor. sed hi
 in paenultima semper ponunt, ω: vt ποιῶ
 & ultimam pluralis faciūt in, ῶν, ποιῶσαμ
 & τρέφοιν Att. pro τρέφοιμι ἐκπεφύγοιμι pro
 ἐκπεφύγοιμι Sophoc. sic λαχοῖμι pro λαχο-
 μι, & λαχῶν Aeol. Att. in verbis hyperdif-
 syll. in, ῖω faciunt fut. in, ῖω & ῖμαι ex τριτο-
 σ, α βαδίζω βαδίζω, βαδίζομαι, εἶξασι. i. εἰκόσσι
 pro εἶξασιν Aristoph. Ion. plusquam perfect.
 primam personam inflectunt per, εα, &
 tertiam per, εε, ἢ δεα ἢ δεε, pro ἢ δειμ ἢ δει, &
 secund. perso. imperat. modi baryton. & cir-
 cumfl. faciunt in, θι: vt πλάθι pro πλάθ. sic im-
 per.

per. Ποῖθ. in barytonis διέδιθι. & δέδιθι pro
 διέδιε, ἄνωχθι pro ἄνωχε, κέκεραθι pro κέκερα
 quasi sint ἄνώχημι, κέκεράχημι, κλυθι, δῦθι,
 & πιθι quasi πίεθι ex πίε, ζήθι ab ἕζην. Alexā
 drini ἐλήλυθαμ pro ἐλήλυθασι: vt Sex. Empi-
 ric. & infinita in, φμ, mutant in, μν: vt ἄγεμν
 pro ἄγεφμ: vnde βέβαμν pro βέβηκε. αι, & fini-
 ta in, ναι, mutant in, μν: vt δόμν pro δέναι.
 Dor. ex perfect. praesens faciunt: vt ἀπέφυ-
 γα πέφυκα, ἀκέκληγα κελήγω. Aeol. verba in
 flexa mutāt in, μι: vt νόημι & φίλημι pro νοῦδ,
 & φιλωδ, & fut. verborū quinqt. mutāt in σω:
 vt ἄρωσω pro ἀρωσα verbo ἀρωσάω. Gramat. afferūt
 Aeol. εἰπαισαν pro εἰπαιεν. De mutata figura.

Att. vtuntur vna voce iuncta pro duab.
 simplicib. vt ὄσημέραι pro ὄσαι ἡμέραι. Iones
 cōtra voces iūctas diuidūt: vt ἄρασμ, ἔλαομ
 pro ἄραῖλαομ: atq. haec de mutatione ety-
 mologiae. De varia syntaxi dialektourm.

Syntaxis diuersa est apud diuersas diale-
 ktos, aut caussa redundantiae, aut defectus,
 aut mutationis. redundant articuli Att. vt
 τὰ βέλτιττα pro βέλτιττα. & altera vocum
 idē declarātium: vt αὐπάλιμ, & λῆρομ λῆροῖς
 & ἀμ, εἶμαι, ἔχωμ, ἢ, κῆ, πρὸς, εἰ, ὡς: vt ἢ δὲ ἑλλὰς
 N 3 αμ

ἄν ἐξερρωθεῖσα, ἄν ἡμῶν ἐλαθεῖν, & ἔχωρ λη-
 ρῆς pro ληρῆς, & ἐμὰ τ' δ'ία pro μὰ τ' δ'ία:
 apud Iones etiam redundat, τε: ut ἐπείτε ἐφε-
 νετο pro ἐπεί.

De defectu syntaxis.

Hic defectus est maxime familiaris Att.
 apud quos deficiunt nomina: ut cum di-
 cunt ἀμφοτέρωθεν, intelligendum χερσίν, cum
 ξηρῶν praecise intelligendum, γῆ: & cum di-
 cunt ἐν ἁδύ, intellige, νεῶν, aut ἐν τοῖς τῶ ἁδύ,
 ut explicat Lecapenus, qui & rarum esse
 ait, neque priscis Att. usitatum, & ἐς ἁδύ, in-
 tellige νεῶν, & verba defunt: ut εἰ μὲν συμβῆ
 & quae sequuntur apud Thucydi, εἰ δὲ μὴ
 deest καλῶς ἀμ εἶη, & in hoc exemplo Ho-
 me. deest εἰσὶ εἰρηδὴ τε θνατὶ καὶ αἰδῶ δόμοι-
 σι, & in epistolarum inscriptione χαίρειν aut
 εὐπαρτέων subaud. λέγει ἢ εὐχεται, quod imi-
 tatus Horat. Celso gaudere & bene rem-
 gerere Albinouano scilicet precatur. inter-
 dum deest verbū modi imp. ut ὦ ζῶ σιδυά-
 σαδὺ μὲ διορ ἀθλιώτατον, deest ποίησον. de-
 sunt item praepositiones frequentissime
 Att. ut γνώμῳ ἐμῇ, pro κατὰ γνώμῳ ἐμῇ,
 & ταῦτα pro διὰ ταῦτα, & ὠμῶπαθαι pro ὠ-
 πῆρ

πρὸ ὠμῶπαθαι. defunt tandem aduerbia ὦ,
 & φῶ: ut τ' ἀναδείας, & τῶ θράσσει, pro φῶ τ'
 ἀναδείας, ὦ τοῦ θράσσει: quorum etiam ac-
 cessione deest ἐνεκα: ut sit plena oratio φῶ
 ἀναδείας ἐνεκα. Dor. detrahunt, μὰ: ut ἔταρ
 γάρ pro ἐμὰ τὰν γάρ.

De mutatione syntaxis.

Mutatio syntaxis fit uouem modis mu-
 tatione partiū, generis, numeri, casus,
 speciei, vocis, modi, temporis, & per-
 sonae.

De mutatione partium.

Attici utuntur nomine pro verbo: ἄπο-
 τήχης πλημμυεῖς pro ἀπειτέχησε πλημμύ-
 ειοι Thuc. & vicissim verbo loco nominis:
 ἀναγκάσαι τοῦ πολέμου pro ἀνάγκη πα-
 ρέξαι τοῦ πολέμου idem, & infinitis pro
 participijs: ut δέον pro δέον, & participio
 loco nominis: ut εἰωθότων pro ἐθίμων, & lo-
 co aduerbij: ut δέον pro δέοντως, & loco
 verbi, ac vicissim: ὅδ' ἐχηματήσατο ἀφῆς
 pro ἀφῆκε χηματισάμεν, & genitio plu-
 rali participij pro tertiaplurali imperati-
 ui modi eiusdē tēporis: ut ἀγγελλόντων pro
 ἀγγελλέτωσαν, & τυψάντων pro τυψάτωσαν,

& δὴ pro δὲ, τὲ pro τί, & τῷ pro τίη Aristoph. & τῷ pro δι' ὁ, ῥολῆ dat. pro aduerbio, & multi alij dat fem. epithetorum: κοινῆ, ἰδίᾳ, τῷ & τῆ pro τινός et τινὲ infinitis: εἶπω si cui, ἀνδρός τῆ pro ἔ. vtuntur articulis praepositiuus pro οὗτο: vt τῆ pro τούτη. Dor. vtuntur dādi casu singu. participij pro tertia plura. eiusdem temporis: vt τῷ πῶρι pro τῷ πῶσι, et γελῶντι pro γελῶσι: vnde ἐντὶ pro ἐσι, quasi esset participiū regulare verbi εἶμι, ὅ εἰς τῆ ἐντ &. Aeol. vtuntur participio pro verbo: ἦτ' ἐν κίπῳ βειβομένη pro βεῖδεται.

De mutatione generis.

Att. nominib. femininis adiungunt saepe articulos, et nomina masculina: vt τῷ χεῖρῳ pro τὰ χεῖρῳ. quod est apud illos frequēs τῷ τέχνῳ Plat. τῷ ἡμέρῳ Xenoph. τῷ κεφαλῳ Synes. quin & partic. dualem masc. pro femin. adhibent λαθόντε pro λαθῶσα, πληγέντε Hō. de Iunone & Venere, & ἡ γυνὴ γνώεμος pro γνώειη. quod saepe ab eis vsurpatū, in deriuatis praesertim & cōpositis: vt γυνήφιλόσοφο, ἰφθίμος ψυχῆ, γυνήσιγηλός et μεμπῆός, νόσος ἐπακτός, ῥεῖω ἀνεκτός et in alijs γυνή

νὴ αἰθιοψῶν κίλιξ, τύχη σωτήρ, et ἄχρωρ ἠλέστερ Sophoc. faciunt et aliqua mascu. cōmunia ἢ φύλαξ Thucyd ἢ γραμματεὺς Aristop. cum in masculinis tantum vulgo dicantur, contra faciunt femin. βάλος, θόλος, σὺγχῶ, ἄσβολος quae vulgo masculina, sic τὰς βῆς et τὰς οἰς fē. et ἡ νεβὺς Att. et Ἰοί. Att. haec item masculina in femin. mutat: ὄμφα, χάρμα, μέμα, φάτυγε, contra ex femin. masculina: ὁ τάρμας, ὁ Ακράγας. neutra Att. quae alijs fere masculina: τὸ νῶτορ, ζυῖορ, θυμορ, σερματόδεσμορ, σίελορ, κέδρορ, τέμαχορ, τὰ ἐπίδωμα, θεμέλια. at ex neutris masculina illis ὁ ὄρορ, ὁ σκότορ. at κλυτὸς Ἰπποδάμεια Att. & Dor. ait Eustat. esse vocē etiā femininam. interdum apud eosdem sequitur neutra: vt ἡ νόσος πορδορ ἢ ῥεῖω γενέτθαι τοῖς Αθηναίοις λεγόμενον pro λεγομένη. Dor. mutat genera: vt ἡ λιμὸς, pro ὁ λιμὸς, et Aeol. vt ἡ ἀήρ, ἡ αἰθὴ pro ὁ ἀήρ, ὁ αἰθὴρ. medici ἡ χάλχανθος, ἡ ἐμπλαστορ, & ἡ ἀντίδοτος dicunt, & neut. genere eadem efferunt. τὸ χάλχανθορ, ἐμπλαστορ, ἀντίδοτορ. quod Att. τὸ τάρμας Pelopon. ὁ τάρμας, & quod Att. ἡ στάμνος Pelopon. ὁ στάμνος: vt obseruat

Sextus Empiricus.

De mutatione numeri.

Att. interdum utuntur numero sing. pro plur. ut παύονα pro παύονα, & ΣυοακίσιΘ, πολέμιος pro plural. Thuc. sic Liui. Romanus hostis saepe, & ο' δήμοι κα'θησθαι pro 'οι δήμοι: sed frequentissime cum plurali neutro iungunt verbum singulare. quod retinuit vsus communis: ut ζῶα βῆσι. At Boeotij, & Thebani etiam cū masculinis, & femin. pluralib. iungunt verbū singulare. ὕμνοι πέλεται Pind. pro πέλονται. Att. dual. nomin. cum verbis pluralib. iungunt αἰδρε ἔλερον. & plur. utuntur pro singul. ut ποιητῆα pro ποιητῆρον. Dor. pro femin. singul. utuntur plu. ut καλὰς pro καλῶ, & duali interdum utuntur pro plural. ut γαμύετον Pind. pro γαμούσσι. sic Hom. πίνυσθον pro πίνυνται, & ἐζέσθημ pro ἐζοντο.

De mutatione casus.

Att. semper utuntur nominandi casu pro vocat. interdum etiā vicissim, quod tamen Aeol. potius, ac Boeot. & Macedon. est: ut νεφεληγοῦσα ζῶε pro νεφεληγαρέτης, & ρέστο pro casu gignendi: ut ῥηθὲν δὲ τῶτο pro ῥηθέντος δὲ τῶτο, quod etiam sequitur Iones: ut

οἱ δύο

οἱ δύο σκοπελοῖ, ὁ μὲν & quae sequuntur pro τῶμ μὲν σκοπελωμ. ijdem Att. usurpant genit. pro accus. ut ἕως σιωτρίβη τ' κεφαλῆς pro τῶ κεφαλῶ Thuc. προσιμῶν ὁνομίας pro ὁνομίαν. & accus. pro nominandi casu: ut δεινὸν τὸν κήρυκα ἐμὴ νοσήσθαι pro ὁ κήρυξ, et pro casu gignendi: ut ἀλλήλοισι γὰρ ἀπαντες οἱ τῶ δήμοι ὑπόπῃως προσηύσαν ὡς μετέχοντα τινα et quae sequuntur pro μετέχοντα τινος et pro casu dandi: ut ἄρεσι με τῶτο pro μοι, et cōtra τῶ πλήθει κατὰ πλάγες pro τὸ πλῆθος Thuc. et dat. pro genit. ὑποχωρήσασι pro ὑποχωρησάντων idem. ijdem etiam dicunt εἰπὲ τὸν διέ, pro ὡεὶ τῶ δέ, et ἄπο ἄρεο τὸν δ'ε pro τῶ δέ et δι' ὄμ pro δι' ἔ. Cret. in nomin. secund. paris, acc. plur. pro singul. utuntur: καλὰς pro καλήμ.

De mutatione speciei.

Att. utuntur comparationib. loco positio num: ut χείρεσ pro κακοί, et superlacionibus pro cōparationib. ut θηριωδέσατος πάντων pro θηριωδέσερος. ijdē usurpāt primitiua pro possessiuis, quod apud illos frequēs maxime ut Γυναικῆμαζὸν pro Γυναικῆιον, ὄμιος Σκύθης pro Σκυθικός, διάλεκτος ἑλλάς pro ἑλληνική, τέχνη

τέχνη ἑλλην. i. ἑλληνική, ἡ δὲ ἀνθρώπου. i. ἀν-
θρώπου. & possessiua pro primitiuis: vt
παρθενική pro παρθένος. sic Thuc. τὸ ὑμέτε-
ρον pro ὑμῶν.

De mutatione vocis.

Att. vtuntur voce actionis pro voce pas-
sionis, & vicissim: vt πολιτεύειν pro πολιτεύε-
σθαι, & γράφομαι pro γράφω. eiusmodi notat in
idiomatis Thuc. ἡλικίαν pro ἡλικίαι, ἐπιπέλας
pro ἐπιπέλας, ἐπιπέλας pro ἐπιπέλας, ἐπιπέλας
pro ἐπιπέλας, κατὰ κημένοι pro κατὰ κη-
μένας, & med. pro actiua καλέσασθαι Hom.
pro ἐλάσσειν. i. idem vtuntur aorist. & fut. me-
dijs pro passiujs, vt τύψει pro τυφθήσεται. Po-
ët. actiu. pro passiu. ἐταφισθαι pro ἐτάφη.

De mutatione modi.

Att. vtuntur modo imper. pro indic. mo-
do: vt οἶδ' ὅτι ποιήσω pro ποιήσῃς & pro mo-
do subiung. prohibenti: vt μὴ ψεύσῃς pro
ψεύσῃς. interdum vtuntur modo optandi
pro præter. modi indicat. vt apud Thucyd.
καταδύσθαι pro κατέδυον, aut pro modo im-
perandi: ὑγαίνοις pro ὑγαίνε. Synes. aut pro
modo subiung. vt ἐὰν ἔλθῃς pro ἔλθῃς, εἰ με-
τάχῃ pro μετάχῃ: vt annotat Prisci. et
in verbis

in verbis ἰν, μι, tertia siugul. imperf. indica.
ablata accessione pro imperat. vt τίθει pro
τίθει, et πίμπλη pro πίμπληθι. Dor. vtuntur
modo subiung. pro modo indicat. vt δέδοί-
κω pro δέδοικα. Iones autem indicat. pro
subiung. quia mutant ω, in ο, θείω pro θεί-
ω, infinitis pro imper. modo quod est et
Att. commune: vt ἀγορεύω pro ἀγόρευε.

De mutatione temporis.

Att. vtuntur praesenti pro futuro: vt ἔδο-
μαι pro ἐδύμαι. Thuc. ὡς γίγνηται pro ὡς γίγνηται
et paracim. pro praesenti: vt πεποίημαι pro
ποίησθαι et futuro secundo pro primo: vt τυπῶ
pro τύψω. Poet. ex futur. praesentia faciūt
ἄξω et οἴσω, vnde imperat. ἄξε et οἴσε. hinc
αδύω, δύσομαι, et δύσεο imper. et τέρεται
praes. Hom. ἀτέρσω fut. Aeol.

De mutatione personae.

Att. vtuntur prima persona plusquam
perfe. pro tertia: vt ἐτετύφην pro ἐτε-
τύφει, et tertia pro prima ver-
σο, ε, ἰν, ἡ ὅπ' ἴπῃ pro
ὁ ὡ ὡς.

(?)

INSTITUTIONES
VERBA QUAE EX DI-
uersis thematis ducuntur a

Grammaticis.

Afficio
tristi-
tia.

Ακαχάατο, et ακαχάατο Ionice pro ακά-
χηντο. ἰσθ. ω. ακαχέω, quod verbū for-
matum est ab ἀχέω, per reduplicationē, vel
est parata. τὲ ἀκάχημι. eodem modo ακηχέ-
ατο pro ακάχηντο a verbo ἀχέω, aut est para-
ta. Ion. τὲ ἀκάχημι.

Tristor Ακαχμένος pro ακαχήμενος ἄπο τὲ ἀκάχη-
μι, vel positum est pro ἠκατμένος ἄπο τὲ ἀ-
κάζομαι. μ. ἀκάξομαι. Dor. vnde ω. π. ἠκατμαι,
et inde ἀκατμένος,

Erro. Αλάλημαι, aut est paracim. pass. pro ἀλήλα-
μαι trāspōsitis litteris factus ab ἠλαμαι per a-
nadiplosim ἄπο τὲ ἄλημι, aut ἄπο τὲ ἀλάω fa-
ctū est ἄλημι, et Aeol. ἄλημαι, et per anadiplo-
sim ἀλάλημαι. eodē modo ἀλήλημαι, aut est
praesens Aeol. pro ἄλαμαι ἄπο τὲ ἄλημι, aut
est paraci. Att. pro ἄλημαι ἄπο τὲ ἀλάω.

Tristor Αλαλύκτημαι, aut est praesens Aeol. pro
ducta praenultima ἄπο τὲ ἀλαλύκτημι, vel pa-
raci. τὲ ἀλυκτέω.

Αλέξααθ, a. a. μ. τὲ ἀλέξω. thematis, aut posi-
tū pro ἀλεξήσααθ per syncop. ἄπο τὲ ἀλεξέω.

Ανκήη

Ανκήη, ἰσθ. μ. Att. pro ἀνήη, aut positū pro ἀ-
νη̄ tertia singulari aori. secun. modi subiū. to.
cum proschematismo τὲ η̄, a verbo ἀνίημι.

Αξει, aut est positū pro ἄξομ, vt in aorist. se *Ago.*
cū d. vicissim λάβομ pro λαβέ, aut est prae-
sens imper. modi. τὲ ἄξω quod thema factū
est Poet. a fut. τὲ ἄρω.

Απέδραμ pro ἀποδρασαμ. a. a. Att. τὲ ἄπο *Aufu-*
διδράσω, aut fit ἄπο τὲ δρη̄μι. idē est sentiē *gio.*
endum de participio ἄποδράς.

Αωρτο pro ἦρτο ἰσθ. ω. τὲ ἄρω sublata ac *Pendo.*
cessione Ion. et interposito ω, Att. vel du-
citur eadem ratione ἄπο τὲ ἄρω.

Βεβολέατο, et βεβολήατο Ion. pro ἐβέβλημ *Percu-*
το ἰσθ. ω. τὲ βάλλω interposito, ο, Att. vel fit *tio.*
αβολέω verbo inus. ex quo tamen est in vsu
ἀντιβολέω rogo.

Βεβεθόθεις, aut est secunda persona prae- *Come-*
ter. medij opta. modi ἄπο τὲ βεθόθω, aut po *do.*
situm est pro βεβεθόθεις.

Βέη pro βῆ. z. ε. modi subiung. τὲ βαινῶ *Eo.*
Ion. vel fit ab inus. verbo βέω.

Βῆσε pro ἐβησε sublata accessione a βέω
inus. vel est parat. τὲ βήσω, quod factū est a
fut. βήσω: vnde etiā βήσομ pro βήσωμ, *Βλέ*

Peru- Βλᾶς partic. aor. secun. τῆ βλῆμι, aut per
no. syncop. pro βληθείς. α. α. ω. τῆ βάλλω. eodem
 modo βλήμυρος, aut est participium τῆ βλῆ-
 μι, aut per arsim pro βεβλήμυρος ἀπό τῆ
 βάλλω.

Βῶσμαι pro βοήσομαι. μ. α. μ. τῆ βοάω, aut
 positum est pro βιώσομαι per syncop. ἀπό
 τῆ βιόω.

Γήμας partic. aor. prim. quasi thema esset
 γάμω, aut ab aor. ἔγημα pro ἔγάμισα: quod fa-
 ctū est per sync. ἀπό τῆ γαμέω.

Sene Γηράς pro γηράσας partic. aor. prim. ἀπό τῆ
sc. γηράσκειω, aut a γήνημι verbo in us.

Capio. Δέγμυρος pro δεδεγμένος. π. ω. τῆ δέχομαι,
 vel pro δεχόμενος per syncop. & χ. verso in,
 γ, caussa euphoniae. similiter ἐδέγμω, aut
 positū est pro ἐδεδέγμω, aut pro ἐδεχόμεω.

Δεδάκη. π. μ. τῆ δαίω in us. vel positū est
 pro δέδακη α δάω: unde δέδαω, aut est pa-
 rac. med. pro δειδήως α δαίω, aut α δαέω pro
 δεδανκώς.

Δεδήσομαι pro δήσομαι quod est fut. prim.
 med. τῆ δέομαι abundante reduplicatione,
 aut est paulo post fut.

Domo. Δέδμημαι. π. ω. τῆ δαμύω facta syncop.
 vel po

vel positum est pro δεο. ἐμῆμαι per synco- *Aedifi-*
 pā e iam ἀπό τῆ δέμω. *co.*

Δύκνυ pro δέκνυσι ἀπό τῆ δέκνυμι, vel pro *Ostedo.*
 ἐδέκνυ Ion. vel pro δέκνυθι.

Εα prima persona, aut tertia parata. Ioni. *Sino.*
 τῆ εἶμι, aut praes. modi imper. τῆ εἶω.

Εβα pro ἔβη. α. β. τῆ εἶω, aut Lac. prae-
 se. modi imper. τῆ εἶω interposito, β.

Εβραχον. α. β. τῆ βρέχω, aut a verbo βράχω. *Irrigo.*

Εδίη parat. τῆ δῆ, vel Att. profecūd. perf. *Edo.*
 τῆ ἔδομαι a verbo ἔδω, vel tertia singul. con-
 tracta imperf. τῆ δέω.

Εδυμ. α. β. τῆ δῶμι, aut est tertia plura. e-
 iusdem temporis Boeot. pro ἔδυσαμ.

Εἶ secund. persona praes. τῆ εἶμι, aut τῆ εἶ-
 μι, vel tertia singul. imperf. τῆ εἶμι, vel eiusdē
 secunda modi imper.

Εἶδῃ, εἶδέναι, & εἶδως fiunt a praet. medi.
 οἶδα, οἶ, verso in, δ, aut per sync. a praet. εἶδη
 γστῆ εἶδέω. huc etiam referi ἦδα pro ἦδῃδα.

Εἶη. α. α. pro εἶη Boeot. ἀπό τῆ εἶη, aut *Simi-*
 est paraci. med. eiusdem. *lis sū.*

Εἶραι, aut est infini. τῆ εἶμι, aut positum est
 pro εἶαι, seu ἰ. α. ἀπό τῆ εἶμι.

Εἶς secunda persona praesentis, τῆ εἶμι
 O quae

quae significat inter idem etiam fut.

Statuo Εἰπάμιω. α. α. μ. τὲ ἕϊκω, aut τὲ ἕϊδω.

Εἶσομαι. μ. α. μ. τὲ ἕϊδω, aut idem tempus ἕϊμι ab inus. ἕϊω, aut τὲ ἕϊμι, ab ἕϊω inus.

Ἐκταῖν τertia plur. aor. sec. τὲ κτῆμι Boeot. pro ἔκτασαμ, aut est sync. pro ἔκτειναμ ἀ. πὸ τὲ κτῆνω. eodē modo ἔκτατο, aut est ἕκτα. τὲ κτῆνω, aut parat. τὲ κτῆμι. eodē modo κτῆμι pro κτῆνάμι. aut ἀ. πὸ τὲ κτῆμι.

Εμμορα pro μέμορα. ω. μ. τὲ μέρω τράσπο sitis litteris, aut μορέω quasi thema esset μόρω,

Adnavigo. Ἐπίπλωσ sec. persona imperf. τὲ πλώμι cū praepositi. ὄπι, vel est aor. primi τὲ ὄπιπλώω per apoc.

Impleo Ἐπλήτο pro ἐπέπλητο. ἕκτα. ἀ. πὸ τὲ πλήτω: aut est parat. pass. τὲ πλῆμι.

Exilio. Ἐστυτο ab imperf. pass. τὲ σύω ablato, ε, & geminato, σ, aut est positum pro ἐσέστυτο in plusquamperf.

Ἐσασαμ pro ἔσησαμ ab aor. sec. τὲ ἕϊσιμι: sed si aspiretur pro ἐσάκειςσαμ ab ἔσαα pro ἔσακα.

Ζᾶ, & ζῆ modus imper. τὲ ζᾶω, aut fit α ζῆμι.

Ἠιδῆμ pro ἠιδῆμ. ω. μ. τὲ ἕϊδω pro ὀιδῆμ, aut ω. est pro

est pro εἰδῆκλω per sync. ἀ. πὸ τὲ εἰδέω. vnde ἠιδῆ prima persona, aut tertia Att. facta ex τὲ ἠιδεα.

Ἠἔα. α. α. τὲ ἀείρω, aut τοῦ εἶρω cum pro Effero. stheli, τοῦ, η,

Ἠἴσαμ tertia plur. Poet. imperf. τὲ ἕϊμι pro ἴσαμ, aut fingendus est aor. pri. ab eodem verbo ἕϊσα, cuius vltima plur. dissoluta diaphthongo, & ε, verso in, η, fit ἠἴσαμ.

Ἠπσῆθλω. α. α. ω. τὲ ἐπίσαμαι, aut ἀ. πὸ πσῆω.

Ἠεα. α. α. π. τὲ ἄρω, aut π. μ. τοῦ ἀράω.

Apoc. Tol

Ἠε cum leui. & sono inflexo, aut est secūda persona imperf. τοῦ ἕϊμι, aut tertia Dor. pro ἕϊω, aut secunda imperf. τὲ φημι pro ἕφης quod si habeat, ι, subscriptum est modi subiung. τοῦ ἕϊμι.

Ἰδῆμ pro ἴσαμν prima plur. τὲ ἕϊσιμι per sync. aut pro ἰδομν aor. sec. τὲ εἶδω. aut est infin. pro ἴσμεν, quod factū est ab ἴσαμν infinit. Ion. pro ἰσάναι, aut pro ἰδέμεν, quod est ab ἰδέμεναι, hoc autem ab ἰδῆμ infinit. aor. sec. τὲ εἶδω.

Κεκαθήσομαι pro κηκηθήσομαι, paulopost fut. τὲ κήδομαι, aut est fut. pri. pro κηθήσομαι cum anadiplosi, & correpta prima syllaba,

vt κεκαθήτω pro κηθήσω a καθέω: quod ver-
bū factū est ab aor. sec. Ion. ἐκαθ' οἱ ἦ χάζω.

Voco. Κικλυθι Dor. pro κλυθι imper. modi a
κλυμι, aut est tertia paraci. pro κέκλυκε, vt
κέκεραθι pro κέκεραθ.

Clamo Κεκραξομαι paulo post fut. ἦ κράζω, aut. μ.
α. μ. ἦ κεκράζω, quod si thema sit, factū est a
praeter. med. κέκεραθα.

Paro. Λέλοχα, aut. π. μ. ἦ λέγω, aut ἦ λογγάνω, aut
ἦ λέχομαι.

Trāseo Μέμβλωκα pro μεμόληκα a μολέω, η, verso
in, ω, Att. & per syncop. μέμλωκα, & eupho-
niae causa interiecto, β, μέμβλωκα, aut fit a
μεμέληκα praeter. ἦ μέλω eodem modo.

Iuvo. Ονααθ infinit. ἦ ὄναμαι ab ὄνημι, aut per
sync. pro, ὀ. ἦσααθ.

Πέφαμαι π. ω. ἦ φάω, aut ἦ φημί.

Parco. Πεφιδ' ἦτε) paulo post fut. ἦ φιδέω, quod
thema factum est ab aor. sec. τῆ πεφιδέω,
quod formatum est a πέφιδον pro ἦφιδον.

Fluo. Ρυέω. α. β. τῆ ρύω, aut τῆ ρύω, aut ἦ ρύω.

Odi. Στύαιμι pro συήσαιμι facta sync. & γ, ver-
so in, κ, atq. τ, ε, in, ξ, aut certe thema est σύλω.

Τεθνήξω. μ. α. ἔπο' τῆ τεθνήκω quod thema,
factum est τεθνήκε praet. τῆ θ. ἦσκω, aut cer-

te

te fictum est futurum act. ad exemplū pau-
lo post fut. vt sit τῆ θνήσκω.

Φίλατο paratat. passivae ablata ac-
cessione τῆ φίλμι in us. verbi, aut. α. α. μ. pro
ἦφιλήσατο per syncopam sublata etiam ac-
cessione.

Φρέε pro φρέε imper. mod. a φράω, aut a φρή
μι: quae duo verba facta sunt a φροῖδ, & φρο
ῖμι. *Prae mitto.*

Ωροσα pro ὠροσα. α. α. activae τῆ ὀρούω, Impel-
per syncopam, aut ab ὀρω cuius futurum lo.
Aeolice ὀρω.

Ωροτο pro ὠρομητο ab ὀρόμαι tertia sin-
gularis, aut ἔωρ. τῆ ὀρω, ex futuro Aeolico
ὀρω.

Haec habui quae de etymologia, & syn-
taxi linguae Graecae disputarem: in qui-
bus nihil fere a me praetermissum credo
praeter copiosam disputationem de quan-
titate & accentu, de quibus consulendos
gnomones Renati censeo, & rationem in-
uestigandi thematis: quam video a multis
magno studio postulari. Ratio certe est fa-
cilis, & expedita ei, qui praecepta etymo-
logiae paenitus comprehenderit. nam si

quis diligenter obseruet fines in quos definiunt verba, & quibus litteris ij scribantur, & quae sit eorum dissimilitudo, qui eodem modo proferantur, adiungat praeterea cognationes temporum, id est, quae tempora easdem litteras characteristicas habeant, rum singularia cuiusque temporis, & ad extremum formationes, & dialectos, facile thema verbi inueniet. Ac fines quidem in verbis barytonis, & inflexis colligendi sunt perinde, ac si thema esset monosyllabum: vt, ω, φε, φ. Δ. ετομ, & cetera, in verbis autem in, μι, ac si thema esset disyllabum: vt ωμι, ωε, ωπ. Singularia sunt quae vnius tantum temporis sunt propria: vt in verbis barytonis terminatio in, αμω, est propria aoristi primi mediae. His ita expofitis quaeramus thema huius verbi ὀνήσααδζ. Primam igitur terminatio in, ααδζ, est propria modi infinitiui primi mediae, aut praesentis secundae coniugationis verborum in, μι, sed quia habet, σ, quae littera characteristicae est futuri primi & propter cognationem aoristi erit infinitiuus aoristi primi: qui erat ὀνήσαμω, qui fit ab ὀνήσα, at ὀνήσα fit a fu-

turo ὀνήτω: quod futurum, cum habet penultimam vocalem, η, sequente, σ, fere est primae, aut secundae coniugationis verborum inflexorū, aut in, με, erit igitur thema ὀνέω, aut ὀνάω, aut

ὄνυμι: consulto lexico

cognosces ὄνυ-

μι esse.

FINIS.

INSTITUTIONES

Exemplum sextae.

Ἀκίσω, ἀκούομαι, ἀκούτω, ἀκούτομαι, ἠκισα,
ἠκισάμην, ἠκισαί, ἠκισομαι, ἠκισόμην, ἠκισάσθην,
ἀκισάσθουαι, ἠκούω, ἠκούω, ἠκούω, ἀκούω, ἀκούω,
ἀκούω, ἀκούω, ἠκούω, τὸ ἀκούω, ἀκούω, ἀκούω,
ἀκούω, ἀκούω, ἀκούω, ἀκούω. In his exēplis
additum aliquando quod in usu nō est, sed
exēpli causa factū, ut totus κανονισμός, ut
Grammatici loquuntur, constaret.

ERRATA INSIGNIORA.

Pag. 10. v. vl. deest μέγας & τὰ μέγιστα, μέ-
γιστα. f. 22. a. v. 9. leg. fut. λέξω. f. 29. b. v. 23.
ξύνυμι. f. 30. a. v. 22. rep. ex ult. v. aor. i. παρ-
σι. ἐρρέθημεν &c. usq. ad ῥηθῆς. f. 37. a. dele per-
fect. ὤμηναι. 37. b. ἦς cum, i. subscr. omnes per-
sonae. f. 42. a. v. 17. ἀθε. b. v. 21. Αθήνηδην.
f. 44. b. v. 3. pro καλὸς πατρ. breu. καλὸς πατρ.
prod. f. 59. a. v. 20. usu. f. 63. a. v. 15. τυγχά-
νην lege. f. 66. a. v. 15. σύγνωθι. f. 69. a. v. 9.
del. τὸ δᾶ. b. v. 22. ἠλθον. f. 81. b. v. 9. κέννω.
v. 15. καλῶ. v. 19. πῆλονα. v. 23. a. κῦδθ.
f. 82. a. v. 4. φθίνω. b. v. 8. ἐπλήμ. f. 84. a. v. 1.
τυφθείμεν. f. 85. b. v. 11. πφραεῖ. v. 12. εα, αυ
εε. f. 86. a. v. 21. Doricum. f. 87. b. v. 13. ἐλόεε.
f. 92. b. v. 5. ῥάδιον. f. 93. a. v. 18. ἐπίσιθ. f.
93. b. v. 13. pro. f. 94. a. v. 1. ξύμμαχθ. v. 5.
τριξός. f. 98. a. v. 7. παρθένω.

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ ΤΙΝΑ,
ΕΙΣ ΠΛΟΥΤΟΝ ΚΑΙ ΠΕΝΙΑΝ.

ΚΑΛΙΜΑΧΟΣ.

οὐτ' ἀρετῆς ἄτερ ὄλεθ' ἐπίστα) ἄνδρας ἀέξει.
οὐτ' ἀρετῆ, ἀφένοιο. λίδε δ' ἀρετῆν τε κ' ὄλ-
θεόγνιδθ. (βομ.
τίκτε) τοι κόρος ὕβρις, ὅταν κακὰ ὄλεθ' ἐπιτα
ἀνθρώπων, καὶ ὅταν μὴ νόος ἀρτίος ᾖ.

τὸ αὐτὸ

πολλοὶ τοι πλεῖστοι κακοί, ἀγαθοὶ δὲ πένον).
ἀλλ' ἡμεῖς τ' ἴσοι εἰς δαμνόμεθα
ῥαρετῆς τ' πλεῖστον, ἐπεὶ τὸ μὲν ἐμπεδον αἰε.
χρήματα δ' ἀνθρώπων ἄλλοτε ἄλλος ἔχει.

τὸ αὐτὸ

πᾶσι πλεῖστον ἀνδρατῆς, ἀτίθ' δὲ περιχρῶν,
πᾶσι ἀνθρώποις αὐτὸς ἐρεστί νόθ.

τὸ αὐτὸ

πολλοὶ πλεῖστον ἔχουσιν αἰδρίαι· οἱ δὲ τὰ καλὰ
ζητῶσι χαλεπῆ τειρόμενοι πένῃ.
ἐρδίμ δ' ἀμφοτέροισιν ἀμνηστική πᾶσα κείται.
εἴρη γὰρ τοὺς μὲν χόρηματά, τὰς δὲ νόθ.

τὸ αὐτὸ

(ταῖς.

πολλοὶ τοι κόρος ἄνδρας ἀπώλεσε μὴ φρονέον-
των γὰρ χαλεπὸν μέτ' ἐμ, ὅτ' ἐδλάε παρή.

Παλλαδά.

πλε-

πλεῖσιν κὲ τί τὸ λοιπὸν ἀποχόμενος μὴ σαυτῆ
τὸν πλεῖστον σύρας, ἐς σορὸν ἐλκόμευθ. (δὲ
τὸ πλεῖστον σιωάτης, διαπανδρὸν χροῖον, ἐ δύνασαι
ζωῆς σαρρεῦσαι μέτρα φειασότερα.

τῆ αὐτῆ.

πλεῖστον μὲν πλεῖστὸν ἔχων, ψυχὴν δὲ πένητος
ὡ τοῖς κληρονομοῖς πλεῖσσι, σοι δὲ πένης.

τῆ αὐτῆ.

χρυσὸν πάτερ κολάκων, ὁ δύνης ἐ θεοῖσι δὲ ἔχων
καὶ τὸ ἔχων σε φόβου, κὲ μὴ ἔχειν σ' ὀδύνη.

ἄδηλον.

ἦμνέθ, ἄλλὰ πένης, νυκτὸν γρηθῶν, πλεῖστος εἰμι.
ὡ μόνου ἐκ πάτω οἰκτρὸς ἐν ἀμφοτέροις.
ὅς τότε μὲν χροῖον διαμάτω, ὅπουτ' ἐδὲν εἶχον,
νυκτὸν δὲ ὅπουτ' ἐχρῶν μὴ δύνασαι, τότε ἔχω.

θεόγνιδου.

κὲ γὰρ ἴνηο πενίη δεδιμημένον, ἔτε πείπειν,
ἔθ' ἐξῆς δύνασιν, ἡ λῆσασα δὲ οἰδῆσιν.

τῆ αὐτῆ.

μήποτε τοι πενίη θυμοφθόρου ἄνδρι χολωθῆς,
μήδ' ἀχρημοσύνην ἐλομένην φρόσειε.

ζεὺς γὰρ τοι τὸ ἄλαιντον ὀπιρρέπει ἄλλοτε ἄλλω.
ἄλλοτε μὲν πλεῖστῶν, ἄλλοτε δὲ ἐδὲν ἔχων.

ΕΙΣ

ΕΙΣ ΦΙΛΟΥΣ, ΞΕΝΟΥΣ, ΚΟΛΑ
κας καὶ ἀχαίρους.

θεόγνιδου.

πολλοὶ πρὸς ἀκρήθει φίλοι γίνονται ἑταῖροι,
ἐν δὲ σπουδαίῳ φράγματι παυρότεροι.

τῆ αὐτῆ.

πάνορκος κηδεμόνας πισοῦς ὄσθους κερῶν ἑταίρους
κέμευθ ἐν μεγάλῃ θυμοῦ ἀμηχανίῃ.

τῆ αὐτῆ.

ἔγχε φίλων εἰ μὲν τις ὄρα μέ τι δίδωμι ἔχομεν,
ἄωχέμ' ἀποτρέψας, ἐδὲ ἐσοῦν ἐθέλει.

ἦμ δὲ τι μοι ποδῶν ἐδῶλον (ἀπὸ πλάκι γίνεσθ) ἄνδρι
πολλὰς ἀπασμοῦς κὲ φιλότητας ἔχω.

τῆ αὐτῆ.

μήποτε τὸ παρεόντα μεθῆς φίλων, ἄλλοι ἐρεῦναι.
δαιδρῶν ἀνθρώπων ῥήματα πειθόμευθ.

τῆ αὐτῆ.

ἐχθρὸν μὲν χαλεπὸν κὲ δυσμενῆ ἔξαπατήσαι.
Κύρνε, φίλων δὲ φίλων ῥάδιον ἔξαπατῶν.

τῆ αὐτῆ.

πιστὸς ἄνθρωπος χρυσῶν κὲ ἀργύρου ἀντερύσασθ
ἄξιου, ἐν χαλεπῇ Κύριε διχοστασίῃ.

ἄδηλον.

θουσεὸς μέγας ἐς ἀγαθὸς φίλος Ηλιοδωρε,
ὅς κὲ τηρήσαι τῆτον ὀπισταμένω.

ἄδη-

ἀδελφόν. (πολλοί).
πράγμα μέρει δ' ὁ φίλος πάνυ δύσκολον, εἰσισιε
ἔχει δὲ οἱ πάντες μέγρι προσηγορίας.

Ὀμήρου.
ἔπορτοι κακὸν ἐδ' ὅς' ἔκ' ἐθέλοντα νέεσθαι,
ξῆνον ἐποτρύνει, κῆ δ' ἐσύνδρομον κατερεύει.
ῥῆ ξῆνον παρεόντα φιλεῖν, ἐθέλοντα δὲ πέμπειν.

ἀντὶ κασιγνήτη ξῆνοσθ' ἵκετ' ἵκετ' ἵκετ' ἵκετ'
ἀνέρι, ὅς' ὄληθ' ἄναι πρὸς ἀπείθεσσι.

Λακκιανῶ.
Ὡκῆαι χάριτες, Γλυκερώτεσσι ἢ μὲν δὲ β' ἀδύνη,
πάντα χάρις κενεῖ, μὴ δὲ λέγοιτο χάρις.

φάυλος ἀνὴρ, πῖθ' ὅσι τέτρημ' ἔσσι, εἰς ὄρ' ἀ
ἀντ' ἄνδρας χάριτας εἰς κενὸν ὄξ' ἔχουσ.

ἔρ' ἔρ' ποιμαίνειν, ὅτι μὴ ποιμαντέον εἶναι,
ἔρ' ἔρ' εἶδεις, ὅτι μὴ λ' ἴον ἢ τελέσαι.

Εἰς ΘΑΝΑΤΟΝ.

Ὀμήρου.
ληῖστοι μέν γ' ὄ τε βόες, κῆ ἴφια μῆλα,
κτητοὶ δὲ τρίποδιέττε, ἔ' ἵππων ξαίθ' ἀ κάρηνα.
ἀνδρῶν δὲ ψυχὴ πάλιν ἐλθέμεν ἔτε λήϊση. (Τωμ.
ἔρ' ἔλετη, ἔπει' ἀρκεμ' ἀμείψεται ἔρχος ὀδόν-

ΘΕΡ

ΘΕΡΣΙΤΗΣ ΟΜΗΡΙΚΟΣ.

Θερσίτης δ' ἔτι μοῦνι ἔ' ἀμετρεπῆς ἐκολώα.
ὅς ῥ' ἦπεα ἔφρεσιν σιμ' ἀκοσμάτε πολλὰ τε ἦ δει.
μὰ ψ', ἀτὰρ ἔ' κ' κόσμον ἐειζέμεναι βασιλευσιν
ἄλλ' ὅ, τι οἱ εἴσατο γελοῖομαι ἀοργίσιμ
ἔμμεναι. εἰς ἴσθ' δὲ ἀνὴρ ὑπὸ Ἴλιον ἦλθε.
φολκὸς ἐμ' ἠχολός δ' ἔτερον πόδα. τῶ δὲ οἱ ὦμο
κυρτώ, ὅπ' ἔσθ' ἔξωσχηκότε, ὡτάρ ὅπεθεμ
φοξὸς ἔμ' κεφαλῆμ. ψεδ' νη' δ' ἐπενήνοθε λάχνη.
ἔχθισθ' δ' ἀχλὴν μάλισ' ἦμ, ἠδ' ὀδυασῆι.

Τέλοθ.

BARCINONE.

Cum licentia ex Typographia vi-
duae Gotard. Anno 1590.

